

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

Лили Филинс Гларк

Нейните романи
спечелиха признанието на повече от
50 милиона читатели по света!

Трез Дялата Нощ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК ПРЕЗ ЦЯЛАТА НОЩ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

На Джоан Мърчисън Броуд и в памет на полк. Ричард Л. Броуд, с обич и благодарност за чудесното време, което сме прекарвали заедно.

На Джон с обич и на епископ Пол Г. Буткоски с най-нежни приятелски чувства.

„Ако искаш щастие за една година — спечели от лотарията, ако искаш щастие за цял живот — обичай това, което правиш.“

Мери Хигинс Кларк

БЛАГОДАРНОСТИ

ТИХА НОЩ

Тази история започна една вечер, когато моите издатели Майкъл В. Корда и Чък Адамс се замислиха за създаването на роман за Бъдни вечер в Манхатън. И това ме заинтригува.

Много ви благодаря за онзи разговор и постоянната ви помощ, Майкъл и Чък.

Моят агент Юджин Уиник и отговарящата по въпросите на връзките с обществеността Лисъл Кейд ми оказваха непрестанна подкрепа. Джин и Лисъл, благодаря ви!

И накрая огромна благодарност на моите читатели, които с нетърпение очакват книгите ми. Желая на всички ви щастливи и спокойни празници.

ПРЕЗ ЦЯЛАТА НОЩ

Когато моят издател Майкъл Корда ми позвъни, за да ми предложи да напиша коледна история, аз му отговорих:

— Майкъл, ще ти затворя телефона.

— Алвира и Уили — бързо каза той и това ме накара да се замисля. Алвира и Уили са мои любими герои. Не бях писала за тях от цяла година и вече ми липсваха.

„През цялата нощ“ е резултат от този телефонен разговор. Надявам се да ви хареса. Както винаги Майкъл Корда ме насочи към тази история. Отправлям гореща признателност на Майкъл и главния редактор Чък Адамс за това, че бяха мои наставници през цялата нощ.

Благодаря на Джипси да Силва, директор на редакционния отдел, на Керъл Бауи, на агента ми Сам Пинкърс, на отговарящата по въпросите на връзките с обществеността Лисъл Кейд и на дъщеря ми Керъл Хигинс за техните винаги уместни забележки и предложения. Накрая, но в никакъв случай не и на последно място, благодаря на моя съпруг Джон Конхийни.

ТИХА НОЩ

1.

Сейнт Кристофър, покровителю на пътниците, моли се за нас и ни закриляй от злото.

Беше Бъдни вечер в Ню Йорк. Таксито пълзеше по Пето Авеню. Наближаваше пет часът. Имаше много автомобили и тротоарите бяха пълни с хора, тръгнали в последния момент да купуват коледни подаръци, прибиращи се от работа служители и туристи, изгарящи от нетърпение да видят украсените витрини и прочутата коледна елха пред Рокфелер Сентър.

Вече се здрачаваше и небето се покриваше с тежки облаци, сякаш в потвърждение на метеорологичната прогноза за бяла Коледа. Но трепкащите светлилки, коледните песни, звънчетата по дрехите на многобройните Дядо Коледи по тротоарите и приповдигнатото настроение на тълпата придаваше на известната улица празнична атмосфера.

Катрин Дорнън седеше изправена на задната седалка на таксито, прегърнала през раменете двете си момченца. Напрегнатите им тела доказваха, че майка ѝ е била права. Сърдитото лице на десетгодишния Майкъл и мълчанието на седемгодишния Брайън бяха сигурни признаци, че те ужасно се страхуват за баща си.

Преди няколко часа бе телефонирала на майка си от болницата. Все още ридаше, макар старият приятел и лекар на съпруга ѝ Спенс Кроули да я увери, че резултатът от операцията на Том е по-добър от очаквания и дори предложи момчетата да го посетят в седем часа вечерта.

— Трябва да се вземеш в ръце, Катрин — твърдо изрече майка ѝ. — Момчетата са разстроени, а ти не правиш нищо, за да им помогнеш. Мисля, че няма да е зле, ако се опиташ да ги поразвлечеш. Заведи ги да

видят елхата пред Рокфелер Сентър, а после и на вечеря. Уплашеният ти вид ги убеждава, че Том ще умре.

„Не би трябвало да стане така“ — помисли си Катрин. С цялото си същество копнееше да заличи последните десет дни, като започне с онзи ужасен момент, в който телефонът иззвъня и я потърсиха от болницата „Сейнт Мери“.

— Би ли дошла тук, Катрин? Том припадна по време на визитация.

Отначало ѝ се струваше, че има някаква грешка. Стройните, атлетични трийсет и осем годишни мъже не припадат. И Том винаги се шегуваше, че веднага след раждането му, педиатрите го били имунизирали срещу всякакви вируси и бактерии.

Но не беше имунизиран срещу левкемията, наложила незабавно отстраняване на далака. В болницата ѝ казаха, че вероятно месеци наред не е обръщал внимание на симптомите. „А аз бях прекалено глупава, за да забележа“ — помисли си тя, като се мъчеше да спре треперенето на долната си устна.

Видя, че минават покрай хотел „Плаза“. Единайсет години преди това, на двама и третия ѝ рожден ден, бяха направили сватбеното си тържество в „Плаза“. „Нормално е булките да са нервни — каза си Катрин. — А аз не бях. Направо летях от щастие.“

Десет дни по-късно скромно посрещнаха Коледа в Омаха, където бяха назначили Том в престижната педиатрична клиника в местната болница. „Купихме си онази невероятна изкуствена елха от разпродажбата“ — помисли си тя. Спомни си как Том вдигна дръвчето и каза:

— Внимание, уважаеми клиенти...

Тази година елхата, която толкова грижливо бяха избрали, все още беше в гаража със завързани клони. Двамата с Том решиха да дойдат в Ню Йорк, за да го оперира най-добрият му приятел Спенс Кроули. Той бе прочут хирург в „Слоун-Кетъринг“.

Катрин премигна при мисълта колко уплашена е изглеждала, когато най-после ѝ позволиха да го види.

Таксито спря до тротоара.

— Тука става ли, госпожо?

— Да — отвърна тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи бодро. — Преди пет години двамата с татко ви доведохме тук на Бъдни вечер.

Брайън, знаей, че беше много малък, но ти, Майкъл, трябва да си спомняш.

— Да — лаконично отвърна синът ѝ, докато отваряше вратата. Той проследи с поглед Катрин, която извади петдоларова банкнота от пачката в портфейла си. — Защо носиш толкова пари, мамо?

— Когато вчера баща ви постъпи в болницата, ме накараха да взема почти всичко от портфейла му. Трябваше да оставя парите, когато се върнахме у баба ви, но забравих.

Тя последва Майкъл на тротоара и помогна на Брайън да слезе от таксито. Бяха пред „Сакс“ близо до ъгъла на Четирийсет и девета улица и Пето Авеню. Стройни редици от зрители търпеливо чакаха да разгледат коледната витрина. Катрин поведе синовете си към края на опашката.

— Хайде да видим витрините, после ще пресечем улицата и ще отидем при елхата.

Брайън тежко въздъхна. Каква Коледа само! Мразеше да стои на опашка — за каквото и да е. Беше си измислил игра и винаги когато искаше по-бързо да убие времето, играеше на нея. Представяше си, че вече е там, където иска да бъде. Тази вечер това бе болничната стая на баща му. Нямаше търпение да го види и да му даде подаръка — баба му беше казала, че това ще го накара да се почувства по-добре.

Когато най-послед дойде техният ред да се приближат до витрините, Брайън мина покрай тях почти без да обръща внимание на сцените с въртящите се снежинки, куклите, елфите и животните, които танцуваха и пееха.

Докато вървяха към ъгъла, за да пресекат булеварда, момчето видя, че някакъв човек с цигулка се готви да засвири и около него се събира тълпа. Внезапно се разнесе мелодията на „Тиха нощ“ и хората започнаха да пеят.

Катрин се обърна и каза на синовете си:

— Почакайте, хайде да послушаме малко.

Брайън долови напрежението в гласа ѝ и разбра, че едва се сдържа да не заплаче. Почти не беше виждал в очите на майка си сълзи до онази сутрин предишната седмица, когато някой ѝ телефонира от болницата и ѝ съобщи, че баща му е тежко болен.

Минаваше пет часът. Кали бавно се разхождаше по Пето Авеню сред тълпите от хора, понесли пакети с подаръци. Имаше време, когато можеше да сподели възбудата им, но днес се чувстваше ужасно уморена. Имаше толкова работа. През коледните празници хората искаха да са си у дома, затова повечето от пациентите в болницата или бяха потиснати, или раздразнителни. Мрачните им лица ѝ напомняха за собствената ѝ угнетеност през последните две коледни, които беше прекарала в Бедфордския женски затвор.

Мина покрай катедралата „Сейнт Патрик“ и се поколеба само за миг, когато си спомни как баба ѝ я водеше заедно с брат ѝ Джими да видят яслите. Но това бе преди двайсет години — тогава тя беше на десет, а брат ѝ — на шест. Искаше ѝ се пак да върне онова време и да не допусне да се случи лошото, да попречи на Джими да се превърне в онова, което бе сега.

Дори самата мисъл за него я изпълни със страх. „Мили Боже, нека да ме остави на мира“ — помоли се. Рано сутринта някой гневно бе заудрял по вратата ѝ и заедно с вкопчената в нея Джиджи Кали трябваше да отвори, за да открие детектив Шор и още един полицай, който се представи като детектив Леви, застанали в мръсния коридор на блока ѝ на Източна десета улица и Авеню Би.

— Пак ли помагаш на брат си, Кали? — Шор плъзна поглед към стаята зад гърба ѝ, за да потърси следи от неговото присъствие.

Въпросът ѝ подсказа, че Джими е успял да избяга от затвора на Райкър Айленд.

— Обвинен е в опит за убийство на пазач — горчиво ѝ каза детективът. — Състоянието на човека е критично. Брат ти е стрелял по него и му е взел униформата. Ако и този път му помогнеш да се измъкне, ще прекараш в затвора много повече от петнайсет месеца. Повторно укривателство при опит за убийство — или убийство — на представител на закона. Присъдата ти ще е тежка, Кали.

— Никога няма да си простя, че миналия път дадох на Джими пари — тихо отвърна тя.

— Естествено. И ключовете от колата си — напомни ѝ полицаят. — Предупреждавам те, Кали. Не му помагай и този път.

— Няма. Можете да сте сигурни. А преди не знаех какво е направил. — Забеляза, че погледът му отново се плъзва покрай нея. — Хайде — разплака се тя. — Проверете. Няма го тук. А ако искате,

можете да сложите подслушвател на телефона ми. Държа да чуете как казвам на Джими да се предаде. Защото ще му кажа само това.

„Но Джими сигурно няма да ме открие“ — мислеше си тя, докато си пробиваше път сред тълпата от купувачи и зяпачи. Не и този път. След като излежа присъдата си, тя взе Джиджи от семейството, което се грижеше за нея. Социалната работничка ѝ намери малкия апартамент на Източна десета улица и я настани на работа като санитарка в болницата „Сейнт Люк-Рузвелт“.

Това щеше да е първата ѝ Коледа с Джиджи от две години насам! Само да можеше да си позволи няколко прилични подаръка за детето, помисли си. Четиригодишните момиченца трябваше да имат нови детски колички за куклите си, а не като онази очукана брамка от магазин за използвани стоки, която се беше принудила да ѝ вземе. Покривалцето и възглавничката, които ѝ купи, нямаше да скрият следите на времето. Но навярно щеше да открие човека, който предишната седмица продаваше кукли на улицата.

Струваха само осем долара и тя си спомняше, че една от тях дори приличаше на Джиджи.

Точно тогава нямаше достатъчно пари, но мъжът ѝ бе казал, че на Бъдни вечер ще е на Пето Авеню между Петдесет и седма и Четирийсет и седма улица, така че трябваше да го намери. „О, Господи — помоли се Кали, — нека арестуват Джими, преди да нарани някой друг. В него има нещо ненормално. Винаги си е бил такъв.“

Група хора пред нея пееха „Тиха нощ“. Когато се приближи обаче, разбра, че всъщност не са певци, а просто тълпа, събрала се около уличен цигулар, който свиреше коледни мелодии.

— „... младенец златокъдър и свят...“

Брайън не пееше, въпреки че „Тиха нощ“ му беше любима песен и че у дома в Омаха участваше в детския църковен хор. Искаше му се сега да е там, а не в Ню Йорк, да украсяват елхата в дневната и всичко да е както преди.

Ню Йорк му харесваше и винаги с нетърпение очакваше летните гостувания при баба си. Прекарваха си чудесно. Но не и сега. Не и на Бъдни вечер, когато баща му лежеше в болницата, майка му бе толкова

тъжна и брат му се опитваше да го командва, макар че беше само с три години по-голям.

Брайън пхна ръце в джобовете на якето си. Замръзваше, въпреки че носеше ръкавици. Той нетърпеливо погледна към огромната елха от отсрещната страна на пързалката. Знаеше, че след малко майка му ще каже: „Добре. Хайде сега да видим елхата.“

Беше невероятно висока, всички лампички ярко грееха и на върха ѝ имаше огромна звезда. Но в този момент той не мислеше за това, нито за витрините, които току-що бяха видели. Не искаше да слуша и цигулара и не му се стоеше тук.

Губеха си времето. Нямаше търпение да отиде в болницата и да види как мама дава на татко големия медальон на Сейнт Кристофър, спасил живота на дядо му, когато бил войник по време на Втората световна война. Дядо му винаги го носел и дори имаше вдлъбнатина от куршум.

Баба му беше помолила майка му да го даде на баща му и макар че едва не се бе засмяла, майка му отвърна:

— О, майко, Кристофър е митологична личност. Вече не се смята за светец и е помагал само на онези, които са продавали медальоните.

— Катрин — отвърна баба му, — баща ти вярва, че му е помогнал в ужасните битки, и единствено това е от значение. Аз също вярвам. Моля те, дай го на Том и имай вяра.

Брайън не разбираше майка си. Щом баба му вярваше, че баща му ще оздравее с помощта на медальона, тя трябваше да му го даде. Момчето бе убедено, че баба му е права.

— „... спи в райски покой.“ — Цигулката замлъкна и жената, която даваше тона, протегна напред кошничка. Хората започнаха да хвърлят в нея монети и банкноти.

Майка му извади портфейла от раничката си и подаде на децата две еднодоларови банкноти.

— Ето, Майкъл, Брайън. Сложете ги в кошничката.

Майкъл взе своя долар и се опита да си пробие път през тълпата. Брайън понечи да го последва, но забеляза, че портфейлът на майка му се подава от раницата, а после падна на земята.

Той се обърна, за да го вдигне, но преди да успее някой се протегна и го грабна. Момчето видя, че това е слаба жена в тъмен шлифер и дълга коса, завързана на опашка.

— Мамо! — повика я Брайън, но всички отново бяха запели и тя не погледна към него. Жената, която беше взела портфейла, започна да се промъква през тълпата. Той инстинктивно я последва, уплашен, че ще я загуби от поглед. Обърна се, за да повика майка си, но тя пееше заедно с останалите „Бог да ви благослови, господа...“ Момчето разбра, че няма да го чуе.

За миг се поколеба, докато гледаше през рамо към майка си. Дали да се върне при нея и да я повика?

Но отново си спомни за медальона, който щеше да излекува баща му — той бе в портфейла и момчето не можеше да позволи на жената да го отнесе.

Тя вече завиваше зад ъгъла. Брайън се втурна да я настигне.

„Защо го взех?“ — отчаяно си мислеше Кали, докато вървеше на изток по Четирийсет и осма улица към Медисън Авеню. Беше се отказала да търси амбулантния търговец с куклите по Пето Авеню и бързаше към метрото на Лексингтън Авеню. Знаеше, че ще е по-лесно да отиде до Петдесет и първа улица, но усещаше портфейла като гореща тухла в джоба си и ѝ се струваше, че накъдето и да се обърне, всички укорително я гледат. На Гранд Сентръл Стейшън щеше да е пълно с народ. Можеше да вземе метрото от там. Така бе по-безопасно.

Когато зави надясно и пресече улицата, покрай нея мина патрулна кола. Въпреки студа започна да се изпотява.

Навярно беше на жената с двете момченца. Поне лежеше на земята до нея. Кали си представи момента, в който бе забелязала стройната млада жена в розово палто, подплатено с кожа. Очевидно бе скъпо, както и раничката, и ботушите ѝ. Тъмната ѝ коса беше лъскава и блестяща. Жената изглеждаше така, сякаш няма никакви грижи.

„Иска ми се и аз да изглеждах така — помисли си тя. — Тя е горе-долу на моята възраст, висока е колкото мен и косата ѝ е с почти същия цвят като моята. Е, може би догодина ще мога да си позволя да купя хубави дрехи за мене и за Джиджи.“

Беше обърнала глава, за да погледне към витрините на „Сакс“. „Затова не съм видяла портфейла ѝ да пада“ — каза си Кали. Но когато минаваше покрай жената, усети, че подритва нещо, сведе очи и го забеляза.

„Защо просто не я попитах дали е нейно?“, помисли си, обзета от угризения. Но тогава си беше спомнила как един ден преди години баба ѝ се прибра вкъщи засрамена и разстроена. Намерила на улицата портмоне, отворила го и видяла името и адреса на собственичката му. Извървяла три преки, за да го върне, макар че от артритата ставите ужасно я болели.

Жената, на която принадлежало портмонето, го отворила и каза, че липсва двайсетдоларова банкнота.

Баба ѝ бе толкова разстроена.

— Тя всъщност ме обвини, че съм крадла.

Спомни си за този случай в мига, в който докосна портфейла. Ами ако жената с розовото палто си помислеше, че Кали го е задигнала от джоба ѝ или е взела пари от него? Ами ако повикаше полицаи? Щяха да открият, че е в изпитателен срок. Нямаше да ѝ повярват повече, отколкото когато беше дала на заем на Джими пари и колата си, защото той ѝ каза, че ако незабавно не напусне града, някакъв тип от друга улична банда щял да го убие.

„О, Господи, защо просто не оставих портфейла на земята?“ Помисли си дали да не го пусне в първата пощенска кутия. Не можеше да поеме такъв риск. През празниците в центъра имаше толкова много цивилни полицаи. Ами ако някой от тях я видеше и я попиташе какво прави? Не, щеше веднага да се прибере вкъщи. Айка, която се грижеше за Джиджи заедно със собствените си внуци, след като ги вземеше от детската градина, скоро щеше да доведе дъщеря ѝ у дома. Ставаше късно.

„Ще поставя портфейла в плик, адресиран до онзи, чието име пише вътре, и по-късно ще го пратя по пощата“ — реши Кали.

Стигна до Гранд Сентръл Стейшън. Както се надяваше, на гарата имаше много хора, втурнали се във всички посоки, за да се приберат вкъщи за Бъдни вечер. Тя се отправи към централния терминал и най-после успя да стигне до стълбището, което водеше към входа за метрото на Лексингтън Авеню.

Пусна жетон в автомата и забърза към метрото за Четиринайсета улица. Изобщо не забеляза момчето, което се промъкна под въртележката на входа и тръгна по петите ѝ.

2.

„Бог да ви благослови, господа, щастливи вий бъдете...“ Познатите думи напомниха на Катрин за силите, заплашващи да ѝ отнемат щастливия, спокоен живот, който смяташе, че винаги ще води. Съпругът ѝ беше болен от левкемия. Сутринта му бяха отстранили далака и макар че все още бе прекалено рано да са сигурни, изглежда понасяше операцията добре. И все пак тя се страхуваше, че Том ще умре. Мисълта за живот без него почти я парализираше.

„Защо не забелязах, че се разболява?“ — мъчително се питаше. Спомни си, че само две седмици по-рано, когато го помоли да донесе покупките от колата, той се наведе към най-тежката торба, поколеба се, вдигна я и се олюля.

Катрин му се беше присмяла:

— Вчера игра голф, а днес се държиш като старец. Какъв спортист!

— Къде е Брайън? — попита Майкъл, когато се върна при нея.

Откъсната от мислите си, тя сведе очи към сина си.

— Брайън ли? — неразбиращо попита. — Ами, тук е. — После се огледа наоколо. — Дадох му един долар. Не дойде ли с теб да го остави в кошничката?

— Не — навъсено отвърна синът ѝ. — Сигурно си го е прибрал. Той е тъпчо.

— Не говори така — скара му се тя и внезапно се уплаши. — Брайън, Брайън! — Цигуларят вече не свиреше и тълпата започваше да се разпръсква. „Къде ли е той? Не може просто да тръгне нанякъде.“ — Брайън — отново извика Катрин.

Няколко души се обърнаха и любопитно я загледаха.

— Малко момче — вече уплашена, обясни тя. — С тъмносиня грейка и червена шапка. Някой видя ли къде е отишло?

Хората заклатиха глави и започнаха да се оглеждат, в желанието си да помогнат. Една жена посочи към опашката пред витрините на „Сакс“ зад тях и изрече със силен акцент:

— Може да е отишъл там.

— Ами елхата? Дали не е пресякъл улицата, за да я разгледа отблизо? — предположи друга жена.

— Може да е в катедралата — обади се трети.

— Не. Не, Брайън не би направил такова нещо. Отивахме при баща му и той нямаше търпение да го види — докато изричаше тези думи, Катрин осъзна, че се е случило нещо ужасно. Почувства, че сълзите напират в очите ѝ. Потърси кърпичка в раничката си и откри, че нещо липсва вътре: познатото усещане на портфейла ѝ.

— О, Господи! — възкликна тя. — Портфейлът ми е изчезнал.

— Мамо! — Лицето на Майкъл загуби начумереното си изражение, с което прикриваше тревогата за баща си. Внезапно той се превърна в уплашено десетгодишно дете. — Мамо. Мислиш ли, че са го отвлекли?

— Невъзможно. Никой не би могъл просто да го замъкне нанякъде. Няма начин. — Краката ѝ се подкосиха. — Повикайте полиция. Момченцето ми изчезна!

На гарата беше пълно с народ. Стотици хора бързаха във всички посоки. Навсякъде имаше коледна украса и бе шумно. Из огромното пространство се носеха всевъзможни звуци и отекваха във високия таван. Натоварен с пакети мъж заби лакът в ухото на Брайън.

— Извинявай, хлапе.

Едва успяваше да следва жената, взела портфейла на майка му. Постоянно я губеше от поглед. Припряно заобиколи семейство с две деца, които му препречваха пътя. Успя да мине покрай тях, но се блъсна в друга жена, която яростно го изглежда.

— Внимавай къде вървиш.

— Извинете ме — любезно отвърна Брайън, като вдигна поглед към нея. В този момент едва не изгуби жената, която следеше. После отново я настигна и я последва по стълбище и дълъг коридор, който водеше към спирка на метрото. Когато жената мина през въртележката, той се промъкна отдолу.

Мотрисата бе толкова претъпкана, че едва успя да се качи. Жената стоеше права и се държеше за металната пръчка, която минаваше над страничните седалки. Брайън застана до нея и се хвана

за вертикалния лост. На следващата спирка тя си проби път към отварящите се врати. На пътя му имаше толкова много хора, че той едва не остана в мотрисата и трябваше да изтича, за да я настигне. После тръгна след нея по стълбището към друга линия на метрото.

Този път нямаше толкова хора и момчето застана до възрастна дама, която му напомняше за баба му. Жената с тъмния шлифер слезе на втората спирка и той я последва, впил очи в опашката ѝ, докато тя почти тичаше нагоре по стълбището към улицата.

Излязоха на оживен ъгъл. В двете посоки профучаваха автобуси, бързащи да пресекат широкото платно, докато светофарът не е станал червен. Брайън хвърли поглед назад. Доколкото можеше да види, по улицата нямаше други сгради, освен жилищни блокове. От стотици прозорци струеше светлина.

Жената с портфейла чакаше на светофара. Когато светна зелено, той я последва на отсрещния тротоар. Тя зави наляво и припряно пое по слабия склон. Брайън бързо погледна към табелката с името на улицата. Когато предишното лято бяха дошли в Ню Йорк, майка му измисли специална игра, за да му обясни как са организирани улиците в града.

— Баба живее на Осемдесет и седма — каза тя. — Ние сме на Петдесета. Колко преки остават до нейния апартамент?

На табелката пишеше „Четиринайсета улица“. Трябваше да го запомни, каза си, докато вървеше зад жената с портмонето на майка му.

По лицето му започнаха да падат снежинки. Вятърът се засилваше и студът щипеше бузите му. Искеше му се да срещне полицаи и да го помоли за помощ, но наоколо нямаше нито едно ченге. И без това знаеше какво да прави — щеше да проследи жената до жилището ѝ. Имаше един долар — същия, който майка му даде да остави в кошничката на мъжа с цигулката. Щеше да го развали и да телефонира на баба си, а тя щеше да прати полицаи, които да вземат портфейла от жената.

„Добър план“ — каза си. Всъщност бе убеден в успеха му. Трябваше да върне портфейла с медальона. Спомни си как, след като майка му каза, че от него няма да има никаква полза, баба му го сложи в дланта ѝ и отвърна: „Моля те, дай го на Том и имай вяра.“

Изражението на лицето на възрастната жена бе ведро и уверено и Брайън знаеше, че няма начин да не е права. Щом върнеше медальона

и го дадяха на баща му, той щеше да оздравее. Момчето просто го знаеше.

Жената още повече ускори ход. Брайън пресече след нея още едно кръстовище и стигна до края на следващата пряка. После завиха надясно.

По улицата, по която вървяха сега, нямаше ярко украсени витрини. Някои врати бяха заковани с дъски, сградите бяха осеяни с надписи и уличните лампи бяха изпотрошени. Стиснал бутилка в ръце, на тротоара седеше брадат мъж. Когато минаваше покрай него, човекът протегна ръка.

Момчето за пръв път изпита страх, но не откъсна очи от жената. Снегът се засили и тротоарът стана хлъзгав. Брайън се подхлъзна, но успя да се задържи. Беше останал без дъх от усилието, да не изостава. Още колко ли щяха да вървят, зачуди се той. Получи отговор след четири преки. Тя се насочи към входа на стара сграда, отключи и влезе вътре. Брайън се затича, за да хване вратата, преди да се захлопне зад нея, но не успя. Ключалката изщрака.

Не знаеше какво да прави, но после през стъклото видя, че отвътре приближава мъж. Когато човекът отвори вратата и забърза покрай него, момчето успя да се вмъкне във входа.

Коридорът беше мрачен, мръсен и миришеше на развалена храна. Някъде нагоре по стълбището се чуваха стъпки. Брайън преглътна, за да сподави страха си, и като се опитваше да се движи безшумно, започна бавно да се изкачва. Щеше да види къде отива жената, а после да се измъкне от тук и да потърси телефон. Навярно вместо да звъни на баба си, трябваше да съобщи в полицията, помисли си.

Майка му го бе научила, че когато наистина се нуждае от помощ, трябва да направи точно това.

А до този момент той не го беше сторил.

— Добре, госпожо Дорнън, Опишете ми как изглежда синът ви — спокойно каза полицаят.

— Той е на седем години и е дребен за възрастта си — отвърна Катрин. Седяха в патрулна кола, паркирана пред „Сакс“ близо до мястото, където допреди малко свиреше цигуларят.

Тя усети, че Майкъл успокоително стиска ръката ѝ.

— Какъв цвят е косата му? — попита полицаят.

— Като моята — отговори момчето. — Червеникава. Очите му са сини. Има лунички и един от предните му зъби липсва. Носи същите панталони като моите, а якето му е почти същото, само дето е синьо, а моето е зелено. И е слаб.

Полицаят одобрително погледна към него.

— Наистина много ми помагаш, синко. А сега, госпожо, казвате, че портфейлът ви е изчезнал, така ли? Смятате ли, че може да сте го изпуснали или някой ви е блъснал? Искам да кажа, дали не е бил някой джебчия?

— Не зная — отвърна Катрин. — Портфейлът не ме интересува. Но когато давах на момчетата пари за цигуларя, сигурно не съм го напъхала добре в чантата си. Беше доста обемист и може просто да е паднал.

— Дали синът ви не го е взел и да е решил да си купи нещо?

— Не, не, не! — гневно отсече тя, като рязко поклати глава. — Моля ви, дори не си го и помисляйте.

— Къде живеете, госпожо? Искате ли да позвъните на някого? — Полицаят погледна към халката на лявата ѝ ръка. — Например на съпруга си?

Съпругът ми е в болницата „Слоун-Кетъринг“. И много болен. Сигурно се чуди къде сме. Всъщност скоро трябва да сме при него. Очаква ни. — Понечи да отвори вратата на колата. — Не мога просто да си седя тук. Трябва да потърся Брайън.

— Госпожо Дорнън, незабавно ще разпратя описанието на Брайън. След три минути всички ченгета в Манхатън ще започнат да го търсят. Нали разбирате, може просто да се е отдалечил и да се е объркал. Случва се. Често ли идвате тук?

— Преди живеехме в Ню Йорк, но после се преместихме в Небраска — отговори му Майкъл. — Всяко лято идваме на гости на баба. Тя живее на Осемдесет и седма улица. Миналата седмица пристигнахме, защото татко има левкемия и трябваше да го оперират.

Мануел Ортис работеше като полицаи едва от година, но вече много пъти се беше сблъсквал с мъката и отчаянието. Сега ги виждаше в очите на тази млада жена. Първо се бе разболял съпругът ѝ, сега

беше изчезнало и детето. За него бе очевидно, че тя лесно може да изпадне в истерия.

— Татко ще разбере, че се е случило нещо — разтревожи се по-големият ѝ син. — Мамо, не трябва ли да отидеш при него?

— Госпожо Дорнън, какво ще кажете да оставите Майкъл при нас? Ние ще стоим тук в случай, че Брайън се върне. Ще пратим всичките си хора да го търсят. Ще се разгърнем и ще започнем да съобщаваме по високоговорителите да се свърже с нас в случай, че се е заблудил някъде из района. Ще повикам друга кола, за да ви закара до болницата и да ви изчака.

— Нали ще стоите точно тук в случай, че се върне?

— Разбира се.

— Майкъл, нали ще гледаш за Брайън?

— Естествено, мамо. Ще внимавам за този тъпчо.

— Не го наричай... — В този момент Катрин забеляза изражението на лицето му. „Опитва се да ме успокои — помисли си. — Опитва се да ме убеди, че Брайън е добре. Че няма да му се случи нищо лошо.“

Тя го прегърна. Майкъл я притисна към себе си и каза:

— Дръж се, мамо.

3.

Докато влизаше в жилищния комплекс „Стайвесънт Таун“ край Авеню Би, Джими Сидънс мислено ругаеше. Униформата, която беше взел от пазача в затвора, му придаваше приличен вид, но бе прекалено опасно да я носи по улиците. После успя да отмъкне от количката на някакъв бездомник мръсно палто и плетена шапка. Те му бяха помогнали, но трябваше да намери някакви други дрехи, нещо нормално.

Имаше нужда и от кола, при това такава, за чието изчезване нямаше да съобщят до сутринта, някой от автомобилите на обитателите на квартала: средно голям, кафяв или черен, който по нищо да не се отличава от всяка друга хонда, тойота или форд по пътя.

До този момент не беше забелязал нищо подходящо. По едно време видя някакъв тип да слиза от хонда и да казва на спътничката си „Колко е хубаво да се прибереш у дома“, но колата бе червена, лъскава и привличаше вниманието.

До тротоара спря хлапе със стара браква, но като чу тракането на двигателя, Джими веднага се отказа. Само това оставаше, помисли си, да излезе на магистралата и колата да се повреди.

Беше му студено и започваше да огладнява. „Десет часа път с кола — каза си. — После ще съм в Канада, Пейдж ще ме посрещне там и пак ще изчезнем.“ Тя бе първото му истинско гадже и много му беше помогнала в Детройт. Знаеше, че предишното лято изобщо нямаше да го заловят, ако по-внимателно бе наблюдавал онази бензиностанция в Мичиган. Трябваше да се сети да провери в тоалетната, вместо да се остане да го изненада ченгето, което излезе от там, докато самият той държеше пистолета си насочен към служителя на гишето.

На следващия ден пътуваше обратно за Ню Йорк, за да го съдят за убийство на полицаи.

Покрай него минаха възрастен мъж и жена, които му се усмигнаха.

— Весела Коледа.

Джими любезно кимна. После жената привлече вниманието му, като каза:

— Не мога да повярвам, че не си сложил подаръците за децата в багажника, Ед. Кой в наше време оставя нещо вечер на седалките?

Джими зави зад ъгъла и после крадешком се върна в дълбоката сянка, за да види как двойката се приближава към тъмна тойота. Мъжът отвори вратата, взе от задната седалка малко люлеещо се конче и го подаде на жената, после извади пет-шест шарени пакета. Двамата прехвърлиха всичко в багажника, мъжът отново заключи и се върна на тротоара.

Джими чу, жената да казва:

— Предполагам, че можем да оставим телефона в жабката.

— Естествено — отвърна съпругът ѝ. — Що се отнася до мен, това си е чисто разсипничество. Нямам търпение да видя лицето на Боби утре, когато отвори всичко.

Двамата завиха зад ъгъла и изчезнаха. Това означаваше, че от апартамента си няма да могат да забележат изчезването на колата.

Преди да отиде при колата, той изчака десетина минути. Снежинките затанцуваха около него. Две минути по-късно седеше зад волана и напускаше комплекса. Беше пет и петнайсет. Насочваше се към апартамента на Кали на Десета улица и Авеню Би. Знаеше, че сестра му ще се изненада, когато го види. И едва ли щеше да му се зарадва. Навярно смяташе, че няма да я открие. Защо ли си мислеше, че не може да я следи дори от Райкър Айлънд, зачуди се той.

„Хей, сестричке — помисли си Джими, докато завиваше по Четиринайсета улица, — нали обеща на баба да се грижиш за мен?“ „Джими има нужда от напътствие — бе казала баба им. — Движи се в лоша среда. Прекалено лесно се оставя да го водят.“ Е, Кали нито веднъж не дойде да го види в затвора. Нито веднъж. Дори не му писа.

Трябваше да внимава. Ченгетата сигурно наблюдаваха блока на сестра му. Но той беше помислил за това. Преди често се навърташе из този квартал и знаеше как да стигне по покривите от единия край на пресечката до нейния блок. Като хлапе на два пъти се бе вмъквал там, за да краде.

Като познаваше Кали, Джими беше убеден, че пази някои дрехи, останали от Франк. Тя бе луда по него и сигурно държеше снимките

му из целия апартамент. Човек изобщо не би си помислил, че е умрял още преди да се роди Джиджи.

Освен това сестра му със сигурност щеше да даде на малкото си братче поне няколко долара. Щеше да намери начин да я убеди да си държи устата затворена, докато той не минеше канадската граница и не изчезнеше заедно с Пейдж.

Пейдж. Представи си как изглежда. Сочна. Руса. Само на двайсет и две. Луда по него. Беше уредила всичко, включително да му дадат пистолета. Не го бе предала, не му обърна гръб.

На устните му се появи неприятна усмивка. „А ти изобщо не се опита да ми помогнеш, докато гниех на Райкър Айлънд — помисли си. — Но сега, независимо дали ти харесва, скъпа ми сестричке, ще ми помогнеш да се измъкна.“

Паркира на една пряка от блока на Кали и се престори, че проверява гумите, докато се оглеждаше. Не се виждаха ченгета. Даже да наблюдаваха апартамента на сестра му, навярно не знаеха, че до него може да се стигне през шахтите за боклук. Той се изправи и изруга. Проклетият стикер на бронята. Прекалено привличаше вниманието. „НИЕ ПОГУБВАМЕ НАСЛЕДСТВОТО НА ВНУЦИТЕ СИ“. Джими успя да отлепи по-голямата част от надписа.

Петнайсет минути по-късно отключи слабата ключалка на апартамента на Кали и се вмъкна вътре. „Какъв коптор — помисли си, докато оглеждаше пукнатините по тавана и изтъркания линолеум в малкото антре. — Но пък е чисто. Кали винаги е била чистница.“ Под елхата в ъгъла на помещението, което минаваше за дневна, имаше две пакетчета.

Джими сви рамене и влезе в спалнята. Прерови гардероба, за да открие дрехите, които трябваше да са там. След като се преоблече, претършува жилището, но не намери пари. Отвори вратата на кухненския бокс, погледна в хладилника, но вътре нямаше бира. Взе си пепси и си направи сандвич.

Според онова, което му бяха казали неговите източници, Кали вече трябваше да се е прибрала от болницата. Той знаеше, че по пътя е минала да вземе Джиджи от жената, която я гледаше. Седна на дивана, приковал поглед към входната врата. Нервите му бяха опънати. Беше

похарчил за храна повечето от доларите, които откри в джобовете на пазача. Трябваше да намери пари за магистралните такси, а също, за да напълни още един резервоар бензин. „Хайде, Кали — помисли си, — къде се губиш, по дяволите?“

В шест без десет чу входната врата да се отключва. Скочи на крака, притича до коридора и се прилепи до стената. Изчака сестра му да влезе и да затвори вратата, после запуши устата ѝ с ръка.

— Не викай! — прошепна той, докато заглушаваше с длан ужасения ѝ стон. — Разбираш ли?

Тя кимна с разширени от страх очи.

— Къде е Джиджи? Защо не е с теб?

После освободи устата ѝ, за да му отговори. Тя едва изрече:

— При детегледачката е. Днес ще остане до по-късно, за да мога да напазарувам. Какво правиш тук, Джими?

— Колко пари имаш?

— Ето, вземи ми чантата. — Кали му я подаде, като се молеше брат ѝ да не се сети да претърси джобовете на шлифера ѝ. „О, Господи — помисли си тя, — накарай го да си отиде!“

Той взе чантата и с тих, заплашителен глас я предупреди:

— Сега ще те пусна, Кали. Не се опитвай да правиш нищо, иначе Джиджи ще остане без майка. Ясно ли е?

— Да. Да.

Тя изчака да я пусне, после бавно се обърна към него. Не го беше виждала от онази ужасна нощ преди почти три години, когато с Джиджи на ръце се бе прибрала от работа в детската градина и го завари да я чака в апартамента ѝ в Уест Вилидж.

Не се бе променил много. Само косата му беше по-къса и лицето му — по-слабо. В очите му не се забелязваше дори искрица от случайната топлота, която навремето я караше да се надява, че има възможност някой ден да се поправи. Нищо не беше останало от уплашеното шестгодишно момче, вкопчило се в нея, когато майка им ги бе оставила при баба им, за да изчезне от живота им.

Той отвори чантата, прерови я и извади яркозеленото ѝ портмоне.

— Осемнайсет долара — ядосано каза Джими, след като бързо преброи парите ѝ. — Само толкова ли?

— Джими, получавам заплата вдругиден — отвърна Кали. — Моля те, просто ги вземи и се махай от тук. Моля те, остави ме на мира.

„Резервоарът е пълен до половината — помисли си той. — Тук има пари да го напълня догоре и за таксите. Може би ще успее да стигна до Канада.“ Трябваше да запуши устата на Кали, разбира се, което нямаше да е много трудно. Просто щеше да я предупреди, че ако прати ченгетата по следите му и го пипнат, той ще заяви, че сестра му е уредила да му дадат пистолета, с който е стрелял по пазача.

Някакъв шум отвън го накара рязко да се обърне. Погледна през шпионката, но не успя да види никого. Заплашително показа на Кали, че за нея ще е най-добре да пази тишина, безшумно натисна бравата и откряна вратата точно навреме, за да види момченцето, което започна да отстъпва назад към стълбището.

Джими рязко отвори вратата, хвана детето с ръка през кръста, с другата му запуши устата и го вмъкна вътре, после грубо го просна на пода.

— Подслушваш, а, хлапенце? Кой е този, Кали?

— Остави го, Джими. Не зная кой е — извика тя. — Никога не съм го виждала.

Брайън беше толкова уплашен, че почти онемя. Но разбираше, че мъжът и жената са ядосани един на друг. Навярно този човек щеше да му помогне да си върне портфейла. Момчето посочи към Кали.

— Тя взе портфейла на мама.

Джими го пусна.

— Хей, на това вече му казвам добра новина — ухили се той и се обърна към сестра си: — Нали?

4.

Цивилен полицај откара Катрин до болницата с необозначен автомобил.

— Ще ви чакам тук, госпожо Дорнън — каза той. — Ще оставя радиостанцията включена, така че ще научим в момента, в който открият Брајън.

Катрин кимна. „Ако открият Брајън“ — мина ѝ през ума. Усети, че гърлото ѝ се свива от ужас.

Фоайето на болницата беше украсено за празниците. По средата имаше елха, навсякъде висяха гирлянди от елхови клонки.

Дадоха ѝ пропуск и я осведомиха, че сега Том е в стая №530. Тя отиде при асансьорите и влезе в един от тях, вече наполовина пълен предимно с болнични служители — лекари с бели престилки, санитарии в зелени дрехи и две медицински сестри.

„Преди две седмици — помисли си Катрин — Том правеше визитации в «Сейнт Мери» в Омаха, а аз пазарувах за Коледа. Онази вечер заведохме децата да хапнат хамбургери. Животът беше толкова нормален и весел и се шегувахме за миналата година, когато той толкова се измъчи, докато закрепил елхата на стойката. Обещах му, че преди Бъдни вечер ще купя нова стойка. И отново си помислих колко уморен изглежда, но не направих нищо.“

Три дни след това той припадна.

— Не натиснахте ли бутон за петия етаж? — попита я някой.

Катрин трепна.

— А, да, благодаря ви. — Излезе и за миг постоя неподвижна, за да събере мислите си. После откри на стената стрелка, сочеща към стаи 515–530.

Когато приближи до бюрото на сестрите, видя зад него Спенс Кроули. Устата и пресъхна. Веднага след операцията същата сутрин той я беше уверил, че всичко е минало гладко и че следобед асистентът му щял да наглежда Том. „Тогавя защо Спенс е тук? — уплаши се тя. — Дали не се е случило нещо?“

Той я забеляза и се усмихна. „О, Господи, нямаше да се усмихва, ако Том е...“ Поредната мисъл, която не можеше да довърши.

Той бързо заобиколи бюрото.

— Катрин, само да можеше да се видиш! Том е добре. Много е изтощен, разбира се, но резултатите са добри.

Тя го погледна. Искаше ѝ се да вярва в думите му, искаше ѝ се да вярва в искреността, която виждаше в кафявите очи зад очилата.

Лекарят я хвана за ръка и я въведе в кабинката зад бюрото.

— Не искам да ти давам прекалени надежди, но трябва да разбереш, че има голяма вероятност Том да победи болестта. Много голяма вероятност. Имам пациенти с левкемия, които спокойно доживяха до старини. Съществуват различни лекарства за контролиране на болестта. Онова, което смятам да използвам, е интерферон. При някои от пациентите ми свърши истински чудеса. Отначало всеки ден ще трябва да му се правят инжекции, но след като определим необходимата доза, сам ще си ги слага. Когато окончателно се възстанови от операцията, ще може да се върне на работа и ти се кълна, че това ще се случи. — После тихо добави: — Но има проблем. — Той мрачно я погледна. — Разбрах, че когато следобед си видяла Том в интензивното отделение, много си се разстроила.

— Да. — Тя се опита да сдържи сълзите си, но не успя. Толкова се бе страхувала и сега фактът, че съпругът ѝ се чувства добре след операцията, я изпълваше с такова облекчение, че не можеше да се овладее.

— Катрин, Том току-що ме помоли да бъда откровен с него. Мисли си, че състоянието му е безнадеждно и че съм ти го казал. Започва да не ми вярва. Чуди се дали не крия нещо от него, дали положението не е по-тежко, отколкото му казвам. Е, Катрин, това просто не е така и твоята работа е да го убедиш, че очакваш двамата заедно да изживеете старините си. И през ум не трябва да му минава, че му остава съвсем малко време, не само защото ще е вредно за него, а и защото не смятам, че е вярно. За да се възстанови, той трябва да вярва, че ще оздравее, и това до огромна степен зависи от теб.

— Спенс, аз трябваше да забележа, че се разболява. — Той я прегърна за миг.

— Виж — каза хирургът, — има една стара поговорка: „Лекарю, излекувай се сам“. Когато Том се почувства по-добре, сериозно ще си

поговоря с него за това, че не е обърнал внимание на предупрежденията, които тялото му е отправяло. Но сега иди при него с весело лице. Можеш да го направиш.

Катрин се насили да се усмихне.

— Така ли?

— Да, така е много по-добре — кимна той. — Просто продължавай да се усмихваш. Не забравяй, че е Коледа. Мислех си, че ще доведеш със себе си и децата.

Не можеше да му каже, че Брайън е изчезнал. Не сега. Вместо това репетира думите, които щеше да каже на Том.

— Брайън е понастинал и не исках да се разболе.

— Постъпила си разумно. Добре. До утре, малката. И не забравяй за усмивката. Прекрасна си, когато се усмихваш.

Катрин кимна и тръгна по коридора към стая №530. Тихо отвори вратата. Том спеше. Беше на системи. Към ноздрите му бяха прикрепени тръбички. Кожата му бе бяла като възглавницата. Устните му бяха пепелявосиви.

Частната сестра се изправи.

— Питаше за вас, госпожо Дорнън. Ще почакам навън.

Катрин придърпа стола до леглото, седна и постави длан върху ръката на съпруга си, отпусната върху завивката. После се вгледа в лицето му, като попиваше всяка подробност: високото чело, обрамчено от червеникавокестенява коса, същата като на Брайън, гъстите вежди, които винаги изглеждаха малко рошави, правилно оформения нос и устните, които обикновено се усмихваха. Замисли се за очите му, по-скоро сини, отколкото сиви, и за топлотата и разбирането, които излъчваха. „Той вдъхва увереност на пациентите си — помисли си Катрин. — О, Том, иска ми се да ти кажа, че нашето момченце изчезна. Искане ми се да беше добре и да си с мен, за да го търсим заедно.“

Том Дорнън отвори очи и немощно изрече:

— Здравей, скъпа.

— Здравей. — Тя се наведе и го целуна. — Извинявай, че следобед бях такава ревла. Наречи го постменструален синдром или просто старомодно облекчение. Знаеш колко съм сантиментална. Плача даже когато филмите имат щастлив край.

Тя го погледна в очите.

— Справяш се страхотно. Наистина.

Ясно виждаше, че не ѝ вярва.

— Мислех си, че ще доведеш и децата. — Гласът му бе слаб и пресеклив.

Катрин осъзна, че пред Том няма да е в състояние да изрече името на Брайън, без да избухне в сълзи.

— Страхувах се да не те изтощят — бързо изрече. — Реших, че ще е най-добре да почакаш до утре сутрин.

— Обажда се майка ти — сънливо рече Том. — Сестрата разговаря с нея. Каза, че ми праща по теб специален подарък. Какъв е?

— Не и без момчетата. Те искат да ти го дадат.

— Добре. Но утре сутрин непременно ги доведи. Искам да ги видя.

— Разбира се. Но след като сега сме само двамата, може би трябва да се пъкна при теб под завивките.

Том отново отвори очи.

— Това вече е приказка. — На устните му се появи усмивка. И после заспа.

Тя отпусна глава на гърдите му и дълго остана така. После бързо се изправи, когато сестрата влезе на пръсти в стаята.

— Нали изглежда прекрасно? — весело попита Катрин, когато жената хвана китката му, за да му премери пулса.

Знаеше, че макар и заспал, Том може би я чува. Хвърли последен поглед към съпруга си и бързо излезе навън, мина по коридора и се спусна с асансьора във фойето, за да се върне в очакващата я кола.

Цивилният полицаи отговори на неизречения ѝ въпрос:

— Засега няма нищо, госпожо Дорнън.

5.

— Казах да ми го дадеш — зловещо изрече Джими Сидънс.

Кали се опита да остане спокойна.

— Не зная за какво говори това момче, Джими.

— Ами, разбира се, че знаеш — възрази Брайън. — Видях те да взимаш портфейла на мама. И те проследих, защото трябва да ѝ го върна.

— Какво умно хлапе! — подигра му се Сидънс. — Винаги върви след парите. — Злобно изгледа сестра си. — Не ме принуждавай да ти го взимам насила, Кали.

Нямаше смисъл да се преструва. Джими знаеше, че детето казва истината. Тя бръкна в джоба си и извади красивия портфейл от марокен. После безмълвно го подаде на брат си.

— Това е на майка ми — предизвикателно каза Брайън. Но погледът, който му отправи мъжът, го накара да потръпне. Беше решил да се опита да грабне портфейла, но сега, внезапно уплашен, пхна ръце дълбоко в джобовете си.

Джими Сидънс отвори отделението за банкноти.

— Леле, леле! — възхитено извика. — Изненадваш ме, Кали. По-добра си от някои джебчийки, които познавам.

— Не съм го откраднала — възрази тя. — Някой го беше изпуснал и аз го намерих. Щях да го върна по пощата.

— Я зарежи тая работа — отвърна Джими. — Сега е мой и ми трябва.

Той извади дебелия пачка и започна да брои.

— Три банкноти по сто долара, четири по петдесет, шест по двайсет, четири по десет, пет петачки и три по един. Общо шестстотин осемдесет и осем. Не е зле, всъщност ми идват точно навреме.

Джими напъха парите в джоба на коженото яке, което бе взел от гардероба в спалнята, и започна да рови из отделенията на портфейла.

— Кредитни карти. Е, защо не? Шофьорска книжка — не, две: на Катрин Дорнън и доктор Томас Дорнън. Кой е доктор Томас Дорнън,

хлапе?

— Баща ми. Той е в болницата. — Брайън видя, че мъжът вади медальона от портфейла.

Джими Сидънс го вдигна нагоре за верижката, после се засмя.

— Сейнт Кристофър! От години не съм ходил на черква, но даже и аз знам, че отдавна са го изритали. И само като се сетя за всички ония истории, дето ни ги разказваше баба как пренесъл на раменете си малкия Христос през реката! Спомняш ли си, Кали? — Презрително пусна медальона на пода.

Брайън се пресегна и го взе. Стисна го в ръка, после нахлузи верижката на шията си.

— Моят дядо го е носил през цялата война и се е прибрал вкъщи жив и здрав. Той ще спаси баща ми. Портфейлът не ме интересува. Можеш да си го задържиш. Искях само медальона. Сега си отивам. — Момчето се завъртя и се затича към изхода. Натисна бравата и отвори вратата, когато Сидънс го настигна, запуши му устата и го дръпна обратно вътре.

— Двамата със Сейнт Кристофър оставате тук при мен, приятелче — каза и грубо го блъсна на пода.

Брайън ахна, когато удари челото си в напукания линолеум. После бавно седна и започна да разтрива удареното място. Стори му се, че стаята се върти, но можеше да чуе, че жената, която беше проследил, умолява мъжа:

— Не го наранявай, Джими, Моля те. Остави ни на мира. Вземи парите и си върви. Но се махай от тук.

Брайън обви краката си с ръце, като се мъчеше да не заплаче. Не трябваше да проследява жената. Сега го разбираше. Трябваше да извика и някой може би щеше да я спре. Този човек бе лош. Този човек нямаше да го пусне. А никой не знаеше къде е отишъл. Никой не знаеше къде да го търси.

Той усети медальона до гърдите си и го стисна в юмрук. „Моля те, върни ме при мама — мислено се помоли момчето, — за да мога да те занеса на татко.“

Не погледна нагоре, за да види Джими Сидънс, който внимателно го наблюдаваше и преценяваше положението. „Това хлапе е проследило Кали, когато е взела портфейла — каза си мъжът. — Дали някой не е проследил пък него? Не. Иначе вече щеше да е тук.“

— Откъде взе този портфейл? — обърна се той към сестра си.

— От Пето Авеню. Срещу Рокфелер Сентър. — Тя беше ужасена. Джими нямаше да се спре пред нищо, за да се измъкне. Спокойно можеше да я убие. А също и това дете. — Майка му трябва да го е изпуснала. Вдигнах го от тротоара. Предполагам, че ме е видял.

— Сигурно. — Той погледна към телефона на масата до дивана. После се ухили и се пресегна за клетъчния телефон, който бе взел от жабката в откраднатия автомобил. Извади и пистолета си и го насочи към Кали. — Ченгетата може да подслушват телефона ти. — Посочи към масата до дивана. — Иди там. Сега ще набера твоя номер. Ще ти кажа, че се предавам и че искам да позвъниш на адвоката ми. Само трябва да изглеждаш нервна, точно каквато си в момента. Ако допуснеш грешка, и двамата с хлапето сте мъртви.

Джими погледна към Брайън.

— Само да се разцивриш и... — остави заплахата недоизречена.

Момчето кимна, за да покаже, че е разбрало. Бе прекалено уплашено, за да говори.

— Всичко ли ти е ясно, Кали?

Тя кимна. „Колко глупава съм била — каза си. — Мислех си, че съм се измъкнала от него. Няма начин. Дори знае телефонния ми номер.“

Той набра цифрите и телефонът до нея иззвъня.

— Ало. — Гласът ѝ беше тих и приглушен.

— Кали, обажда се Джими. Слушай, загазил съм. Сигурно вече знаеш. Съжалявам, че се опитах да избягам. Надявам се, че пазачът ще се справи. Скапан съм и ме е страх. — Гласът му звучеше като хленчене. — Позвъни на Джил Уайнстейн. Адвокатът, който ми дадох. Кажи му, че ще го чакам в катедралата „Сейнт Патрик“ след края на службата в полунощ. Кажи му, че искам да се предам и трябва да е с мен. Номерът на домашния му телефон е 555-0267. Кали, съжалявам, че така обърках всичко.

Той изключи клетъчния телефон. Сестра му също затвори.

— Не могат да проследят клетъчен телефон, нали знаеш? Добре, сега позвъни на Уайнстейн и му кажи същото. Ако ченгетата подслушват, вече трябва да са хукнали.

— Джими, те ще си помислят, че аз...

Той направи две крачки и застана до нея, опрял пистолета в главата ѝ.

— Позвъни му.

— Адвокатът ти може да не си е вкъщи и да откаже да се срещне с теб.

— Няма. Познавам го. Той е кретен. Стреми се към слава. Телефонирай му.

Нямаше нужда да ѝ го повтаря. В момента, в който Джил Уайнстийн отговори, Кали припряно каза:

— Вие не ме познавате. Аз съм Кали Хънтър. Току-що ми позвъни брат ми, Джими Сидънс. Искане да ви предам... — С треперещ глас тя повтори съобщението.

— Ще отида на срещата — отвърна адвокатът. — Радвам се, че е решил така, но ако онзи пазач умре, Джими ще бъде съден за убийство. За първото убийство го осъдиха на доживотен затвор без право на помилване, но сега... — Той замълча.

— Мисля, че му е ясно. — Кали видя жеста на брат си. — Трябва да затварям. Дочуване, господин Уайнстийн.

— Страхотна съучастничка си, сестричке — каза ѝ Джими. Той погледна към Брайън. — Как се казваш, хлапе?

— Брайън — промълви момчето.

— Хайде, Брайън. Махаме се от тук.

— Остави го на мира, Джими. Моля те. Остави го тук при мен.

— Няма начин. Може да изтичаш при ченгетата, въпреки че здравата ще загазиш в момента, в който хлапето се раздрънка. В края на краищата ти все пак си откраднала портфейла на майка му. Не, хлапето идва с мен. Никой няма да обърне внимание на мъж с малко дете, нали така? Ще го пусна утре сутрин, щом стигна там, закъдето съм тръгнал. После им разправяйте каквото си искате за мен. Хлапето даже ще потвърди думите ти, нали, синко?

Брайън се притисна към Кали. Толкова се страхуваше от този човек, че трепереше. Дали щеше да го накара да тръгне с него?

— Остави го тук, Джими. Моля те. — Тя скри момчето зад себе си.

Джими Сидънс ядосано изкриви устни. Стисна ръката ѝ грубо и я изви.

Тя извика, когато изпусна Брайън и се свлече на пода.

Кали опря отново пистолета си в главата ѝ, Джими застана над нея. В погледа му нямаше и следа от някогашна привързаност.

— Ако не направиш каквото ти казвам, ще стане още по-лошо. Няма да ме хванат жив. Нито ти, нито който и да е друг ще ме прати в газовата камера. Освен това имам гадже, което ме чака. Така че просто си дръж устата затворена. Даже ще склуча сделка с теб. Ако не кажеш нищо, ще оставя момчето живо. Но ако ченгетата се опитат да тръгнат след мен, ще му пръсна черепа. Съвсем просто е. Разбра ли ме?

Той пъкна пистолета обратно под якето си, после грубо изправи Брайън на крака.

— Двамата с теб ще станем истински приятели, синко — каза Джими. — Истински приятели. — Той се ухили. — Весела Коледа, Кали.

6.

Паркираният срещу блока на Кали необозначен микробус представляваше наблюдателен пост на детективите, които следяха дали няма да се появи Джими Сидънс. Бяха забелязали, че сестра му се прибира вкъщи малко по-късно от обичайното време.

Джак Шор, детективът, посетил Кали сутринта, свали слушалките от ушите си, мислено изруга и се обърна към партньора си.

— Какво мислиш, Морт? Не, чакай малко. Ще ти кажа аз какво мисля. Това е номер. Опитва се да спечели време, за да се отдалечи колкото може повече от Ню Йорк, докато ние го търсим в „Сейнт Патрик“.

Морт Леви, двацет години по-млад от Шор и не толкова циничен, потърка брадичката си — сигурен признак, че е дълбоко замислен.

— Даже да е номер, струва ми се, че сестра му няма доброволно да му помогне. Няма нужда да си психолог, за да доловиш уплахата в гласа ѝ.

— Слушай, Морт, ти беше на погребението на Бил Грасо. Трийсетгодишен, с четири малки деца и застрелян точно между очите от оня задник Сидънс. Ако Кали Хънтър беше дошла да ни каже, че е дала на онзи плъх брат си пари и ключовете от колата си, Грасо е щял да знае с какво си има работа, когато го е спрял за преминаване на червен светофар.

— Все още смятам, че Кали е повярвала на думите на Джими. Нали си спомняш, че се опитвал да избяга, защото участвал в гангстерска война и другата банда била по петите му. Едва ли е знаела, че е ранил продавач в магазин за алкохол. Дотогава не беше загазвал сериозно.

— Искаш да кажеш, че дотогава му се е разминавало — изсумтя Шор. — Жалко, че онзи съдия не я осъди за съучастничество в

убийство, а само за подпомагане на беглец. Пуснаха я след петнайсет месеца. И тази вечер вдовицата на Бил Грасо подрежда елхата без него.

Лицето му почервения от гняв.

— Ще пратя хора. Трябва да обградим катедралата, просто в случай, че оня боклук наистина има намерение да се предаде. Знаеш ли колко души ще присъстват на службата в полунощ? Опитай се да отгатнеш.

Обгърнала коленете си с ръце, Кали седеше с наведена глава и затворени очи на изтъркания диван. Цялата трепереше. Вече не можеше да плаче и не усещаше умора. „Мили Боже, мили Боже, защо ми се случи всичко това?“

Как трябваше да постъпи?

Ако се случеше нещо с Брайън, тя щеше да носи отговорността. Беше взела портфейла на майка му и тъкмо затова я бе проследил. Ако детето не лъжеше, баща му е тежко болен. Замисли се за привлекателната млада жена с розовото палто. По вида ѝ можеше да се закълне, че всичко в живота ѝ е наред.

Дали Джими щеше да пусне момчето, щом стигнеше там, където се бе запътил? Където и да беше това, полицията щеше да започне да търси брат ѝ навсякъде. „А дори да го пусне, Брайън ще разкаже как ме е проследил, защото съм взела портфейла“ — напомни си тя.

Но Джими се бе заканил, че ще застреля момчето, ако ченгетата тръгнат по петите му. И щеше да го направи, Кали не се съмняваше. „Така че, ако съобщя на полицията, Брайън няма никакъв шанс — помисли си. — Ако сега не направя нищо и Джими го пусне, после с чиста съвест ще мога да кажа, че той ме е заплашил да убие детето. И съм сигурна, че ще го направи — каза си. — Това е най-ужасното.“

Представи си лицето на Брайън. Червеникавокестенявата коса, която падаше над челото му, големите, интелигентни сини очи, луничките на лицето му. Когато Джими го вмъкна в апартамента, отначало тя си помисли, че не е на повече от пет години. Начинът, по който говореше обаче, показваше, че момчето е по-голямо. Беше толкова уплашено, когато брат ѝ го повлече със себе си през прозореца

и после по противопожарната стълба. Брайън се бе обърнал към нея с умоляващ поглед.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Айка, прекрасната чернокожа жена, която се грижеше за Джиджи всеки следобед след края на работното време на детската градина.

— Просто проверявам дали си се прибрала, Кали — с плътен, успокоителен глас каза тя. — Откри ли продавача на кукли?

— Боя се, че не.

— Жалко. Трябва ли ти още време за пазар?

— Не, веднага ще дойда да взема Джиджи.

— Не се безпокой. Тя вече вечеря с моите хлапета. Трябва да купя мляко за закуска, така че и без това ще излизам. Ще ти я доведе след около половин час.

— Благодаря, Айка. — Кали затвори телефона. Едва сега забеляза, че все още е по шлифер и че в апартамента е тъмно. Тя се съблече, влезе в спалнята и отвори вратата на гардероба. Ахна, когато видя, че Джими е взел коженото яке и кафявия панталон на Франк. Дрехите, които бе носел брат й, бяха захвърлени на пода — яке, панталон и мръсен гащеризон.

Кали се наведе и вдигна якето. Детектив Шор й беше казал, че брат й е стрелял по пазач и му е взел дрехите. Очевидно това бе неговата униформа — а ето и дупките от куршум.

Отчаяно уви якето и панталона в палтото. Ами ако ченгетата дойдеха със заповед за обиск? Изобщо нямаше да й повярват, че Джими сам е влязъл в апартамента й. Щяха да са сигурни, че тя му е дала дрехи. И отново щяха да я пратят в затвора. Тогава завинаги щеше да загуби Джиджи! Как да постъпи?

Погледна към гардероба и ужасено затърси изход от положението. На горната полица имаше кашон, в който държеше дрехи. Тя го свали, отвори го, извади дрехите и ги нареди върху полицата. После сгъна униформата и палтото, постави ги в кашона, затвори капака, изтича до леглото и се наведе, за да извади отдолу хартията за опаковане на коледни подаръци, която пазеше там.

С треперещи пръсти уви кашона и го завърза с панделка. После го отнесе в дневната и го сложи под елхата. Тъкмо беше свършила, когато на вратата се позвъни. Тя приглади назад косата си, насили се да се усмихне заради Джиджи и отиде да отвори.

Бяха детектив Шор и другият полицаи, който бе идвал сутринта заедно с него.

— Пак ли ще си играем игрички, а, Кали? — попита Шор. — Надявам се този път да си поумняла.

7.

Брайън седеше свит на предната дясна седалка, докато Джими Сидънс шофираше по Ийст Ривър Драйв. До този момент никога не се беше страхувал така. Първо мъжът го накара да се покатери по противопожарната стълба на покрива. После го повлече от един покрив на друг чак до края на пресечката, спуснаха се през изоставена сграда и излязоха на улицата, където бе паркирана колата.

Мъжът натика вътре Брайън и му сложи предпазния колан.

— Само не забравяй да ми викаш „тате“, ако някой ни спре — предупреди го.

Детето знаеше, че мъжът се казва Джими. Така се беше обръщала към него жената. Тя изглеждаше толкова уплашена за Брайън. Когато Джими го помъкна през прозореца, жената се разплака и момчето разбра, че се страхува за него. Тя знаеше имената на родителите му. Може би щеше да се обади на ченгетата. Ако го направеше, дали щяха да го търсят? Но мъжът бе заплашил, че ако дойде полиция, ще го убие. Дали говореше сериозно?

Брайън още повече се сви на седалката. Беше уплашен и гладен. И му се ходеше до тоалетна, но се страхуваше да помоли Джими. Утешаваше го единствено медальонът, който висеше на гърдите му над якето. Той бе помогнал на дядо му да се завърне от войната. И щеше да помогне на баща му да оздравее. Със сигурност щеше да помогне и на самия него да се прибере у дома жив и здрав. Беше убеден в това.

Джими Сидънс хвърли поглед към малкия си заложник. За пръв път, откакто бе избягал от затвора, започваше да се отпуска. Все още валеше, но ако снегът не се усилеше, нямаше за какво да се тревожи. Беше сигурен, че Кали няма да се обади в полицията.

Познаваше го достатъчно добре, за да повярва на закана му да убие хлапето, ако го спрат.

„Няма да гния в панделата до края на живота си — помисли си. — Няма да им дам и възможност да ме тикнат в газовата камера. Или ще успея, или ще умра. Но аз ще успея.“

Мрачно се усмихна. Знаеше, че сигурно са го обявили за общонационално издирване и че наблюдават всички мостове, тунели и изходни магистрали от Ню Йорк. Но нямаха представа накъде се е насочил и със сигурност нямаше да търсят баща и син, пътуващи в автомобил, за чието изчезване все още никой не е съобщил.

Беше извадил от багажника всички подаръци, които мъжът и жената бяха оставили вътре. Сега те лежаха на задната седалка. Сега вече даже служителите, които събираха магистралните такси, да бяха предупредени да внимават, никой нямаше да му обърне внимание.

А след осем-девет часа щеше да пресече границата и да влезе в Канада, където го очакваше Пейдж. После щеше да открие някое хубаво дълбоко езеро, което да се превърне в последна спирка на тази кола и на всички чудесни подаръци отзад.

И на това хлапе с неговия Сейнт Кристофър.

В нюйоркското полицейско управление разработиха план, за да са сигурни, че Джими Сидънс няма да се изплъзне, ако в последния момент изпадне в паника и се откаже да се предаде след службата в полунощ.

Веднага щом подслушаха разговора между Кали и Джими, а после и между нея и адвоката, Джак Шор предаде на шефовете си информацията и им събщи точно какво е мнението му за „решението“ на Сидънс да се предаде.

— Това е пълна измама — изсумтя той. — Ние ангажираме двеста ченгета до един и половина — два през нощта, а той ще е преполовил пътя до Канада или Мексико, докато открием, че ни е направил на глупаци.

Накрая заместник-началникът на управлението, който ръководеше преследването на Сидънс, отвърна:

— Добре, Джак. Известно ни е какво мислиш. А сега на работа. Не се ли е мяркало около блока на сестра си?

— Не, господине — каза той и затвори. После двамата с партньора си Морт отидоха при Кали. Когато се върнаха в микробуса, Шор отново докладва в централата.

— Току-що бяхме в апартамента на Хънтър, господине. Тя напълно съзнава последствията, ако по какъвто и да е начин помогне

на брат си. Когато си тръгнахме, дойде детегледачката да остави дъщеря ѝ и предполагам, че Кали няма да излиза през нощта.

Докато слушаше разговора на партньора си със заместник-началника, Морт Леви се мръщеше. В онзи апартамент имаше нещо различно от сутринта, но не можеше да се сети какво точно. Представи си вътрешното разположение: малкото антре, банята, тясната дневна с кухненски бокс, миниатюрната спалня, едва побираща единично легло, детско креватче и шкаф с три чекмеджета.

Джак попита Кали дали може отново да поогледат и тя кимна в знак на съгласие. Вътре определено не се криеше никой. Те отвориха вратата на банята, погледнаха под леглата, надникнаха в гардероба. Леви неволно изпита съчувствие към усилията на Кали Хънтър да освежи мрачното жилище. Всички стени бяха боядисани в яркожълто. По стария диван бяха пръснати възглавнички. Елхата беше украсена със станиол и червени и зелени лампички. Отдолу бяха поставени няколко подаръка, опаковани в пъстра хартия.

„Подаръци ли?“ Той се замисли за миг, после поклати глава. „Остави“ — каза си.

Искаше му се Джак да не бе заплашвал Кали Хънтър. Ясно се виждаше, че тя се ужасява от него. Морт не се беше занимавал с нейния случай, не бе присъствал и на съдебния процес две години по-рано. Но като съдеше по онова, което беше чувал, той вярваше, че жената е била убедена във версията на брат си: че участвал в гангстерска война и другата банда го преследвала.

„Какво се опитвам да си спомня за апартамента ѝ? — зачуди се. — Какво се е променило?“

При нормални обстоятелства дежурството им свършваше в осем часа, но тази вечер двамата с Джак трябваше да се върнат в управлението. Подобно на десетки други щяха да работят извънредно поне до края на службата в полунощ. Макар и невероятно, може би Сидънс щеше да се появи, както бе обещал. Леви знаеше, че Шор гори от нетърпение лично да го арестува. „Ще го позная даже да е преоблечен като монахиня“ — все повтаряше той.

На задната врата на микробуса се почука, което означаваше, че заместниците им са дошли. Морт се изправи, протегна се и излезе на улицата. Радваше се, че точно преди да напусне апартамента на Кали Хънтър ѝ беше дал визитката си и бе прошепнал:

— Ако искате да разговаряте с някого, госпожо Хънтър, ето ви телефона, на който можете да се свържете с мен.

8.

Тълпите по Пето Авеню бяха оредели, макар че около елхата пред Рокфелер Сентър все още имаше хора. Други продължаваха да се редят пред витрините на „Сакс“ и в катедралата „Сейнт Патрик“ постоянно прииждаха богомолци.

Но когато спряха зад патрулната кола, в която я чакаха полицаи Ортис и Майкъл, Катрин видя, че повечето от купувачите вече ги няма.

„Хората се прибират вкъщи — помисли си тя, — за да направят последни приготовления и да си кажат, че следващата година със сигурност няма да обикалят магазините на Бъдни вечер.“

„Всичко в последния момент.“ Допреди дванайсет години с тези думи можеше да се опише собствения ѝ начин на живот. До момента, в който в административния офис на болницата „Сейнт Винсът“ влезе специализантът трета година д-р Томас Дорнън, приближи се до бюрото ѝ и попита: „Вие сте нова тук, нали?“

Том, толкова безгрижен и в същото време толкова организиран. Ако тя лежеше в болницата вместо него, той нямаше да натъпче всичките ѝ пари и документи в портфейла си. Нямаше толкова нехайно да го пусне в джоба си, така че някой спокойно да бръкне вътре и да го измъкне или да го вдигне от земята.

Тази мисъл я измъчваше, докато отваряше вратата на колата и през снежната виелица тичаше към патрулната кола. Брайън никога нямаше да се изгуби, беше убедена в това. Той с такова нетърпение очакваше да види баща си, дори не искаше да губи време, за да гледа елхата пред Рокфелер Сентър. Трябваше да се е отправил на някаква мисия. Ако наистина не го бяха отвлекли — а това изглеждаше малко вероятно — Брайън сигурно беше видял кой е взел портфейла и да е тръгнал след него.

Майкъл седеше на предната седалка до полицаи Ортис и пиеше кола. На пода в краката му имаше кафява книжна кесия. Катрин се пъкна до него и го погали по косата.

— Как е татко? — напрегнато попита той. — Нали не си му казала за Брайън?

— Не, разбира се, че не съм. Сигурна съм, че скоро ще го открием и няма нужда да безпокоим баща ти. А той се справя добре. Срегнах се с доктор Кроули. Той е много обнадежден. — Катрин погледна към полицай Ортис. — Минаха почти два часа — тихо каза тя.

Той кимна.

— На всеки час ще продължим да съобщаваме описанието на Брайън на полицаите в района. Госпожо Дорнън, двамата с Майкъл си поприказвахме. Той е сигурен, че Брайън не се е отдалечил случайно от вас.

— Да, Майкъл е прав.

— Разговаряхте ли с хората наоколо, когато разбрахте, че е изчезнал?

— Да.

— Никой ли не е забелязал да отвличат или да отвеждат дете?

— Не. Някои си спомнят, че са го видели, но нищо повече.

— Ще бъда откровен с вас. Не ми е известно някой дори само да се е опитвал да отвлече дете, което е с майка си, и после да си пробива път през толкова хора. Но Майкъл смята, че Брайън може да е тръгнал след онзи, който ви е взел портфейла.

Катрин кимна.

— И аз си мислех същото. Това е единствената логична възможност.

— Майкъл ми каза, че миналата година Брайън се противопоставил на четвъртокласник, който блъснал един от съучениците му.

— Той е смело момче — отвърна тя. После проумя смисъла на казаното от полицая. „Той смята, че ако е проследил онзи, който е взел портфейла ми, Брайън може да се е опитал да го спре. О, Господи, не!“

— Госпожо Дорнън, ако нямате нищо против, мисля, че няма да е зле да поискаме съдействие от медиите. Може би ще успеем да накараме местните телевизионни канали да покажат, снимка на Брайън, ако имате такава.

— Носех снимката му в портфейла си — отвърна Катрин. Представяше си как синът ѝ се противопоставя на крадеца. „Малкото

ми момче — помисли си тя, — кой би могъл да нарани малкото ми момче?“

Какво казваше Майкъл? Той говореше на полицај Ортис.

— Баба ми има снимки на цялото ни семейство. — Детето погледна към майка си. — И без това трябва да позвъниш на баба, мамо. Ако скоро не се приберем, тя ще започне да се тревожи.

„Същите са като баща си — помисли си Катрин. — Брайън прилича на Том. Майкъл разсъждава като него.“ Тя затвори очи и се помъчи да сподави паниката си. „Том. Брайън. Защо?“

После усети, че Майкъл бърка в раничката ѝ. Той извади клетъчния телефон и каза:

— Ще позвъня на баба.

9.

В апартамента си на Осемдесет и седма улица Барбара Кавъноу стискаше слушалката. Не искаше да повярва в онова, което ѝ говореше дъщеря ѝ. Но нямаше съмнение в ужасната новина, която Катрин тихо, почти безизразно ѝ събщи. Брайън беше изчезнал, при това вече от около два часа.

Без да издава безпокойството си, Барбара попита:

— Къде си сега, мила?

— Двамата с Майкъл сме в една полицейска кола на Четирийсет и девета улица и Пето Авеню. Бяхме точно тук, когато Брайън... изведнъж изчезна.

— Веднага идвам.

— Мамо, непременно донеси най-новите снимки на Брайън, които имаш. Искат да ги покажат по телевизията. А след няколко минути аз ще отправя молба за помощ по радиото. А, мамо, позвъни в болницата и кажи на сестрите на петия етаж в никакъв случай да не позволяват на Том да включва телевизора в стаята си. Той няма радио. Ако научи, че Брайън е изчезнал... — гласът ѝ секна.

— Незабавно ще позвъня, но, Катрин, тук нямам никакви нови снимки. — Барбара се разплака. — Онези, които направихме миналото лято, са в къщата в Нантъкит. — Бе помолила да ѝ пратят нови снимки на момчетата, но още не ги беше получила. Едва предишния ден Катрин ѝ каза, че в бързината да доведат Том в Ню Йорк за операцията са забравили коледния ѝ подарък — техните фотографии, поставени в рамки.

— Ще донеса каквото успея да намеря — припряно изрече тя. — Веднага тръгвам.

След като предаде съобщението в болницата, Барбара Кавъноу за миг се отпусна на стола и подпря челото си с ръка. „Прекалено тежко — помисли си тя. — Прекалено тежко.“

Нима постоянно не я преследваше натрапчивото предчувствие, че всичко е твърде хубаво, за да е истина? Бащата на Катрин беше

починал, когато дъщеря ѝ бе десетгодишна, и в очите ѝ постоянно се криеше тъга чак до двайсет и втората ѝ година — до срещата ѝ с Том. Бяха толкова щастливи заедно, толкова прекрасна двойка. „Също като нас с Джин“ — помисли си Барбара.

За миг си спомни онзи ден през 1943 година, когато бе на деветнайсет и учеше втора година в колежа. Тогава я запознаха с красив млад офицер, лейтенант Юджийн Кавъноу. Още от първия момент двамата разбраха, че са точно един за друг. Два месеца покъсно се ожениха, но детето им се роди едва след осемнайсет години.

„С Том дъщеря ми откри същото щастие, с което бях дарена аз, но сега...“ Барбара се сепна. Трябваше да отиде при Катрин. Брайън сигурно просто се беше загубил. Дъщеря ѝ бе силна жена, но в момента имаше нужда от подкрепа. „О, мили Боже, нека някой го открие!“ — помоли се тя.

Втурна се из апартамента и започна да събира поставените в рамки снимки от полицата над камината и масичките. Беше се пренесла тук преди десет години от Бийкмън Плейс. И пак имаше повече пространство, отколкото ѝ беше необходимо — официална трапезария, библиотека и спалня за гости. Но сега това означаваше, че когато Том, Катрин и момчетата ѝ идват на гости от Омаха, за тях има достатъчно място.

Барбара прибра снимките в красивата кожена чанта, която ѝ бяха подарили за рождения ден Том и Катрин, грабна палтото си от гардероба в антрето и без да си прави труда да заключва вратата, побърза да излезе навън и да натисне бутона на асансьора.

Сам, човекът, който управляваше асансьора, работеше в блока от много години.

Когато ѝ отвори вратата, усмивката му угасна.

— Добър вечер, госпожо Кавъноу. Весела Коледа. Нещо ново за господин Дорнън?

Тя само поклати глава.

— Онези ваши внучета са ужасно мили. Малкият Брайън, ми каза, че сте дали на майка му нещо, което щяло да помогне на баща му да оздравее. Надявам се да е истина.

„Аз също“ — опита се да отвърне тя, но откри, че не е в състояние да говори.

— Защо си тъжна, мами? — попита Джиджи, когато се настани в скута на Кали.

— Не съм тъжна, Джиджи — отвърна тя. — Винаги се радвам, когато сме заедно.

Момиченцето поклати глава. Носеше червено-бяла нощничка с коледни мотиви — ангелчета със свещи. Големите му кафяви очи и къдравата златистокестенява коса бяха наследство от Франк. „Все повече започва да прилича на него“ — помисли си Кали и инстинктивно притисна детето към себе си.

Двете бяха сгушени на дивана срещу елхата.

— Радвам се, че си при мен вкъщи, мами — каза Джиджи и в гласчето ѝ се прокраднаха уплашени нотки. — Няма да ме оставиш пак, нали?

— Не. И преди не съм искала да те оставя, миличка.

— Не ми харесваше да идвам при теб на онова място.

Онова място. Бедфордският женски затвор!

— И на мен не ми харесваше да съм там — опита се да отговори с безразличие Кали.

— Децата трябва да са при майките си.

— Да. И аз мисля така.

— Онзи големият подарък за мен ли е, мами? — Джиджи посочи към кашона с униформата и палтото на Джими.

— Не, миличка, това е подарък за Дядо Коледа. И той обича да получава подаръци. Хайде, ела, отдавна вече трябва да си лягаш.

Детето понечи да се възпротиви, но замълча.

— Ако сега си легна, Коледа по-бързо ли ще дойде?

— А-ха. Ела, ще те пренеса в леглото.

Когато зави Джиджи и ѝ даде старото одеялце, с което дъщеря ѝ винаги спеше, Кали се върна в дневната и отново се отпусна на дивана.

„Децата трябва да са при майките си...“ Думите на Джиджи не преставаха да се въртят в ума ѝ. „Мили Боже, къде ли е отвел онова момченце Джими? Какво ще прави е него? Как би трябвало да постъпя?“

Погледна към кашона, увит с пъстра хартия. „Подарък за Дядо Коледа.“ Тя си представи съдържанието му. Униформата на

застреляния от брат ѝ пазач, все още лепкава от кръв. Мръсното палто — Бог знае откъде ли беше откраднал пък него.

Джими носеше злото в себе си. Нямаше съвест, не изпитваше жал. „Приеми го — яростно си каза Кали, — той няма да се поколебае да убие онова момченце, ако така има по-голям шанс да избяга.“

Тя включи радиото на местния канал. Часът бе седем и половина. Водещата новина беше, че състоянието на ранения пазач от затвора на Райкър Айлънд все още е критично, но лекарите изразявали предпазлив оптимизъм за живота му.

„Ако остане жив, няма да осъдят Джими на смърт — каза си Кали. — Не могат да го екзекутират сега заради убийството на онзи полицай преди три години. Той е умен. Щом разбере, че пазачът ще оживее, няма да рискува да убие момченцето. Ще го пусне.“

Водещият продължаваше със следващите новини:

— Рано тази вечер седемгодишният Брайън Дорнън е изчезнал на Пето Авеню. Семейството му е в Ню Йорк, защото бащата на Брайън...

Замръзнала пред радиото, Кали чу как водещият описва момчето и после казва:

— Сега майка му ще отправи към вас молба за помощ.

Докато слушаше тихия, настойчив глас на майката, Кали си представяше младата жена, изпуснала портфейла. Беше около трийсетгодишна, с лъскава тъмна коса. Едва беше зърнала лицето ѝ, но бе сигурна, че е красива. Красива, добре облечена и самоуверена.

Но сега, докато слушаше молбата ѝ за помощ, Кали запуши уши, втурна се към радиото и го изключи. После влезе на пръсти в спалнята. Джиджи вече спеше. Дишаше тихо и равномерно, пъхнала длан под бузката си. С другата си ръка притискаше орфаното бебешко одеялце към лицето си.

Кали коленичи до нея. „Мога да протегна ръка и да я погалья — помисли си. — Онази жена не може да погали детето си. Какво да правя? Но ако позвъня в полицията и Джими наистина убие онова момченце, ще кажат, че аз съм виновна, точно като предишния път, когато ме обвиниха за смъртта на полицая. Може би Джими щеше да го пусне. Той бе обещал... Даже Джими не би наранил дете. Просто ще чака и ще се моли — каза си Кали.“

Но молитвата, която се опита да прошепне — „Моля те, Господи, закрилай малкия Брайън...“ — прозвуча фалшиво и тя не я довърши.

Джими беше решил, че е най-добре да пресече моста „Джордж Вашингтон“, да мине по шосе №4 и после да излезе на нюйоркската скоростна магистрала по шосе №17. Този път можеше и да е малко по-дълъг, отколкото през Бронкс до Тапан Зий, но инстинктът му подсказваше бързо да напусне Ню Йорк. А на моста „Джордж Вашингтон“ нямаше бариера за пътна такса, където да го спрат.

Брайън гледаше през прозореца. Знаеше, че пресичат Хъдзън. Майка му имаше братовчеди, които живееха близо до моста в Ню Джърси. Когато след завръщането си от Нантъкит предишното лято останаха при баба си една седмица повече, двамата с Майкъл им бяха отишли на гости.

Роднините им бяха много симпатични. И имаха деца приблизително на неговата възраст. Доплака му се дори само от мисълта за тях. Искаше му се да смъкне стъклото на прозореца и да извика: „Тук съм. Елате да ме вземете, моля ви!“

Бе толкова гладен и ужасно му се пишкаше. Той срамежливо погледна към мъжа.

— Аз... може ли да... искам да кажа, че трябва да ида до тоалетната. — Страхуваше се, че Джими ще му откаже, и долната му устна затрепери. Момчето бързо я прехапа. Сякаш чуваше как Майкъл го нарича „ревльо“. Но дори от това му стана още по-мъчно. В момента копнееше да види брат си.

— Пишка ли ти се?

Мъжът като че ли не му се сърдеше. Може би в крайна сметка нямаше да му стори нищо лошо.

— А-ха.

— Добре. Гладен ли си?

— Да, господине.

Джими започваше да се отпуска. Пътуваха по шосе 4. Движението бе натоварено, но нямаше задръствания. Никой не търсеше открадната кола. Собственикът ѝ сигурно вече седеше по пижама пред телевизора и за четирийсети път гледаше „Животът е прекрасен“. До сутринта, когато двамата с жена му надигнеха вой за

откраднатата си тойота, Джими щеше да е в Канада при Пейдж. Божичко, колко я обичаше. През целия си живот не бе имал по-близък човек от нея.

Все още не му се искаше да спира. От друга страна, за да се подсигури, навярно вече трябваше да напълни резервоара. Нямаше представа до колко часа ще работят бензиностанциите на Бъдни вечер.

— Добре, след няколко минути ще спрем да налеем бензин, да идем до кенефа и ще си купим кола и чипс. По-късно ще се отбием в „Макдоналдс“ за хамбургери. Но не забравяй: когато спрем на бензиностанцията, само да се опиташ да привлечеш вниманието... — Извади пистолета от якето си и го насочи го към Брайън. — Бам — каза.

Момчето извърна очи. Бяха в средното платно на трилентовото шосе. Видя знак за отбивка, на който пишеше Форист Авеню. До тях се движеше полицейска кола, после зави към паркинга.

— Няма да приказвам с никого. Обещавам — успя да отвърне.

— Обещавам, татко — изръмжа Джими.

„Татко.“ Брайън неволно стисна медальона на Сейнт Кристофър. Щеше да го занесе на баща си и той щеше да оздравее. После баща му щеше да открие този тип, Джими, и да го набие за това, че се е държал толкова гадно със сина му. Брайън бе убеден в това. Докато опипваше с пръсти релефната фигура, носеща младенеца Исус, той изрече с ясен глас:

— Обещавам, татко.

10.

Растящото напрежение в командния център на Полис Плаза №1 в Долен Манхатън, откъдето ръководеха преследването на Джими Сидънс, ясно се усещаше. Всички отлично разбираха, че за да избяга, той няма да се поколебае отново да убие. И знаеха, че е въоръжен.

„Въоръжен и опасен“ — така пишеше под неговата снимка на циркуляра, разпространен из целия град.

— Предишния път получихме две хиляди безполезни информации и проверихме и последната от тях. Единствената причина, поради която миналото лято изобщо успяхме да го тикнем зад решетките, бе, че беше достатъчно тъп да ограби бензиностанция в Мичиган, докато наблизко имало ченге — презрително изръмжа Джек Шор, наблюдавайки как група полицаи отговарят на непрекъснатите телефонни обаждания по горещата линия.

Леви разсеяно кимна.

— Нещо повече за гаджето на Сидънс? — попита той.

Преди час един от затворниците на Райкър Айлънд беше казал на пазача си, че предишния месец Сидънс се хвалел с гадже на име Пейдж, която по неговите думи била първокласна стриптийзъорка.

Опитваха се да я открият в Ню Йорк, но Шор предположи, че може да се е запознала със Сидънс в Мичиган, и се свърза с местните власти.

— Не, засега нищо. Навярно поредната задънена улица.

— Търсят те от Детройт, Джек — надвика врявата в помещението някакъв глас. Двамата детективи бързо се обърнаха. Шор светкавично отиде до бюрото си и вдигна слушалката.

— Тук е Стан Лоугън, Джек. Запознахме се миналата година, когато дойде да прибереш Сидънс. Може би имам нещо интересно за теб.

— Казвай.

— Изобщо не успяхме да разберем къде се е крил, преди да се опита да ограби бензиностанцията. Отговорът може да е в тази Пейдж.

Имаме информация за Пейдж Ларонд, танцьорка на екзотични танци. Напуснала града преди два дни. Казала на приятелка, че не знае дали ще се върне и че очаквала да се срещне с гаджето си.

— Споменала ли е къде отива? — изсумтя Шор.

— Казала, че първо ще отиде в Калифорния, а после — в Мексико.

— Калифорния и Мексико! По дяволите, ако Сидънс се добере до Мексико, навярно изобщо няма да успеем да го намерим.

— Нашите хора проверяват железопътните и автобусните гари, а също и летищата, за да видим дали няма да открием следите й. Ще те държим в течение — обеща Лоугън, после прибави: — Ще ти пратим по факса и рекламните и плакати. Недей да ги показваш на децата си.

Шор ядосано остави слушалката.

— Ако Сидънс е успял да напусне Ню Йорк тази сутрин, вече може да е в Калифорния, дори в Мексико.

— Не е лесно в последния момент да си купиш самолетен билет за Бъдни вечер — предпазливо му напомни Леви.

— Слушай, някой е уредил да му дадат пистолет. Същият този някой може да му е приготвил дрехи, пари и билет. Сигурно е успял да го закара на летището във Филадельфия или Бостън, където никой не го търси. Аз лично предполагам, че се е срещнал с гаджето си и двамата са на път за границата, ако вече не са я пресекли. И продължавам да смятам, че сестрата на Сидънс също е замесена.

Морт Леви намръщено проследи Шор, който отиде да чака факса от Детройт. Следващата стъпка бе да пратят снимките на Сидънс и гаджето му до граничния патрул в Тихуана.

Но все пак трябваше да обградят катедралата заради нищожната вероятност Джими да е казал истината, помисли си той. Кой знае защо заминаването за Мексико и вероятността Сидънс да се предаде му се струваха неправдоподобни. Дали онази Пейдж не беше излъгала приятелката си, за да прикрие следите си, ако ченгетата тръгнат по петите й?

Кафето и сандвичите, които бяха поръчали, тъкмо пристигаха. Морт отиде да си вземе своето ръжено хлебче с шунка. Две от жените в управлението разговаряха помежду си. Детективът чу едната от тях, Лори Мартини, да казва:

— Все още няма нито следа от онова изчезнало дете. Трябва да го е отвлякъл някой луд.

— Какво изчезнало дете? — попита той.

Внимателно изслуша подробностите. Това беше един от случаите, по които никой полицаи не би могъл да работи, без да се обвърже емоционално. Морт имаше седемгодишен син. Знаеше какво трябва да минава през ума на онази майка. А бащата бе толкова тежко болен, че дори не му бяха съобщили. И всичко това на Бъдни вечер. „Господи, на някои хора наистина им се събира прекалено много!“ — помисли си той.

— Търсят те по телефона, Морт — извика някой от отсрещния край на стаята.

Той отнесе кафето и сандвича на бюрото си.

— Кой е? — попита, докато вдигаше слушалката.

— Жена. Не си събщи името.

— Детектив Леви — изрече Морт в слушалката.

От другия край се чуваше напрегнато дишане. Последва слабо изщракване и връзката прекъсна.

Репортерът от УСБС Алън Греъм се приближи до патрулната кола, в която един час преди това беше интервюирал Катрин Дорнън.

Сега бе осем и половина и от небето отново се сипеха големи бели снежинки.

По слушалката в ухото си Греъм чу, че водещият съобщава последната информация за избягалия затворник.

— Състоянието на ранения пазач Марио Бонарди продължава да е критично. Кметът Джулиани и началникът на полицията Братън повторно посетиха интензивното отделение в болницата, в която лежи след сложната операция Бонарди. Според последните съобщения, полицията проверява информация, че човекът, който го е ранил, осъденият убиец Джими Сидънс, може би ще се срещне със своя приятелка в Калифорния и двамата ще се насочат към Мексико. Граничният патрул в Тихуана също е известен.

Един от репортерите бе научил, че според адвоката на Джими Сидънс щял да се предаде след среднощната служба в катедралата „Сейнт Патрик“. Алън Греъм се радваше, че бяха решили да не

разгласяват това в ефир. Полицейските шефове не го вярваха и не искаха напразно да безпокоят богомолците.

По Пето Авеню почти нямаше пешеходци. Дойде му наум, че новините, които отразяваха тази Бъдни вечер, са направо ужасни: избягал затворник убиец, полумъртъв пазач, изчезнало седемгодишно момче, за което вече подозираха, че е станало жертва на педофил.

Той почука по прозореца на патрулната кола. Катрин вдигна очи към него, после смъкна стъклото до половината. Като я гледаше, не можеше да не се запита още колко време ще е в състояние да запази самообладание. Тя седеше на предната дясна седалка до полицай Ортис. Синът ѝ Майкъл беше отзад заедно с красива възрастна жена.

Катрин тихо отговори на неизречения му въпрос:

— Все още чакам. Полицай Ортис беше любезен да остане заедно с мен. Не зная защо, но имам предчувствието, че ще открия Брайън точно тук. — Тя леко се обърна назад. — Мамо, това е Алън Грем от УСБС. Той ме интервюира веднага след като разговарях по телефона с теб.

Барбара Кавъноу забеляза съчувствието, изписано на лицето на младия репортер. Макар да знаеше, че ако имаше какво да им съобщят, вече щяха да са го направили, тя не успя да се сдържи и попита:

— Нещо ново?

— Не, госпожо. Много хора звънят в радиото, но всички искат само да изразят съчувствието си.

— Той е отвлечен — безжизнено изрече Катрин. — Въпреки че с Том възпитавахме децата си да вярват на хората, те също така знаят как да се справят в извънредни ситуации. Ако се беше загубил, Брайън щеше да отиде при някой полицай. Знае и номера на полицията. Някой го е отвел. Кой друг би отвел седемгодишно дете, освен...

— Катрин, скъпа, не се измъчвай — каза майка ѝ. — Всички, които са слушали радио, се молят за Брайън. Трябва да имаш вяра.

Катрин усети, че гневът ѝ се надига. „Да, предполагам, че трябва да имам «вяра». Брайън определено вярва — вярва в медальона на Сейнт Кристофър, навярно достатъчно, за да тръгне след онзи, който е взел портфейла ми. Той знаеше, че медальонът е вътре и е решил, че трябва да го върне.“ Тя погледна към майка си и Майкъл. Гневът ѝ започна да се стопява. Майка и не беше виновна за случилото се. Не,

вярата — дори в нещо толкова безсмислено като медальона на Сейнт Кристофър — бе нещо прекрасно.

— Права си, мамо — отвърна Катрин.

По слушалката в ухото си Греъм чу, че водещият казва:

— Ти си, Алън.

Той отстъпи назад и започна:

— Майката на Брайън Дорнън все още е на мястото, където малко след пет часа изчезнал синът ѝ. Властите вярват в предположението на Катрин Дорнън, че Брайън може да е видял някой да краде портфейла ми да го е проследил. Вътре имало медальон на Сейнт Кристофър и момчето отчаяно искало да го занесе на баща си в болницата.

Греъм подаде микрофона на Катрин.

— Брайън вярваше, че медальонът на Сейнт Кристофър ще помогне на баща му да оздравее. Ако имах неговата вяра, щях по-внимателно да пазя портфейла си, защото медальонът беше вътре. Искам съпругът ми да оздравее. Искам да си върна детето — с твърд глас въпреки вълнението си каза тя. — В Божието име, ако някой знае какво се е случило с Брайън, кой го е отвел или къде се намира, моля ви, съобщете ни.

Греъм отстъпи назад.

Ако някой, който знае нещо за местонахождението на Брайън, слуша тази млада майка, ние го молим да телефонира на следния номер: 212-555-0748.

11.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, устната ѝ трепереше. Кали изключи радиото. „Ако някой знае какво се е случило с Брайън...“

„Аз се опитах — разпалено започна да се убеждава тя. — Опитах се.“ Беше позвънила на детектив Леви, но когато чу гласа му, се уплаши от последствията. Щяха да я арестуват. Отново щяха да ѝ вземат Джиджи и да я пратят при други хора. „Ако някой знае нещо за местонахождението на Брайън...“

Кали протегна ръка към телефона.

После чу стон откъм спалнята и се обърна. Джиджи пак имаше кошмари. Тя се втурна вътре, седна на леглото, взе дъщеря си на ръце и започна да я люлее.

— Шшт, няма нищо, всичко е наред.

Момиченцето се вкопчи в нея.

— Мами, мамии. Сънувах, че пак те няма. Моля те, не си отивай, мамии. Моля те, не ме оставяй. Не искам да живея при други хора, никога вече, никога.

— Това няма да се случи, миличка, обещавам.

Кали усети, че Джиджи се успокоява. Внимателно отпусна главичката ѝ на възглавницата и я погали по косата.

— А сега заспивай, ангелчето ми.

Момиченцето затвори очи, после отново ги отвори.

— Може ли да гледам как Дядо Коледа си отваря подаръка? — прошепна то.

Джими Сидънс намали звука на радиото.

— Майка ти явно се е побъркала от страх за тебе, хлапе.

Брайън трябваше да положи усилия, за да не протегне ръка към бутона на радиото. Гласът на майка му звучеше толкова уплашено. Трябваше да се върне при нея. Сега и тя вярваше в медальона на Сейнт Кристофър. Той бе сигурен в това.

По магистралата имаше много коли и въпреки че вече наистина валеше, всички шофираха много бързо. Но Джими се движеше в крайното дясно платно, така че откъм тази страна срещу тях нямаше никой. Брайън реши да измисли план.

Ако успееше светкавично да отвори вратата и да изскочи навън, можеше да продължи да се търкаля настрани. По този начин нямаше да го сгазят. Той стисна медальона за миг, после плъзна ръка към дръжката на вратата. Когато леко я натисна, тя помръдна. Беше прав. Джими не я бе заключил, след като спряха на бензиностанцията.

Брайън вече се канеше да я отвори, когато си спомни за предпазния колан. Трябваше да се освободи от него точно в мига, в който отвореше вратата. Като внимаваше да не привлече вниманието на мъжа, той постави показалеца на лявата си ръка върху бутона за откопчаване на колана.

Тъкмо щеше да натисне дръжката и бутона, когато Джими изруга. Отляво зад тях се приближаваше автомобил, който странно криволичеше. Миг по-късно вече почти докосваше тяхната тойота. После им пресече пътя. Джими натисна спирачки. Колата поднесе и някъде откъм другите коли се чу металическо стържене. Брайън затаи дъх. „Нека катастрофираме!“ — помоли се той. Тогава някой щеше да му помогне.

Но Джими овладя тойотата и заобиколи другите. Точно пред тях се разнесе вой на сирени и Брайън видя проблясващите светлини, които се насочиха към мястото на инцидента.

Мъжът доволно се ухили.

— Извадихме късмет, а, хлапе? — попита и хвърли поглед към Брайън.

Момчето продължаваше да стиска дръжката.

— Нали не си се канил да изскочиш навън, ако бяхме останали там? — попита Джими и натисна бутона за автоматично заключване на вратите. — Повече не си дръж ръката там. Само пак да те видя, че си натиснал дръжката, и ще ти строша пръстите — тихо изрече той.

Брайън изобщо не се съмняваше, че мъжът говори сериозно.

12.

Беше десет и пет. Морт Леви седеше на бюрото си, потънал в мисли. Имаше едно-единствено обяснение за загадъчното телефонно обаждане: Кали Хънтър. Подслушвателният уред в полицейския микробус пред жилищния ѝ блок потвърждаваше, че е набрала неговия номер. Дежурните му бяха предложили да се качат и да поговорят с нея.

— Не. Оставете я на мира — нареди той. Разбираше, че е безсмислено. Тя само щеше да повтори същото, което им бе казала порано. „Но Кали знае нещо и се страхува да го каже“ — помисли си. Два пъти ѝ беше телефонираше, но никой не му отговори. Но той бе сигурен, че си е вкъщи. Хората от микробуса щяха да му съобщят, ако напуснеше апартамента си. Тогава защо не вдигаше слушалката? Не трябваше ли лично да отиде при нея? Щеше ли да има някаква полза?

— Какво ти става? — нетърпеливо го попита Джак Шор. — Оглушал ли си?

Морт вдигна поглед. Пълният старши детектив стоеше до него и му се мръщеше. „Нищо чудно, че Кали се страхува от теб“ — помисли си, като си спомни ужаса в очите ѝ от гнева и откритата враждебност на Джак.

— Мисля — кратко отвърна той, като устоя на желанието да му предложи някой път и той да опита същото.

— Остави това. Трябва да повторим плана за блокиране на катедралата. — После лицето на Шор омекна.

— Защо не си починеш, Морт?

„Не е толкова лош, колкото се мъчи да изглежда“ — помисли си Леви.

— Не забелязах и ти да си почиваш, Джак — отвърна.

— Просто повече от теб мразя Сидънс.

Морт бавно се изправи. Мислите му все още бяха насочени към изплъзващия му се спомен за нещо важно, което бяха пропуснали, нещо, което знаеше, че е там, точно пред него, но което просто не

можеше да открие. Бяха се срещнали с Кали Хънтър в седем и петнайсет сутринта. Вече се беше облякла за работа. После отново отидоха при нея почти дванайсет часа по-късно. Изглеждаше уморена и ужасно уплашена. Сега навярно вече спеше. Но инстинктът му подсказваше, че трябва да разговаря с нея. Макар Кали да отричаше, Морт смяташе, че тя знае отговора на загадката.

Щом се обърна с гръб към бюрото си, телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и отново чу тежкото дишане. Този път пое инициативата.

— Кали — настоятелно изрече Леви. — Кали, не се страхувай да разговаряш с мен. Каквото и да се е случило, ще се опитам да ти помогна.

Кали дори и не мислеше да си ляга. Беше слушала радиото едновременно с надежда и страх, че ченгетата, са открили Джими. Молеше се малкият Брайън да е жив и здрав.

В десет часа включи телевизора, за да гледа местните новини, и сърцето ѝ се разтуптя. До водещия Тони Потс седеше майката на Брайън. Сега косата ѝ беше разрошена, сякаш бе стояла навън в снежната виелица. Лицето ѝ беше много бледо и в очите ѝ имаше мъка. До нея седеше десетина-единайсетгодишно момче.

Водещият казваше:

— Може би сте чули молбата за помощ на Катрин Дорнън. Помолихме нея и брата на Брайън, Майкъл, да дойдат при нас в студиото. Малко след пет часа на Пето Авеню и Четирийсет и девета улица е имало много хора. Може би вие сте били там. Може би сте забелязали Катрин с двамата ѝ сина, Майкъл и Брайън. Те слушали цигулар, който свирел коледни песни. Седемгодишният Брайън стоял до майка си, после изчезнал. Госпожа Дорнън и брат му имат нужда от вашата помощ, за да го открият.

Водещият се обърна към Катрин:

— Вие носите снимка на Брайън.

Кали видя как жената вдига снимката и казва:

— Не е много ясна, затова ще ви кажа още някои подробности. Той е на седем, но изглежда по-малък, защото е дребен. Има тъмна, червеникавокестенява коса, сини очи и лунички по носа... — Гласът ѝ секна.

Кали затвори очи. Не можеше повече да гледа ужасната мъка, изписана на лицето на Катрин Дорнън.

Майкъл постави ръка върху майчината си длан.

— Брат ми носи тъмносиня грейка, точно като моята, само дето моята е зелена. И червена шапка. Един от предните му зъби липсва. — После момчето избухна: — Трябва да го намерим. Не можем да кажем на татко, че Брайън е изчезнал. Татко е прекалено тежко болен, за да го тревожим. — Гласът му стана още по-настойтелен. — Знам си го татко. Той ще се опита да направи нещо. Ще стане от леглото и ще започне да търси Брайън, а ние не можем да му позволим. Той е болен, много болен.

Тя изключи телевизора. После влезе на пръсти в спалнята. Джиджи най-после спеше спокойно. Кали се приближи до прозореца, който водеше към противопожарния изход. Все още можеше да види очите на Брайън, когато момчето умолително бе погледнало към нея. Едната му ръка беше в лапата на Джими, с другата стискаше медальона на Сейнт Кристофър, като че ли той можеше да го спаси. Поклати глава: „Този медальон. Момчето не се интересуваше от парите в портфейла. Проследило ме е, защото е смятало, че медальонът ще помогне на баща му да оздравее.“

Втурна се в дневната и взе визитната картичка на Морт Леви.

Когато детективът отговори, решимостта ѝ едва не се стопи, но после той успокоително ѝ каза: „Кали, не се страхувай да разговаряш с мен.“

— Господин Леви — успя да изрече тя, — можете ли бързо да дойдете тук? Трябва да разговарям с вас за Джими... и за онова изчезнало момченце.

13.

От храната, която Джими купи от бензиностанцията, бяха останали само празните кутии от кола и смачканите пакети от чипс. Той ги бе хвърлил на пода в краката на Брайън, докато момчето постави своите в закачената под таблото найлонова торбичка за отпадъци. Беше толкова гладно, че дори забравяше за страха си.

Знаеше, че Джими е бесен. И откакто едва не бяха, катастрофирали, откакто мъжът бе разбрал, че Брайън се готви да скочи от колата, той изглеждаше ужасно нервен. Постоянно разтваряше и затваряше пръсти на волана и издаваше плашещи щракащи звуци. Първият път, когато го беше направил, момчето потръпна и подскочи. Джими го стисна за рамото и му изръмжа да не се доближава до вратата.

Снегът се усилваше. Някой пред тях рязко удари спирачки. Колата се завъртя, после продължи напред. Брайън разбра, че не са се блъснали в друга кола само защото всички шофьори се опитваха да поддържат голяма дистанция.

Въпреки това Джими започна да сипе ругатни, повечето от които момчето никога не бе чувало, дори от Скийт, негов съученик, който знаеше всички ругатни.

Поднеслата кола потвърди предчувствието на Джими, че колкото и малко да му остава да напусне страната, в последния момент нещо може да се обърка. Онзи пазач, по когото беше стрелял, като че ли нямаше да оцелее. Ако умреше... Той наистина говореше сериозно, когато каза на Кали, че няма да го заловят жив.

После се опита да се успокои. Имаше кола, за която явно още не подозираха, че е изчезнала. Имаше прилични дрехи и пари. Ако се бе наложило да спрат, когато онзи безумен кретен предизвика катастрофата, хлапето може би щеше да успее да изскочи от колата. „Ако онзи идиот, дето току-що се завъртя, ни беше ударил, можеше да ме рани — помисли си. — Ако бях сам, можех да се справя с положението, но не и с хлапето. От друга страна, никой не знае, че съм

го отвякъл и нито едно ченге няма да обърне внимание на човек с хубава кола с подаръци на задната седалка и малко момче до него.“

Вече приближаваха Сиракуз. След три-четири часа щеше да пресече границата и да се срещне с Пейдж.

Отдясно видя реклама на „Макдоналдс“. Джими бе гладен и мястото изглеждаше подходящо да си вземе нещо за ядене. Трябваше да му стигне, докато минеше канадската граница. Щеше да отбие до външния щанд, да поръча за двама им и после бързо да се върне на пътя.

— Какво най-много обичаш да ядеш, хлапе? — почти добродушно попита той.

Брайън беше забелязал рекламата и затаи дъх с надеждата, че отиват в „Макдоналдс“.

— Хамбургер с пържени картопки и кока-кола — боязливо отвърна.

— Ако спра на „Макдоналдс“, можеш ли да се престориш на заспал?

— Да, обещавам.

— Направи го тогава. Облегни се на мен със затворени очи.

— Добре. — Брайън покорно се отпусна на рамото му и силно стисна клепачи. Опита се да не показва колко се страхува.

— Я сега да те видим какъв актьор си — каза Джими. — И за теб ще е най-добре да си добър.

Медальонът на Сейнт Кристофър се бе извъртял настрана. Брайън го върна обратно на гърдите си, за да усеща успокоителната му тежест.

Беше толкова страшно да е близо до този тип. Не като да спи сгушен до баща си и да усеща ръката му на рамото си.

Джими отби от магистралата. Трябваше да изчакат на опашка пред външния щанд. Той се вцепени, когато видя, че зад тях спира щатски патрул, но нямаше друг избор, освен да запази хладнокръвие и да не привлича вниманието към себе си. Когато дойде техният ред и даде поръчката, служителят дори не хвърли поглед в колата. Но жената на прозорчето за получаване на храната погледна към Брайън, осветен от лампите в заведението.

— Сигурно просто няма търпение да види какво ще му донесе Дядо Коледа, нали?

Джими кимна и се опита да се усмихне, докато се пресягаше за пакета.

Тя се наведе напред и надникна в колата.

— Мили Боже, та той носи медальон на Сейнт Кристофър! Баща ми е бил кръстен на негово име и постоянно говореше за това, но майка ми се шегуваше, че изхвърлили Сейнт Кристофър от календара на светците. Баща ми казваше: „Жалко, че не са те кръстили Филомена.“ И тя е светица, за която Ватикана твърди, че не съществувала. — Младата жена сърдечно се засмя и му подаде пакета.

Докато се връщаха към магистралата, Брайън отвори очи. Усещаше мириxa на хамбургерите и пържените картопки. Момчето бавно се надигна.

Джими погледна към него. Очите му бяха ледени, лицето му — неподвижно.

— Разкарай тоя проклет медальон от врата си — тихо нареди той през зъби.

Кали трябваше да разговаря с него за брат си и за изчезналото дете. След като обеща незабавно да отиде при нея, Морт Леви остави слушалката зашеметен. Каква връзка можеше да съществува между Джими Сидънс и изчезналото на Пето Авеню момченце?

Той се свърза с микробуса пред блока ѝ.

— Записахте ли разговора?

— Абе тя да не е луда, Морт? Не може да има предвид хлапето на Дорнън, нали? Искаш ли да ти я доведем за разпит?

— Точно това не искам да правите! — избухна Леви. — Тя е уплашена до смърт. Чакайте там, докато дойда.

Трябваше да съобщи на началниците си, като започнеш с Джак Шор. Забеляза го да излиза от личния кабинет на шефа на криминалния сектор, скочи от стола си, за секунди пресече стаята и го стисна за ръката.

— Ела за малко вътре.

— Казах ти да си починеш. — Той се помъчи да се освободи от ръката му. — Току-що пак позвъни Лоугън от Детройт. Преди два дни жена, чието описание отговаря на гаджето на Сидънс, наела кола до Уиндзър на границата. Хората му смятат, че онази Ларонд е казала на

приятелката си за Калифорния и Мексико, за да ни заблуди. Те отново разпитали приятелката и този път тя се сетила, че предложила да купи коженото палто на Ларонд, защото нямало да ѝ трябва в Мексико. Ларонд отказала.

„Аз изобщо не повярвах в тази история“ — помисли си Морт Леви. Продължаваше да стиска Шор за ръката, докато го буташе през отворената врата на кабинета на началника.

Пет минути по-късно по Ийст Сайд Драйв към Авеню Би и Десета улица летеше полицейска кола. Ужасно ядосаният Джак Шор беше получил заповед да чака в микробуса, докато Морт и началникът им Бъд Фолни се качат горе да разговарят с Кали.

Морт знаеше, че Шор няма да му прости за настояването да не се намесва.

— Когато предишния път бяхме при нея, Джак, аз знаех, че тя крие нещо. Но ти я уплаши до смърт. Мисли си, че ще направиш всичко възможно, за да я пратиш обратно зад решетките. За Бога, не можеш ли да гледаш на нея като на човешко същество? Тя има четиригодишно дете, съпругът ѝ е умрял и достатъчно е била наказана, когато е допуснала грешката да помогне на брат си. При това не забравяй, че тя го е отгледала.

Морт се обърна към Фолни:

— Не зная каква е връзката между Джими Сидънс и онова изчезнало дете, но съм сигурен, че Кали е била прекалено уплашена, за да говори. Ако сега ни каже каквото знае, това ще е, защото смята, че управлението... вие... нямате намерение да я хвърлите в затвора.

Фолни кимна. Беше внимателен, слаб мъж, приближаващ петдесетте, и приличаше на учител. Преди да разбере, че призиванието му е в органите на реда, наистина три години бе преподавал в гимназия. Подчинените му бяха сигурни, че някой ден ще стане началник на полицията. Вече беше един от най-влиятелните хора в управлението.

Морт Леви знаеше, че ако някой е в състояние да помогне на Кали, като се допуснеше, че по някакъв начин е била принудена отново да прикрие Джими, това е Фолни. Но изчезналото дете — какво общо имаше с това Сидънс?

Всички отчаяно искаха да научат отговора на този въпрос.

Когато автомобилът спря зад полицейския микробус, Шор за пореден път помоли:

— Ако си държа устата затворена...

— Предлагам веднага да започнеш, Джак — прекъсна го Фолни.
— Влизай в микробуса.

14.

Пит Круз вече се канеше да си тръгва. Знаеше адреса на Кали Хънтър от времето, когато се беше опитал да я интервюира след освобождаването ѝ от затвора, и се надяваше, че брат ѝ ще се появи. Но в продължение на часове нямаше какво друго да гледа, освен снега. Сега поне като че ли окончателно бе спрял. Полицейският микробус все още беше паркиран срещу блока на Кали, но навярно просто подслушваха телефона ѝ. Вероятността Джими Сидънс внезапно да се появи вече изглеждаше също толкова голяма, колкото двама непознати да се окажат с еднаква ДНК.

„Толкова време напразно да вися пред блока на Хънтър“ — каза си. Малко преди шест беше видял Кали да се прибира вкъщи, после към седем пристигнаха двамата детективи. И след това нищо.

Докато чакаше, бе включил портативната си радиостанция на полицейската честота, а също на УИМЕ и УСБС. „Нито дума за Сидънс. Жалко за изчезналото хлапе.“

Когато по УИМЕ започнаха новините в десет, Пит за стотен път си помисли, че водещата не струва. Но пък когато говореше за изчезналото седемгодишно дете, тя беше искрено развълнувана. „Навярно всеки ден трябва да се губят хлапета“ — саркастично си помисли, но веднага се засрами от себе се.

Около блока на Хънтър бе оживено, постоянно влизаха и излизаха хора. В много черкви службите в полунощ бяха прехвърлени за десет часа. „Независимо за кое време ги определят, винаги ще има закъснели“ — каза си Пит, когато видя възрастна двойка забързано да напуска сградата и да завива по Авеню Би. Навярно се бяха запътили към „Сейнт Емерик“.

На улицата се появи жената, която по-рано беше довела детето на Хънтър. Дали отиваше в апартамента ѝ? Може би Кали имаше намерение да излиза?

Пит сви рамене. Навярно имаше късна среща или самата тя щеше да ходи на черква. Очевидно днес нямаше да получи материала,

който щеше да му донесе име на голям репортер.

„Но и това ще стане — обеща си. — Няма цял живот да се блъскам в онази въшлива станция.“ Приятелят му, който работеше в УНБС, обичаше да говори за службата си и да казва, че единствената публика на УИМЕ били две хлебарки и три улични котки.

Пит запали двигателя на автомобила си. Тъкмо се канеше да потегли, когато по улицата приближи полицейска кола и спря пред блока на Кали.

Той с присвити очи проследи тримата мъже, които излязоха от нея. Единият — Джак Шор, позна го репортерът — пресече улицата и се качи в микробуса. После на светлината на уличната лампа успя да види Морт Леви. Лицето на другия остана в сянка.

Нещо ставаше. Внезапно заинтригуван, Пит угаси двигателя.

Докато чакаше Морт Леви, Кали извади коледните подаръци на Джиджи иззад дивана и ги постави пред елхата. Макар и от магазин за вещи втора употреба, количката за кукли не изглеждаше чак толкова зле, реши тя, с красивото синьо сатенено покривалце и възглавничката. Беше сложила вътре куклата, която миналия месец взе за два долара. Изобщо не можеше да се сравнява с онази, която искаше да купи от продавача на Пето Авеню. Тя имаше златистокестенявата коса на Джиджи и носеше синя празнична рокля. „Ако не търсех онзи продавач, нямаше да видя портфейла, момчето нямаше да ме проследи и...“

Кали се овладя. Вече не ѝ бяха останали сили да плаче. Внимателно подреди подаръците, които беше опаковала с красива хартия: клин и поло, постели и книжка за оцветяване, мебели за кукленската къща на Джиджи. Всичко, дори двете дрешки, бе поставено в отделни кутии — поне да изглежда така, като че ли детето е получило много подаръци.

Опитваше се да не гледа към най-големия пакет под елхата — онзи, който Джиджи смяташе за техния подарък за Дядо Коледа.

Накрая телефонира на Айка. Нейните внуци винаги се прибираха да спят у дома си, така че сигурно можеше да намине и да поседи при дъщеря ѝ в случай, че ченгетата я арестуват, след като им разкаже за Джими и момченцето.

Айка отговори още на първото позвъняване.

— Ало. — Както обикновено гласът ѝ излъчваше топлота. „Дано ми позволят да оставя Джиджи при нея, ако пак ме пратят в затвора“ — помисли си младата жена. С усилие преглътна буцата в гърлото си, после каза:

— Айка, имам проблем. Можеш ли да дойдеш след около половин час и навярно да останеш за през нощта?

— Разбира се, че мога. — Не я попита каквото и да е.

Когато Кали остави слушалката, на вратата се позвъни.

— Централата загря от обаждания госпожо Дорнън — каза на Катрин Лий Ан Уиник, продуцент на новините в десет часа по „Фокс 5“, докато заедно с Майкъл напускаха студиото, предпазливо избягвайки кабелите по пода. — Като че ли всички искат да знаете, че ви съчувстват и се молят за Брайън и съпруга ви.

— Благодаря ви — опита да се усмихне тя. После погледна към Майкъл. Синът ѝ толкова усилено се мъчеше да се държи бодро заради нея. Едва когато чу отправената му пред камерата молба, Катрин напълно осъзна какво означава всичко това за него.

Ръцете му бяха пъхнати в джобовете, раменете му бяха отпуснати. Абсолютно същата поза несъзнателно заемаше и Том, когато се притесняваше за някой пациент. Катрин изправи рамене и прегърна по-големия си син, докато вратата на студиото се затваряше зад тях.

— Нашите телефонистки благодарят на всички от ваше име, но искате ли да кажете нещо друго на публиката ни? — попита продуцентът.

Катрин дълбоко си пое дъх и още по-силно притисна към себе си момчето.

— Искам да им кажете, че според нас съм изпуснала портфейла си и Брайън очевидно е проследил онзи, който го е взел. Майка ми малко преди това ми беше дала медальона на Сейнт Кристофър, който баща ми носел по време на Втората световна война. Той вярваше, че го е спасил. Дори имаше вдлъбнатина от куршум, куршум, който можел да го убие. Брайън имаше същата тази прекрасна вяра, че Сейнт Кристофър или онова, което представлява, отново ще се погрижи за

нас... аз също вярвам. Сейнт Кристофър ще донесе Брайън при нас на раменете си и ще помогне на съпруга ми. — Тя се усмихна на Майкъл.
— Нали така, момчето ми?

Очите на детето блестяха.

— Наистина ли вярваш, мамо?

Катрин дълбоко си пое дъх: „Вярвам. Боже, избави ме от безверието ми!“

— Да — твърдо отвърна.

И може би защото беше Бъдни вечер, за пръв път наистина повярва.

15.

Полицай Крис Макнали престана да слуша, докато Дидри Ленихън дрънкаше как току-що видяла медальон на Сейнт Кристофър и че баща ѝ бил кръстен на негово име. Тя беше добродушна млада жена, но като че ли всеки път щом Крис се отбиеше за кафе, се оказваше, че е дежурна и устата ѝ никога не преставаше да мели.

Тази вечер бе прекалено зает от мисълта по-скоро да се прибере вкъщи. Искаше поне малко да поспи преди децата му да се събудят и да отворят коледните си подаръци. Освен това си мислеше за тойотата, която току-що бе видял. Самият той имаше намерение да си купи такава, макар да знаеше, че жена му няма да се съгласи на кафява. Купуването на нова кола означаваше тревоги за ежемесечни вноски. Крис забеляза останките от стикер на бронята на тойотата — една-единствена дума, „наследството“. Знаеше, че първоначалният надпис е гласял „Ние погубваме наследството на внуците си“. „Едно наследство няма да ни дойде зле“ — помисли си той.

— И баща ми каза...

Крис се помъчи да се съсредоточи. „Дидри е симпатична, но твърде много дрънка.“ Той се пресегна за пакета, който беше в ръката ѝ, но беше ясно, че тя все още няма намерение да го пусне, не и докато не му разкажеше как баща ѝ съжалявал, че майка ѝ не била кръстена Филомена.

Дидри още не бе свършила.

— Преди години леля ми работеше в Саутхемптън и местната черква се казвала „Света Филомена“. Когато трябвало да я преименуват, пасторът обявил състезание, за да определят на кой светец да я кръстят. Леля ми предложила Света Димфна, защото била светицата на лудите, а повечето енорияши били побъркани.

— Ами, самият аз съм кръстен на Сейнт Кристофър — отвърна Крис и най-после успя да си вземе пакета.

— Весела Коледа, Дидри.

„И наистина ще дойде Коледа, докато успея да си изям сандвича“ — помисли си, като излизаше обратно на магистралата. С една ръка сръчно отвори пакета, извади хамбургера и го захапа. Кафето щеше да почака, докато се върнеше на поста си.

Щеше да се освободи в полунощ и после щеше да дойде време за сън. „Айлийн ще се опита да задържи децата в леглата до шест часа, но това ще е невероятен късмет.“ Миналата година не беше успяла и като познаваше синовете си, сега щеше да се случи същото.

Наближаваше изход 40 и Крис насочи колата към отбивката, от която можеше да забелязва нарушителите. Бъдни вечер не бе като новогодишната нощ и не се налагаше да арестува толкова много пияни шофьори, но той беше решен да не допусне никого, превишил скоростта или криволичещ по пътя спокойно да мине покрай него. Бе виждал достатъчно катастрофи, когато пияни шофьори бяха превръщали празниците на други в кошмар. Но не и тази нощ, ако зависеше от него. А снегът правеше шофирането много по-коварно.

Докато отваряше капака на чашата с кафе, Крис се намръщи. По сервизното платно поне със сто и дващест километра в час профуча корвет. Полицаят включи лампата и сирената и потегли след него.

Бъд Фолни внимателно слушаше разтрепераната Кали Хънтър, която разказваше на Морт Леви как намерила портфейла на Пето Авеню. Когато ѝ бяха съобшили правата, тя отвърна:

— Това не търпи повече отлагане.

Фолни знаеше основните моменти от историята ѝ: по-голяма сестра на Джими Сидънс, Кали беше лежала в затвора, защото съдията не повярвал на твърдението ѝ, че помагала на брат си да се спаси от друга банда, която искала да го убие. Леви му бе казал, че Хънтър, изглежда, била от хората с тежка съдба — отгледана от възрастна баба, която починала и я оставила да се опитва да вкара в правия път малкия си брат. После, когато била бременна, съпругът ѝ бил блъснат от автомобил.

„Трийсетинагодишна е — помисли си Фолни — и би могла да е красива, ако сложи още някой и друг килограм.“ Имаше бледото, измъчено лице, което беше виждал и при други жени, лежали в затвора и носещи в себе си ужаса, че някой ден могат отново да ги пратят там.

Той се огледа наоколо. Чистият апартамент, слънчевата жълта боя по напуканите стени, прелестно украсената, но скромна елха, новото покривалце в старата количка за кукли, всичко това му говореше нещо за Кали Хънтър.

Фолни знаеше, че също като него Леви отчаяно иска да научи каква би могла да е връзката между Сидънс и изчезналото момче. Той одобряваше внимателния подход на Морт. Не трябваше да бързат и жената сама щеше да им каже всичко. „Добре, че не доведохме онзи побеснял бик“ — помисли си Фолни. Джак Шор беше добър детектив, но неговата агресивност го дразнеше.

Хънтър разказваше как видяла портфейла на тротоара.

— Вдигнах го, без да се замислям. Реших, че е на онази жена, но не бях сигурна. Честно, не бях сигурна — възбудено повтори тя — и си помислих, че ако се опитам да ѝ го върна, може да ме обвини, че съм взела нещо от него. Същото се беше случило веднъж с баба ми. И после вие пак щяхте ме пратите в затвора, и...

— Успокой се, Кали — каза Морт. — Какво се случи после?

— Когато се прибрах вкъщи...

Тя им разказа как заварила Джими в апартаментата, облечен в дрехите на покойния ѝ съпруг. После посочи към големия пакет под елхата.

— Вътре са униформата на пазача и палтото — каза. — Не успях да измисля друго място, където да ги скрия в случай, че се върнете.

„Това е — помисли си Морт. — Когато втория път оглеждахме апартаментата, нещо в гардероба ми се стори различно. Липсвали са кашонът и якето на съпруга ѝ.“

Кали още повече се развълнува, докато им разказваше как Джими отвел Брайън Дорнън и се заканил да го убие, ако забележи, че го преследват ченгета.

— Кали — попита Леви, — смяташ ли, че на Джими може да му се има доверие? Искам да кажа, дали наистина ще пусне Брайън?

— Искаше ми се да си мисля така — безжизнено отвърна тя. — Поне така си казвах, когато не ви се обадох незабавно. Но зная, че е отчаян. Джими ще направи всичко, за да не го пратят пак в затвора.

Фолни най-после се намеси в разговора:

— А защо ни се обади сега, Кали?

— Видях по телевизията майката на Брайън и осъзнах, че ако Джими беше отвел Джиджи, щях да ви умолявам да ми я върнете. — Тя сплете пръсти. Тялото ѝ леко се олюляваше назад-напред в древната поза, изразяваща скръб. — Лицето на онова момченце, начинът, по който си сложи медальона на шията и после го стискаше, все едно, че можеше да го спаси... ако с него се случи нещо, аз ще съм виновна.

На вратата се позвъни. „Ако е Шор...“ — помисли си Фолни, докато скачаше да провери.

Оказа се Айка Банке. Когато влезе в апартамента, тя въпросително погледна към полицаите, после се втурна към Кали и я прегърна.

— Какво има, скъпа? Какво се е случило? Защо се налага да остана при Джиджи? Какво искат тези хора?

Младата жена потръпна.

Айка вдигна нагоре ръкава на приятелката си. Оставените от пръстите на Джими следи вече бяха лилави. Всички съмнения, че Хънтър може да е помогнала на брат си да избяга, окончателно напуснаха Бъд Фолни. Той приклепна пред нея.

— Няма да имаш каквито и да е проблеми, Кали. Обещавам ти. Вярвам ти, че си намерила портфейла. Вярвам ти, че не си знаела как да постъпиш. Но сега трябва да ни помогнеш. Имаш ли някаква представа къде може да е отишъл Джими?

Десет минути по-късно, когато напуснаха апартамента ѝ, Морт Леви носеше големия, увит като коледен подарък кашон с униформата на пазача.

Шор се присъедини към тях и нетърпеливо заразпитва партньора си. Докато пътуваха към центъра, те се договориха да продължат издирването на Джими Сидънс на основата на предположението, че се опитва да пресече канадската граница.

— Трябва да си е намерил кола — отбеляза Фолни. — Няма начин да пътува заедно с детето с обществен транспорт.

Кали им бе казала, че от дванайсетгодишна възраст брат ѝ можел да открадне какъвто и да е автомобил. Тя беше убедена, че пред блока ѝ го е чакала кола.

— Предполагам, че Сидънс е искал колкото може по-бързо да напусне щата Ню Йорк — продължи Фолни. — Което означава, че пътува към границата през Ню Ингленд. Но това е само предположение. Може да е поел по скоростната магистрала към №87. Това е най-бързият път.

Приятелката на Сидънс навярно го очакваше в Канада. Всичко си идваше на мястото.

Освен това приеха абсолютната увереност на Кали, че брат ѝ няма да се даде жив и че последният му акт на отмъщение ще е да убие заложника си.

Така че си имаха работа с опасен убиец, който бе взел за заложник дете. Вероятно се беше насочил на север в снежната виелица и навярно караше кола, която не можеха да опишат. Щеше да е все едно да търсят игла в копа сено. Сидънс беше прекалено умен, за да привлече вниманието, като превиши скоростта. На Бъдни вечер границата винаги бе задръстена от коли. Фолни продиктува съобщение, което трябваше да пратят до щатската полиция в Ню Ингленд и Ню Йорк.

— Заплашил е, че ще убие заложника си — подчерта той.

Тримата изчислиха, че ако беглецът е напуснал апартамента на Кали Хънтър малко след шест часа, в зависимост от пътните условия е изминал между триста и двайсет и четиристотин и осемдесет километра. Информацията, която пратиха на щатската полиция, включваше и последните думи на Кали: „Детето може би носи на верижка на шията си бронзов медальон на Сейнт Кристофър, голям приблизително колкото сребърен долар“.

Пит Круз проследи с поглед детективите, които напуснаха блока на Кали Хънтър двайсетина минути след като бяха влезли вътре. Репортерът забеляза, че Леви носи обемист пакет, Шор незабавно изскочи от микробуса и отиде при тях.

Този път Пит успя да види третия мъж и тихо подсвирна. Бъд Фолни, шефа на криминалния сектор и вероятния следващ началник на полицията. Нещо ставаше. Нещо важно.

Полицейският автомобил потегли с включена лампа. На следващото кръстовище започна да вие и сирената. Пит остана

неподвижен за миг, замислен какво да прави. Ченгетата в микробуса можеха да го спрат, ако се опиташе да се срещне с Кали, но очевидно тук ставаше нещо сериозно и той бе решен да разбере какво.

Докато обикаляше в търсене на заден вход в сградата, видя от блока да излиза жената, която се грижеше за детето на Кали. Светкавично изскочи от колата и тръгна след нея. Настигна я, когато завиваше на ъгъла. Ченгетата в микробуса вече не можеха да ги видят.

— Аз съм детектив Круз — каза Пит. — Наредиха ми да ви придружа до дома ви. Как е Кали?

— О, бедното момиче — започна Айка. — Трябва да ѝ повярвате. Мислела, е, че постъпва правилно, като не ви е телефонирала, за да ви съобщи, че брат ѝ е отвлякъл онова момченце...

Въпреки че Брайън беше гладен, трудно преглъщаше хамбургера. Като че ли нещо бе заседнало в гърлото му. Знаеше, че причината за това е мъжът, който седеше зад волана. Отпи от колата и се опита да си представи как баща му ще набие Джими за това, че се е държал толкова зле с него.

Но след като се замисли за баща си, вече му бе трудно да си спомни за нещо друго, освен за всичките им планове за Бъдни вечер. Татко му имаше намерение рано да се прибере вкъщи и всички заедно щяха да украсят елхата. После щяха да вечерят и да обиколят квартала заедно с приятелите си, пеейки коледни песни.

Можеше да мисли само за това, защото не искаше нищо друго, освен да си е у дома заедно с мама и татко и да се веселят както винаги. Когато пристигнаха в Ню Йорк, защото баща му бе болен, майка му им каза, че големите им подаръци, онези, за които си мечтаеха, ще ги очакват у дома. Увери ги, че Дядо Коледа ще ги остави в шейната си, докато не се върнат вкъщи.

Тогава Майкъл му беше прошепнал: „Как ли не!“ Но Брайън вярваше в Дядо Коледа. Предишната година баща му им бе показал следите по покрива на гаража, където беше кацнала шейната и където бе стоял еленът. Според Майкъл майка му каза на баща му, че е добре, дето не си строшил врата, докато се плъзгал по заледения покрив, но Брайън не му обърна внимание, защото не му вярваше.

Точно както не му обръщаше внимание, когато го наричаше „тъпчо“ — той знаеше, че не е глупав.

Разбираше, че нещата наистина не вървят на добре, щом ти се иска досадният ти брат да е при теб, а точно за това копнееше в момента.

Докато Брайън мъчително преглъщаше, пластмасовата кутия едва не изхвърча от ръката му. Мъжът рязко бе отбил в другото платно.

Джими Сидънс мислено изруга. Току-що беше минал покрай патрулна кола, спряла зад спортен автомобил. Това го накара да се изпоти, но не трябваше така да пресича платното. Започваше да става нервен.

Усетил враждебността, която излъчваше Джими, Брайън остави недоядения хамбургер и колата обратно в пакета и като се движеше бавно, така че мъжът да вижда какво прави, се наведе надолу и го остави на пода. Момчето се изправи, сви се на седалката и обгърна тялото си с ръце. После скришом спусна дясната си длан към медальона на Сейнт Кристофър, оставен на седалката до него.

Стисна го с облекчение и си представи силния светец, пренесъл младенеца през опасната река. Той бе закрилял дядо му, щеше да спаси баща му и... Момчето затвори очи... Не довърши желанието си, но можеше да се види на раменете на светеца.

16.

Барбара Кавъноу чакаше Катрин и Майкъл пред студиото на канал 5.

— Справихте се добре — тихо каза тя. После забеляза изтощеното лице на дъщеря си и прибави: — Катрин, моля те, прибери се вкъщи. Полицията ще ти съобщи веднага щом получат някакво известие за Брайън. Изглеждаш така, сякаш всеки миг ще се строполиш на земята.

— Не мога, майко — отвърна тя. — Зная, че е глупаво да чакам на Пето Авеню. Брайън няма сам да се върне там, но докато имам сили, така поне ми се струва, че правя нещо, за да го открия. Напуснах апартамента ти заедно с двете ми момченца и когато се върна, те пак ще са с мен.

В разговора се намеси Лий Ан Уиник:

— Госпожо Дорнън, защо поне за момента не останете тук? В тази стая ще ви е удобно. Ще ви пратим топла супа, сандвич или каквото пожелаете. Но както сама казахте, няма смисъл просто така да чакате на Пето Авеню.

Катрин се замисли.

— А полицията ще може ли да се свърже с мен тук?

Уиник посочи към телефона.

— Разбира се. Само ми кажете какво да ви поръчам.

Двайсет минути по-късно Катрин, майка ѝ и Майкъл отпиха димяща зеленчукова супа и гледаха телевизия в стаята до студиото. Предаваха репортаж за ранения затворнически пазач Марио Бонарди. Макар и все още критично, положението му беше стабилизирано.

Репортерът разговаряше със съпругата и децата му в чакалнята на интензивното отделение. Когато я помоли за коментар, уморената Роуз Бонарди каза:

— Съпругът ми ще се оправи. Искам да благодаря на всички, които днес са се молили за него. Семейството ни е прекарало много

весели коледи, но тази ще е най-щастлива, защото знаем какво едва не сме загубили.

— Точно това ще кажем и ние, Майкъл — решително рече Катрин. — Татко ще оздравее и ще открием Брайън.

Репортерът завърши с думите:

— Това е всичко от мен, Тони.

— Благодаря, Тед. Радвам се, че нещата се развиват добре. Тъкмо такива коледни истории ни се иска да можем да разказваме. — Усмивката на водещия се стопи. — Все още няма следа от Джими Сидънс, който рани Марио Бонарди и на когото предстоеше съдебен процес за убийство на полицаи. Източници от полицията предполагат, че е възможно да има намерение да се срещне с приятелката си Пейдж Ларонд в Мексико. Летищата, железопътните и автобусните гари са под наблюдение. Изминаха почти три години, откакто при бягството си след въоръжен грабеж той застреля полицаи Уилям Грасо, който го спрял за пътно нарушение. Известно е, че Сидънс е въоръжен и трябва да се смята за извънредно опасен.

Докато водещият говореше, на екрана показваха полицейските снимки на Сидънс.

— Изглежда гаден — отбеляза Майкъл, загледан в студените очи и презрително усмихнатите устни на избягалия затворник.

— Определено — съгласи се Барбара Кавъноу. После погледна към лицето на внука си. — Защо не затвориш очи и не си починеш малко, Майк? — предложи му тя.

Той поклати глава.

— Не искам да спя.

Беше единайсет и една минута. Водещият казваше:

— Все още нямаме нова информация за местонахождението на седемгодишния Брайън Дорнън, който изчезна днес малко след пет часа. В тази празнична вечер ви призоваваме да продължавате да се молите за завръщането на Брайън при семейството му и желаем на всички ви весела Коледа.

„След час вече ще е Коледа — помисли си Катрин. — Трябва да се върнеш, Брайън, трябва да те открием. Трябва да си с мен утре сутрин, когато отидем при баща ти. Върни се, Брайън. Моля те, върни се!“

Вратата на чакалнята се отвори. Уиник покани вътре висок, около петдесетгодишен мъж, следван от полицаи Мануел Ортис.

— Детектив Роудс иска да разговаря с вас, госпожо Дорнън — каза Уиник. — Ако имате нужда от мен, ще чакам отвън.

Катрин видя мрачните лица на полицаите и се вцепени от страх. Те разбраха какво си е помислила.

— Не, госпожо Дорнън, не е това — побърза да я успокои Ортис.

— Аз съм от централното управление, госпожо Дорнън — представи се Роудс. — Имаме информация за Брайън, но първо ще ви кажа, че доколкото ни е известно, той е жив и здрав.

— Къде е тогава? — извика Майкъл. — Къде е брат ми?

Катрин внимателно слушаше, докато детектив Роудс ѝ обясняваше как портфейлът ѝ бил намерен от млада жена, която била сестра на избягалия затворник Джими Сидънс. Не искаше да приеме факта, че Брайън е бил отвлечен от убиеца, чието лице току-що бе видяла на телевизионния екран. „Не — помисли си тя, — не, това не е възможно.“

Посочи към телевизора.

— Преди малко съобщиха, че този човек навярно е на път към Мексико. Брайън изчезна преди шест часа. Вече може да е там.

— Ние в управлението не вярваме на тази история — отвърна Роудс. — Смятаме, че е тръгнал към Канада, вероятно с краден автомобил, и насочихме издирването в тази посока.

Внезапно Катрин откри, че не изпитва каквито и да е чувства. Също като в родилния дом, когато ѝ инжектираха демерол и болките като по чудо бяха изчезнали. И тогава вдигна поглед към Том, който ѝ намигна. Том, който винаги беше до нея. „Така е по-добре, нали, мила?“ — попита той. И мислите ѝ, вече освободени от болката, бяха станали толкова ясни. Сега се чувстваше по същия начин.

— С каква кола са?

Роудс неспокойно се размърда.

— Не знаем. Само предполагахме, че е откраднал кола, но сме сигурни, че предположението ни е вярно. Съобщихме на всички патрули в Ню Йорк и Ню Ингленд да внимават за мъж, пътуващ с малко момче, което носи медальон на Сейнт Кристофър.

— Брайън носи медальона! — възкликна Майкъл. — Значи няма да му се случи нищо лошо. Бабо, кажи на мама, че медальонът ще

спаси Брайън, както е спасил дядо.

— Въръжен и опасен — повтори Катрин.

— Госпожо Дорнън — настоятелно каза Роудс, — ако пътува с кола, Сидънс сигурно слуша радио. Той е интелигентен. След като Бонарди вече е във от опасност, Сидънс знае, че не го очаква смъртна присъда. Освен това е обещал на сестра си, че утре сутрин ще пусне Брайън.

Мислите й бяха толкова ясни.

— Но вие не му вярвате, нали?

Нямаше нужда да вижда изражението на лицето му, за да го разбере.

— Госпожо Дорнън, ако сме прави и Сидънс наистина се е насочил към канадската граница, той ще стигне там едва след три-четири часа. Макар че в някои райони снегът е спрял, пътните условия през цялата нощ ще са влошени. Не може да се движи бързо и няма представа, че знаем за Брайън. Ние не съобщихме това на медиите. За Сидънс синът ви ще е изключително ценен — поне докато стигне до границата. Но ние ще го открием преди това.

Звукът на телевизора все още бе намален. Катрин седеше с гръб към екрана. Тя видя, че изражението на детектив Роудс се променя и чу някакъв глас да съобщава:

— Прекъсваме предаването, за да ви информираме за последните новини. Според репортаж, току-що излъчен по УИМЕ, изчезналият днес следобед седемгодишен Брайън Дорнън е попаднал в ръцете на избягалия убиец Джими Сидънс, който казал на сестра си, че ако полицията се опита да го спре, ще пръсне черепа на детето. Очаквайте повече информация при следващите новини.

17.

След като Айка си тръгна, Кали си направи чаша чай, зави се с одеяло, включи телевизора и натисна бутона за изключване на звука. „Така ще разбера, ако има нещо ново“ — помисли си тя. После включи радиото на станция, предаваща коледна музика, но намали звука.

„Чуй, ангелите пеят“.

„Спомням си как двамата с Франк пяхме тази песен, когато украсявахме елхата — помисли си. — Преди пет години.“ Единствената им Коледа заедно. Тъкмо бяха разбрали, че е бременна. Колко планове само крояха!

— Догодина ще имаме помощник за елхата — бе казал съпругът ѝ.

— Ами, как не. Тримесечно бебе — страхотен помощник! — беше се засмяла тя.

Спомняше си как Франк я повдигна на ръце, за да може да закрепил звездата на върха.

Защо?

Защо всичко толкова внезапно бе свършило? Нямахше следваща година. Само седмица по-късно той беше блъснат от кола. А бе излязъл само до магазина, за да купи кутия мляко.

„Имахме толкова малко време“ — поклати глава Кали. Понякога се чудеше дали онези месеци не са били само сън. Струваха ѝ се толкова отдавна.

„О, елате, вярващи, радостни и възхитени... Adeste fideles.^[1]“

„Нима беше вчера, когато толкова се радвах на живота?“ — зачуди се тя. Администраторката ѝ бе казала:

— Кали, получавам чудесни доклади за теб. Предадох ми, че имаш данни на родена медицинска сестра. Някога замисляла ли си се да постъпиш в сестринското училище? — И после започна да говори за стипендия и че щяла да се заеме с въпроса.

„Онова момченце — помисли си Кали. — О, Господи, не позволявай на Джими да го нарани! Трябваше веднага да позвъня на

детектив Леви. Зная, че трябваше. Защо не го направих? — запита се тя и незабавно си отговори: — Защото не се страхувах само за момчето. Страхувах се и за самата себе си и това може да струва живота на Брайън.“

Изправи се и отиде да погледне Джиджи. Както обикновено тя беше измъкнала едното си краче изпод завивките. Правеше го всяка нощ, дори когато в стаята бе студено.

Кали зави дъщеря си, после погали крачето ѝ и го покри с одеялото. Джиджи се размърда.

— Мами — сънено измърмори.

— Тук съм.

Младата жена се върна в дневната и разсеяно хвърли поглед към телевизора, после се втурна да усили звука. „Не! Не!“ — помисли си тя, докато слушаше как репортерът обяснява, че полицията имала информация за изчезналото момче. Вече било известно, че е отвлечено от избягалия убиец Джими Сидънс. „Ченгетата ще обвинят за изтеклата информация мен отчаяно си каза. — Ще решат, че съм се раздрънкала пред някого. Сигурна съм.“

Телефонът иззвъня. Кали вдигна слушалката и чу гласа на Морт Леви.

— Не съм аз — разплака се тя. — Не съм казвала на никого. Кълна се, кълна се, че не съм.

Равномерното повдигане и спускане на гърдите на Брайън показваше на Джими Сидънс, че малкият спи. „Чудесно — помисли си, — още по-добре за мен.“ Проблемът беше, че хлапето е умно. Достатъчно, за да разбира, че ако успее да скочи от колата в крайното дясно платно, няма опасност да го сгазят. Ако онзи кретен не се бе завъртял и не беше предизвикал катастрофата, всичко вече щеше да е свършило, каза си. Хлапето щеше да избяга и ченгетата щяха да са по петите му.

Минаваше единайсет часът. Момчето трябваше да е уморено. С малко късмет щеше да спи още няколко часа. Въпреки снега трябваше да стигнат до границата най-много след три-четири часа. „По тъмно“ — доволно си помисли Джими. Знаеше, че може да разчита на Пейдж

да го чака откъм канадската страна на границата. Бяха се уговорили да се срещнат в гората на около пет километра след митницата.

Замисли се къде да остави тойотата. Стига да изтрие отпечатъците си, никой няма да разбере, че я е откраднал той. Може би трябваше да я зареже някъде из горите.

От друга страна... Щеше да пресече границата при река Ниагара. Течението беше силно и нямаше голяма вероятност водата да замръзне. Колата сигурно никога нямаше да изплува на повърхността.

Ами хлапето? Още докато си задаваше този въпрос, разбираше, че не може да рискува да открият Брайън край границата и момчето да съобщи за него.

Пейдж бе излъгала всичките си приятели, че заминава за Мексико.

„Съжалявам, малкия — каза си. — Просто искам ченгетата да ме търсят там.“

За миг се замисли, после реши, че реката ще се погрижи и за автомобила, и за хлапето.

Взел това решение, усети, че започва да се отпуска. С всеки изминат километър ставаше все по-уверен, че ще успее да стигне до Канада, Пейдж и свободата. Нямаше да позволи нищо да застане на пътя му.

Като предишния път. Тогава уреди всичко. Взе колата на Кали и стотина долара и се отправи към Калифорния. После на Девето Авеню мина на червен светофар и го спряха. Ченгето, някакъв младок, го помисли за голяма клечка. Той се приближи до прозореца и саркастично каза: „Шофьорската книжка и талона, господине.“

Само това му трябваше, помисли си Джими, да види шофьорска книжка на името на Джеймс Сидънс. Нямаше друг избор. Полицаят веднага щеше да го арестува. Бръкна в джоба на якето си, извади пистолета и стреля. Още преди тялото на ченгето да се свлече на земята, Джими изхвърча от автомобила и се смеси с тълпата на недалечна автогара. Прочете разписанието и се втурна да си купи билет за автобус, който след десет минути заминаваше за Детройт.

Какъв късмет, каза си той. Още първата вечер се запозна с Пейдж, настани се при нея, после си намери фалшиви документи и работа в охранителна фирма. Известно време дори двамата с нея водиха нормален живот. Единствените им разправии бяха заради това,

че Пейдж насърчаваше похотливите типове в заведението за стриптийз. Но тя твърдеше, че работата ѝ била да ги насърчава. За пръв път всичко наистина изглеждаше наред. Докато не прояви глупостта да се опита да ограби онази бензиностанция без преди това да я наблюдава.

Джими отново се съсредоточи върху заснежения път. Настилката започваше да замръзва. „Добре, че тойотата има гуми за сняг“ — помисли си. Сети се за семейството, от което я бе откраднал. Какво беше казал онзи тип на жена си? Нещо, че нямал търпение да види лицето на Боби? „Да, точно така“ — ухили Се Джими и си представи лицата им, когато откриеха, че колата им я няма или по-вероятно, че на нейно място е паркирана друга.

Беше оставил радиото включено, но с намален звук. Слушаше местна станция, за да се информира за климатичните условия, но сигналът изчезваше и се чуваха силни пропуквания. Джими нетърпеливо повъртя копчето и намери новинарска станция, после се вцепени, когато водещият напрегнато каза:

— Полицията неохотно потвърди съобщената от УИМЕ новина, че седемгодишният Брайън Дорнън, изчезнал в пет часа следобед, е попаднал в ръцете на избягалия убиец Джими Сидънс, който вероятно се е насочил към канадската граница.

Джими яростно изруга и изключи радиото. Кали. Нямахте кой друг да съобщи на полицията. „Магистралата сигурно вече гъмжи от ченгета и всички търсят мен и хлапето“ — отчаяно си помисли. Хвърли поглед наляво към колата, която току-що бе подминала. Наоколо трябваше да има десетки необозначени полицейски коли.

„Кротко. Успокой се — каза си. — Те не знаят с каква кола си.“ Нямахте да прояви глупостта да превиши позволената скорост или още по-лошо, да пълзи толкова бавно, че да привлече вниманието.

Но хлапето беше проблем. Трябваше веднага да се избави от него. Джими бързо обмисли положението. Щеше да отбие при първа възможност, да се погрижи за Брайън и после отново да се върне на пътя. Той погледна към момчето, което спеше до него. „Жалко, хлапе, но няма друг начин.“

Вдясно видя знак за отбивка. „Това е“ — помисли си Джими.

Брайън се размърда, сякаш щеше да се събуди, после отново заспа. Стори му се, че чува името си, но в просъница реши, че сигурно

сънува.

[1] Елате вярващи (лат.). — Б.пр. ↑

18.

Ал Роудс видя измъченото изражение на Катрин Дорнън, когато жената осъзна какво означава фактът, че Брайън е при Джими Сидънс. Тя затвори очи и детективът се приготви да я подхване, ако припаднеше.

Но жената бързо отвори клепачи и протегна ръце, за да прегърне по-големия си син.

— Не трябва да забравяме, че медальонът на Сейнт Кристофър е у Брайън — прошепна му тя.

Майкъл, който цяла вечер успяваше да крие тревогата си, не издържа и изплака:

— Не искам да му се случи нещо лошо!

Катрин го погали по главата и спокойно отвърна:

— Нищо няма да му се случи. Вярвай в това.

Роудс разбираше колко усилия й струва да говори.

„Кой, по дяволите, е издрънкал на медиите, че Брайън Дорнън е при Джими Сидънс?“ — Ръката го сърбеше да удари онзи, който толкова безразсъдно бе рискувал живота на детето. И още повече се разяри, когато осъзна, че ако Сидънс е слушал радиото, незабавно ще се освободи от Брайън.

— Майко — попита Катрин, — помниш ли как татко ни разказваше за онази Бъдни вечер, когато бил само на двајсет и две и завел двама войници от неговата рота в едно от селата по бойната линия? Защо не го разкажеш на Майкъл?

Барбара Кавъноу с готовност започна:

— Имало съобщения за вражеска дейност, но се оказало, че не са верни. По обратния път минали покрай селската черква. Среднощната служба тъкмо започвала. Черквата била пълна с народ. По площада се носели звуците на „Тиха нощ“. Дядо ти казваше, че никога не е чувал по-прекрасна песен. — Тя се усмихна на внука си. — Дядо ти и другите войници влезли в черквата. Ужасно се страхували, докато не видели вярата и куража на селяните. Навсякъде около тези хора се

водели яростни боеве. Почти нямали храна. И все пак вярвали, че някак ще преживеят ужасното време. — Долната й устна затрепери, но Барбара продължи уверено: — Именно тогава дядо ти разбрал, че ще се върне у дома при мен. И само един час по-късно медальонът на Сейнт Кристофър го спасил от куршума, който иначе щял да го улучи право в сърцето.

Катрин погледна над главата на Майкъл към полицаи Ортис.

— Бихте ли ни закарали до катедралата? Искам да присъствам на службата в полунощ. Трябва да седнем на такова място, че да можете бързо да ме откриете, ако има нещо ново.

— Познавам клисаря. Рей Хики — отвърна той. — Няма проблем.

Тя се обърна към детектив Роудс:

— Нали незабавно ще ми съобщите, ако има нещо...

— Непременно. — Не успя да се сдържи и добави: — Вие сте смела жена, госпожо Дорнън. И мога да ви уверя, че всеки полицаи на североизток ще направи всичко възможно да ви върне Брайън.

— Вярвам в това и единственото, с което мога да помогна, е да се моля.

— Информацията не е изтекла от нашите хора — напрегнато докладва на Фолни Морт Леви. — Очевидно някакво енергично хлапе от УИМЕ е наблюдавало апартамента на Кали и ни е видяло да влизаме. Разбрало, че става нещо, и проследило Айка Банке. Представило й се за ченге. Името му е Пит Круз.

— Добре, че не е някой от нашите. Когато всичко това свърши, ще обвиним Круз за това, че се е представил за полицаи — отвърна Фолни. — Междувременно ни предстои твърде много работа.

Стоеше пред увеличена карта на североизточните части на страната, закачена на една от стените в кабинета му. Пресичаха я пътища, обозначени с различни цветове. Началникът на криминалния сектор вдигна показалката си.

— Ние сме тук, Морт. Трябва да приемем, че когато е напуснал блока на сестра си, Сидънс е потеглил с автомобил. Според нея това е било малко след шест. Ако сме прави и той незабавно е тръгнал, вече пътува около пет и половина часа.

Той премести показалката.

— От Ню Йорк леката снежна покривка постепенно става все подебела докъм Хъркаймър, изход 30 на скоростната магистрала. Във всички райони на Ню Ингленд има повече сняг. Но въпреки това на Сидънс сигурно не му остават повече от четири-шест часа път до границата.

Фолни силно удари с показалка по картата.

— Все едно да търсим игла в копа сено.

Морт нищо не каза. Знаеше, че шефът му не очаква от него коментар.

— Обявили сме специална готовност по границата — продължи Фолни. — Но движението е натоварено и все пак можем да го изпуснем. На всички ни е ясно, че човек като Сидънс знае как да влезе в Канада, без да минава през контролните пунктове. — Сега вече той въпросително погледна към Леви.

— Ами ако инсценираме катастрофи на основните пътища, за да насочим движението само в едно платно на трийсетина километра преди границата? — предложи Морт.

— Не изключвам тази възможност. Но това е все едно да поставим бариера — за две минути ще стане задръстване и Сидънс може просто да се опита да отбие при първа възможност. Ако го направим, ще трябва да преградим и всички отбивки.

— Ами ако Сидънс се почувства хванат в капан... — поколеба се Морт Леви. — Той няма много здрави нерви. Кали Хънтър смята, че брат ѝ е в състояние да убие Брайън и след това да се самоубие, за да не го заловят. Мисля, че тя знае какво говори.

— А ако беше имала смелостта да ни позвъни веднага, след като Джими е напуснал апартамента ѝ заедно с онова момче, той нямаше да успее да се измъкне от Манхатън.

Двамата мъже се обърнаха. На прага стоеше Джек Шор. Той погледна към Бъд Фолни.

— Нова информация, господине. Преди двайсетина минути полицаи Крис Макнали си купил хамбургер от заведението на „Макдоналдс“ на магистралата между Сиракюз, изход 39, и Уийдспорт, изход 40. Тогава не обърна внимание, но продавачката, госпожица Дидри Ленихън споменала, че някакво хлапе носело медальон на Сейнт Кристофър.

— Къде е сега тази Ленихън? — изсумтя Бъд Фолни.

— Смяната ѝ свършила в одинайсет. Майка ѝ казва, че щял да я вземе приятелят ѝ. В момента се опитват да ги открият. Но ако Кали Хънтър ни беше позвънила по-рано, всичко това нямаше да се случи, щяхме да...

Бъд Фолни почти никога не повишаваше тон. Но напрежението го накара да извика:

— Млъквай, Джак! Престани да мърмориш. Направи нещо полезно. Накарай радиостанциите в онзи район да предадат молба до Дидри Ленихън да телефонира на майка си. Да кажат, че се налага спешно да се прибере вкъщи или нещо такова. И за Бога, не позволявай на никого да я свърже със Сидънс или детето. Ясно ли е?

19.

От поста си край пътя Крис Макнали наблюдаваше колите, които минаваха покрай него. Снегът най-после беше спрял, но настилката продължаваше да е заледена. Така поне шофьорите внимаваха, помисли си той, макар че навярно всички се ядосваха от пълзенето с петдесетина километра в час. Откакто си бе купил хамбургер, глоби само един шофьор, някакъв перко със спортна кола.

Въпреки че внимателно наблюдаваше движението по магистралата, все още не можеше да откъсне мислите си от съобщението за изчезналото дете. Още в мига, в който получи информацията, че момченце е взето за заложник от избягал убиец на полицаи, момченце, което носело медальон на Сейнт Кристофър, той телефонира в „Макдоналдс“ и поиска да разговаря с Дидри Ленихън. Макар да не ѝ беше обърнал внимание, си спомняше, че тя му говореше тъкмо за такъв медальон и малко момче. Сега съжаляваше, че не беше в настроение да си побъбри с нея, особено след като му отговориха, че току-що си е тръгнала заедно с приятеля си.

Въпреки съмнителната стойност на информацията трябваше да доложи за вероятната следа на началника си, който я предаде на Полис Плаза № 1. Там решиха, че си струва да я проверят, и помолиха местната радиостанция да излъчи молба до Дидри да телефонира в полицейското управление. Дори бяха получили от майка ѝ описанието на автомобила на приятеля ѝ, после откриха регистрационния му номер и го съобщиха на всички патрули.

Майката на Дидри им каза обаче, че за дъщеря ѝ тази вечер навярно щяла да е специална, защото приятелят ѝ загатнал, че за Коледа ще ѝ подари годежен пръстен. Имаше голяма вероятност в момента да не са на път, а на някое малко по-романтично място.

Но дори Дидри да чуеше молбата по радиото и да телефонираше, какво би могла да им каже? Че е видяла дете, което носело медальон на Сейнт Кристофър ли? И без това вече го знаеха. Може би помнеше модела на колата? Дали бе обърнала внимание на регистрационния

номер? Доколкото я познаваше, Дидри не бе особено наблюдателна и ѝ правеха впечатление само нещата, които ѝ се струваха очарователни. Не, нямаше голяма вероятност да им даде каквато и да е по-съществена информация.

Всичко това още повече ядосваше Крис. „Самият аз може би съм бил близо до онова хлапе — помисли си. — Може да съм чакал на опашката при «Макдоналдс» зад тях — защо не внимавах?“

Тези мисли го вбесяваха. „Моите деца сега са си у дома и спят. Онова момченце също би трябвало да е при семейството си.“ Като мислеше за разговора си с Дидри, Крис разбираше, че колата с детето може да е минала от там няколко минути или цял час преди тя да му разкаже за медальона. И все пак това беше единствената им следа и трябваше да се отнесат към нея сериозно.

Радиото му се включи. Търсеха го от централата.

— Крис — каза телефонистката, — шефът иска да говори с теб.

— Разбира се.

Гласът на капитана звучеше настойчиво.

— Крис, в нюйоркската полиция смятат, че твоята информация ни дава най-голям шанс да спасим детето. Ще продължаваме да търсим онази Ленихън, но междувременно се помъчи да си спомниш дали не ти е казала нещо друго, нещо, което може да ни помогне...

— Опитвам се, господине. В момента съм на магистралата. Ако нямате нищо против, ще потегля на запад. Ако онзи тип е бил на опашката в „Макдоналдс“ по едно и също време е мен, сега трябва да има десетина-петнайсет минути преднина. Може би ще успея да го настигна, докато се свържете с Дидри. Бих искал да съм там, когато го заловим.

— Добре, действай. И, Крис, за Бога, помисли! Сигурен ли си, че не ти е казала нищо по-конкретно и за хлапето с медальона, и за колата, в която е било?

„Току-що.“ — Думата просто изплува в ума му. Дали си въобразяваше, или Дидри наистина му бе казала: „Току-що видях дете с медальон на Сейнт Кристофър“?

Той поклати глава. Не можеше да си спомни точно. Но със сигурност знаеше, че колата на опашката пред него е била кафява тойота с нюйоркски регистрационни номера.

Вътре обаче нямаше дете или поне не беше успял да го види. В това вече бе убеден.

И все пак... ако Дидри наистина беше казала „току-що“, може би имаше предвид тойотата. Не можеше да си спомни точно регистрационния номер. Но нещо в нея му бе направило впечатление. Какво?

— Крис? — внезапно го повика началникът му и го откъсна от размислите.

— Извинете ме, опитвах се да си спомня. Струва ми се, Дидри каза, че „току-що“ е видяла детето с медальона. Ако е говорела буквално, онзи автомобил трябва да е бил точно пред мен. А това беше кафява тойота с нийоркски регистрационен номер.

— Спомняш ли си я?

— Не. Сигурно съм си мислил за нещо друго.

— В колата имаше ли малко момче?

— Поне аз не видях.

— Това няма да ни помогне много. Сигурно всяка трета кола по пътищата е тойота, а тази нощ всички са толкова мръсни, че цветът им не може да се различи. Навярно всички изглеждат кафяви.

— Не, онази определено беше кафява. Поне в това съм сигурен. Само ми се иска да си спомнях точните думи на Дидри.

— Е, не се ядосвай. Да се надяваме, че Ленихън ще се свърже с нас, а междувременно ще пратя на твое място някой от другите патрули. Тръгни на запад. По-късно пак ще се чуем.

„Така поне ми се струва, че върша нещо“ — помисли си Крис, когато завъртя ключа и натисна педала за газта.

Патрулният автомобил се понесе напред. „Единственото, което зная добре, е да шофирам“ — мрачно си каза той, докато излизаше на магистралата и изпреварваше другите коли.

Продължаваше да се мъчи да си спомни точно какво е видял пред себе си. Беше сигурен, че нещо беше привлякло вниманието му. Само да можеше да се сети какво. Имаше чувството, че подсъзнанието му се опитва да го изкрещи. Само да можеше да го чуе.

И в същото време разбираше, че времето на изчезналото момче изтича.

Джими кипеше. Всички автомобили се движеха така, все едно ги шофираха старици и изтече половин час, докато стигне до първата отбивка. Знаеше, че трябва незабавно да отбие от магистралата, за да може да се избави от хлапето. Най-после видя знак, показващ, че е на километър от изход 41 и град на име Уотърлу.

Вече не валеше, но Джими не беше сигурен, че това е добре за него. Кишата замръзваше и това още повече го забавяше. Пък и така, ако минеше покрай някое ченге, по-лесно можеха да го видят.

Той се престрои в дясното платно. След минута щеше да отбие от магистралата. Внезапно стоповете на автомобила пред него светнаха и той с ярост видя, че колата поднася.

— Кретен! — изкрещя. — Кретен! Кретен! Кретен!

Брайън се стресна и седна изправен с широко отворени очи, вече напълно буден. Когато разбра какво се е случило, Джими започна да сипе ругатни. Пред тях в дясното платно току-що се бе престроил снегорин. Той инстинктивно завъртя волана, мина в средното платно и едва успя да избегне поднеслата кола. Когато изпревари снегорина, тъкмо отминаваха отбивката.

Джими удари с юмрук по кормилото. Сега трябваше да чака изход 42, за да отбие от магистралата. „След колко километра ли е това?“ — зачуди се той.

Но когато хвърли поглед назад към отбивката, осъзна, че всъщност е имал късмет. Рампата бе блокирана от камари сняг. Ето защо снегоринът беше отбил. Ако Джими се бе опитал да завие, можеше да заседне там с часове.

Най-после видя знак, показващ, че следващата отбивка е на десет километра. Дори при тази скорост не би трябвало да му отнеме повече от петнайсет минути. Гумите зацепваха по-добре. Този участък от пътя трябва да беше посипан с пясък. Той бръкна под якето си и докосна пистолета. Може би нямаше да е зле да го скрие под седалката?

Не, реши. Ако някое ченге се опита да го спре, трябва да му е поддръка. Той погледна към километража на таблото. Беше го нулирал, преди да потегли с хлапето и сега показваше, че са изминали четиристотин и осемдесет километра.

Все още му оставаше доста път, но дори само мисълта, че е толкова близо до канадската граница и Пейдж, го изпълваше с

невероятна възбуда. Този път щеше да успее и каквото и да се случеше, нямаше да е толкова глупав, че да се остави на ченгетата.

Джими усети, че хлапето до него се размърдва. Опитваше се да се сгуши и отново да заспи. „Каква грешка! — помисли си. — Трябваше да го изхвърля пет минути след като тръгнах. Имах кола и пари. Защо ли реших, че се нуждая от него?“

Копнееше за момента, в който щеше да се избави от момчето и да е в безопасност.

Полицай Ортис придружи Катрин, майка ѝ и Майкъл до входа на катедралата „Сейнт Патрик“ откъм Петдесета улица. Отпред ги очакваше човек от охраната.

— Запазили сме ви места в специалния сектор, госпожо — каза на Катрин той, докато отваряше тежката врата.

Тържествената музика изпълваше огромната катедрала, която вече беше пълна с богомолци.

„Радост, радост“ — пееше хорът.

„Радост, радост — помисли си Катрин. — Моля те, Господи, нека тази нощ наистина завърши така!“

Минаха покрай големите фигури на Девата, Йосиф и пастирите, събрани около празната ясла. Катрин знаеше, че статуята на младенеца Исус ще бъде донесена тук по време на службата.

Служителят от охраната ги отведе до местата им на втория ред до централната пътека. Катрин даде знак на майка си да влезе първа. После прошепна:

— Ти седни между нас, Майкъл. — Искаше да е отвън, накрая на реда, за да може да наблюдава вратата.

Полицай Ортис се наведе към нея.

— Госпожо Дорнън, ако научим нещо, ще дойда да ви съобщя. Иначе, когато службата свърши, пазачът първа ще ви изведе навън и аз ще ви чакам в колата.

— Благодаря ви — отвърна тя, после незабавно коленичи. Засвири триумфална музика и процесията започна — хорът, децата, дяконът, свещениците и епископите вървяха пред кардинала, който носеше овчарската гега в ръка. „Агнец Божий — помоли се Катрин, — моля те, моля те, спаси моето агънце!“

Все още приковал поглед към закачената на стената в кабинета му карта на магистралата, началникът на криминалния сектор Фолни знаеше, че с всяка изтекла минута вероятността да открият Брайън Дорнън жив намаляваше. Морт Леви и Джак Шор седяха пред бюрото му.

— Канада — каза Фолни. — Той е на път за Канада и приближава към границата.

Току-що бяха получили нова информация от Мичиган. Пейдж Ларонд бе закрила всичките си банкови сметки в деня, в който беше напуснала Детройт. И споделила с друга танцьорка, че познавала човек, който бил гений във фалшифицирането на документи. „С документите, които осигурих за мен и за гаджето ми — каза тя, — двамата можем просто да изчезнем.“

— Ако Сидънс стигне до границата... — по-скоро на себе си, отколкото на другите измърмори Бъд Фолни. — Няма ли никаква информация от магистралния патрул? — за трети път от петнайсет минути насам попита той.

— Не, господине — тихо отвърна Морт.

— Обади им се пак. Искам да разговарям с тях.

Когато началникът на Крис Макнали го увери, че няма абсолютно нищо ново, той реши лично да говори с патрулния полицаи.

— Само си губи времето — прошепна Шор на Леви.

Но преди да свържат Фолни с Макнали, в кабинета му се втурна друг детектив.

— Гореща следа — каза той. — Преди около час Сидънс и момчето са били видени от полицаи в заведение край шосе 91 във Вермонт близо до моста над Уайт Ривър. Мъжът отговарял на описанието на Сидънс и момчето носело някакъв медальон.

— Оставете Макнали — енергично каза Фолни. — Искам да разговарям с полицаи, които ги е видял. И незабавно се свържете с вермонтската полиция. Кажете им да блокират всички отбивки на север от онова заведение. Приятелката му може да го чака в някоя фермерска къща от тази страна на границата.

Фолни погледна към Морт.

— Телефонирай на Кали Хънтър и ѝ обясни какво сме научили. Попитай я дали знае Джими някога да е бил във Върмонт и ако е така, къде точно. Възможно е да се е насочил към конкретно място.

21.

Брайън усети, че автомобилът се движи по-бързо. Той отвори очи и после светкавично ги затвори. Беше по-лесно да лежи свит на кълбо на седалката и да се преструва на заспал, отколкото да се опитва да не изглежда уплашен, когато Джими хвърлеше поглед към него.

Освен това слушаше радиото. Въпреки че звукът бе намален, можеше да чува какво говорят: че убиецът на полицай Джими Сидънс, който стрелял по затворнически пазач, е отвлякъл Брайън Дорнън.

Майка му беше прочела на двама им с брат му книга, озаглавена „Отвлечен“. Той много я хареса, но когато си легнаха, Майкъл му каза, че според него била тъпа и че ако някой се опитал до го отвлече, щял да го ритне, да го удари и да избяга.

„Е, аз не мога да избягам“ — помисли си. И бе сигурен, че нямаше да постигне нищо, ако се опиташе да удари Джими. Искаше му се по-рано да беше успял да отвори вратата и да се претърколи навън. Щеше да се свие на кълбо, точно както ги учеха в гимнастическия салон.

Но сега вратата до него бе заключена и знаеше, че мъжът ще го хване още преди да успее да я отключи.

Едва се сдържаше да не заплаче. Усещаше, че носът му започва да тече и в очите му се събират сълзи. Опита се да си представи как Майкъл го нарича „ревльо“. Понякога това му помагаше.

Но не и сега. Дори брат му би се разплакал, ако бе уплашен и пак му се ходеше до тоалетната. А и по радиото бяха казали, че Джими е опасен.

Но макар да плачеше, момчето не издаваше нито звук. Усещаше, че сълзите се стичат по бузите му, но не ги бършеше. Джими щеше да забележи и да разбере, че е буден, а засега трябваше да продължава да се преструва.

Момчето още по-силно стисна медальона на Сейнт Кристофър и се замисли за това как баща му ще се върне у дома и ще украсят елхата, а после ще отворят подаръците си. Точно преди да заминат за

Ню Йорк госпожа Емерсън, която живееше в съседната къща, дойде да се сбогува и той я чу да казва на майка му „Катрин, когато украсите елхата, независимо кога е. Всички ще дойдем и ще попеем коледни песни под прозореца ви. — После прегърна Брайън. — Зная коя е твоята любима песен.“

„Тиха нощ“. По време на коледния празник в училище предишната година я беше изпял съвсем сам.

Опита се да я изпее наум и сега... но не можеше. Знаеше, че ако продължи да мисли за това, Джими със сигурност ще забележи, че плаче.

После едва не подскочи. Някой по радиото отново говореше за тях с Джими. Някакъв патрулен полицаи във Върмонт бил сигурен, че е видял Джими Сидънс и малко момче със стар додж или шевролет в заведение край шосе 91 и издирването се съсредоточило в тази посока.

Мрачната усмивка на Джими незабавно изчезна. Първоначалното облекчение, което изпита, щом чу новините, беше заменено от мигновена предпазливост. Наистина ли някакъв глупак бе заявил, че ги е забелязал във Върмонт? „Възможно е“ — реши той. Когато се криеше в Мичиган, някакъв скитник се заклек, че го е видял в Делаяуър. След като го заловиха на бензиностанцията и го върнаха в Ню Йорк, разбра, че месеци наред са го издирвали в Делаяуър.

Въпреки това пътуването по магистралата наистина започваше да го нервира. Пътят бе добър и можеше да навакса загубеното време, но колкото повече се приближаваше до границата, толкова повече полицаи срещаше. Реши, че когато завие на следващата отбивка и се избави от хлапето, ще излезе на шосе №20. Вече не валеше и нямаше да се забави много.

„Следвай инстинкта си“ — напомни си. Единственият път, когато не го бе направил, беше опитът за обир на онази бензиностанция. Все още си спомняше, че тогава нещо го бе предупреждавало да внимава.

„Е, когато всичко това свърши, няма да има повече проблеми“ — каза си и погледна към Брайън. После вдигна очи и се ухили. Пред себе си видя табела с надпис: „ИЗХОД 42, ДЖЪНИВА, 1.5 км“.

Крис Макнали мина покрай задръстването на изход 41. Вече бяха пристигнали две полицейски коли, затова реши, че не се налага да

спира. Движеше се бързо и се надяваше, че е настигнал колите, които са били пред него на опашката при „Макдоналдс“.

Разбира се, ако приемеше, че не са завили на някоя от предишните отбивки.

Кафява тойота. Ето какво търсеше. Знаеше, че това е единственият му шанс. Какво му беше направило впечатление в регистрационния номер? Той стисна зъби и отново отчаяно се опита да си спомни. Имаше нещо... „Мисли, по дяволите — каза си, — мисли!“

Нито за миг не повярва на съобщението, че Сидънс и хлапето са били забелязани във Върмонт. Инстинктът му подсказваше, че са наблизо.

Наближаваше изход 42 за Джънива. Това означаваше, че границата е на малко повече от сто и петдесет километра. Ако Джими Сидънс се намираще в района, спокойно можеше да се надява, че ще напусне страната след не повече от два часа.

„Какво особено имаше в регистрационния номер на колата?“ — за пореден път се запита той.

Крис присви очи. В лявото платно с висока скорост се движеше тъмна тойота. Той се престрои и се изравни с нея, после погледна вътре. Искаше му се да види сам мъж или мъж с малко момче. „Дай ми възможност да го открия, Господи“ — помоли се полицаят.

Без да включва сирената или лампата, Крис ускори и мина покрай другия автомобил. Успя да види вътре млада двойка. Мъжът прегръщаше с дясната си ръка момичето, доста опасно при заледен път. При други обстоятелства щеше да го спре.

Той настъпи газта. Пътят стана по-чист, движението по-спокойно. Но всички се движеха все по-бързо и все повече се приближаваха към Канада.

Радиостанцията му се включи.

— Полицай Макнали?

— Да.

— Тук е началникът на криминалния сектор на Полис Плаза №1 Бъд Фолни. Току-що пак разговарях с шефа ви. Върмонтската следа се оказа фалшива. Ленихън още не е открита. Разкажете ми за онази кафява тойота, която сте видели.

Тъй като началникът му не беше обърнал внимание на това, Крис разбра, че този Фолни наистина трябва да го е притиснал.

Той обясни, че ако е имала предвид автомобила точно пред него на опашката, Дидри е говорела за кафява тойота с нюйоркски регистрационен номер.

— И вие не си го спомняте.

— Не, господине. — И без да се замисли, прибави: — Но в него имаше нещо необичайно.

Наближаваше изход 42. Докато гледаше напред, една от колите се престрои в дясното платно.

— Мили Боже! — възкликна той.

— Какво има, полицай? — От Ню Йорк Бъд Фолни инстинктивно разбра, че става нещо.

— Това е — отвърна Крис. — Направил ми е впечатление не регистрационният номер, а стикерът. От него беше останало само едно парче с думата „наследството“. Господине, в момента съм след онази тойота и завивам в отбивката. Бихте ли проверили номера ѝ?

— Не я изпускайте — изсумтя Бъд. — И не затваряйте радиостанцията.

Три минути по-късно телефонът в апартамент 8 С в „Стайвесънт“, Долен Манхатън, иззвъня. Едуард Хилсън отговори със сънен и разтревожен глас.

— Ало — каза той и усети, че жена му нервно стиска ръката му. — Какво? Моята кола ли? Към пет часа я паркирах зад ъгъла. Не, не съм я давал на никого. Да. Кафява тойота. Какво искате да кажете?

Бъд Фолни отново се свърза с Крис:

— Мисля, че го пипнахме, но, за Бога, не забравяйте, че е заплашил да убие детето, преди да го заловят! Затова бъдете внимателен.

22.

На Майкъл ужасно му се спеше. Искаше му се само да се облегне на рамото на баба си и да затвори очи. Но още не можеше да го направи, не и докато не се убедеше, че Брайън е жив и здрав. Момчето се опита да потисна страха си. „Защо не ме е повикал, ако е видял жената да взема портфейла на мама? Можех да изтичам след нея и да му помогна, когато онзи човек го е хванал.“

Сега кардиналът стоеше пред олтара. Но когато музиката спря, вместо да започне месата, той каза:

— В тази нощ на радост и надежда...

Майкъл можеше да види телевизионните камери вдясно. Винаги си беше мислил, че е страотно да те показват по телевизията, но си го бе представял при други обстоятелства. Тази нощ обаче изобщо не беше забавно.

Бе толкова ужасно да слуша как майка му умолява хората да им помогнат да открият Брайън.

— ... в година, която донесе толкова много насилие на невинните...

Майкъл се напрегна. Кардиналът говореше за тях, за болния му баща и за изчезналия му брат.

— Майката, бабата и десетгодишният брат на Брайън Дорнън са тук заедно с нас. Нека се помолим доктор Томас Дорнън да оздравее и Брайън да бъде открит невредим.

Майкъл видя, че майка му и баба му плачат. Устните им се движеха и той разбра, че се молят. Неговата молитва беше съветът, който би дал на Брайън, ако го чуваше: „Бягай, Брайън, бягай!“

След като отби от магистралата, Джими изпита облекчение, въпреки предчувствието, че ще се случи нещо лошо.

Бензинът бе на свършване, но се страхуваше да спре на бензиностанция с хлапето. Пътуваше на юг по шосе № 14. Десетина километра нататък то пресичаше шосе № 20, което водеше към границата.

Тук нямаше толкова много автомобили, колкото по магистралата. Повечето хора и без това вече си бяха по домовете и спяха или се готвеха за коледната утрин. Нямаше вероятност някой да го търси насам. И все пак, помисли си, щеше да е най-добре да мине по някоя от улиците в Джънива и да намери паркинг или гора, където да спре, без да го забележат и да направи каквото трябваше.

На следващия десен завой хвърли поглед към огледалото и се вцепени. Стори му се, че е зърнал фарове, но след завоя вече не можеше да ги види.

„Ставам прекалено нервен“ — помисли си.

На следващото кръстовище внезапно се озоваха в жилищен квартал, тих и тъмен. В повечето къщи не светеше, освен примигващите лампички по храсти и коледни дръвчета тук-там сред покритите със сняг морави.

Не можеше да е сигурен дали хлапето наистина спи, или се преструва. Не че имаше значение. Трябваше му тъкмо такова място. Той продължи още шест преки нататък и видя онова, което търсеше: училище с дълга отбивка, водеща към паркинг.

Очите му не пропуснаха нищо, докато внимателно оглеждаше района за приближаващи коли и минувачи. После спря колата, отвори прозореца до половината и напрегнато се заслуша. Студът мигновено превърна дъха му в пара. Не се чуваше нищо друго, освен ръмженето на тойотата. Беше съвсем тихо.

Все пак реши още един път да обиколи квартала, просто за да се убеди, че не го следят.

Докато натискаше педала за газта и колата бавно се плъзгаше напред, Джими не откъсваше поглед от огледалото. По дяволите. Имаше право. Зад него наистина се движеше автомобил. С изключени фарове. Лампичките на ярко осветена елха се отразяваха в буркана на покрива му.

Полицейска кола. Ченгетата! „Мамка им — тихо изруга Джими. — Мамка им! Мамка им!“ После настъпи газта. Това можеше и да му е за последен път, но поне щеше да се позабавлява както трябва.

Той погледна към Брайън и извика:

— Стига си се преструвал. Знам, че си буден. Ставай, мамицата ти! Трябваше да те изхвърля още щом напуснах града. Гадно хлапе!

Джими бързо хвърли поглед към огледалото. Другата кола също беше увеличила скоростта и вече съвсем открито го преследваше. Но засега, изглежда, нямаше други.

Очевидно Кали бе казала на ченгетата, че е взел хлапето, осъзна той. Сигурно също им беше предала закана му да го убие, ако се опитат да го хванат. Може би ченгето зад него го знаеше и това обясняваше защо незабавно не се е опитало да го спре.

Погледна към скоростомера: осемдесет... деветдесет... сто... сто и десет. Проклетата кола! Внезапно му се прииска да е откраднал нещо по-мощно. Той се приведе към волана. Не беше по-бърз от тях, но все пак може би имаше шанс да се измъкне.

Преследвачът му още не бе повикал подкрепление. „Какво ще направи, ако види, че стрелям по хлапето и го изхвърлям навън?“ Щеше да спре и да се опита да му помогне. „Най-добре да го направя веднага — помисли си, — преди оня да успее да повика помощ.“ Сидънс пхна ръка под якето си, за да извади пистолета. Точно тогава тойотата се хлъзна по заледен участък. Джими пусна оръжието в скута си, завъртя волана по посока на плъзгането и успя да овладее колата в последния момент, преди да се блъсне в дървото в края на тротоара.

„Няма по-добър шофьор от мен“ — мрачно си помисли. После отново взе пистолета и освободи предпазителя. „Ако ченгето спре заради хлапето, ще успея да стигна до Канада“ — обеща си Джими, автоматично отключи дясната врата и се пресегна през ужасеното момче да я отвори.

23.

Кали знаеше, че трябва да телефонира в полицейското управление, за да провери дали няма някаква вест за малкия Брайън. Бе казала на детектив Леви, че според нея Джими няма да се опита да стигне до Канада през Върмонт.

— Когато беше петнайсетинагодишен, някакъв местен шериф го изплашил до смърт. Казал му, че има добра памет и го предупредил кракът му никога повече да не стъпва във Върмонт. Въпреки че се случи преди повече от десет години, Джими е суеверен. Мисля, че е потеглил по магистралата. Зная, че като момче два пъти е ходил в Канада и в двата случая е минал оттам.

Кали усещаше, че Леви иска да ѝ вярвали се молеше този път да я послуша. Молеше се също да е права и да върнат момчето невредимо. Така, макар и с малко, щеше да е помогнала за спасяването му.

На телефонния номер, който ѝ беше дал детективът, отговори непознат мъж и ѝ каза да почака. После се обади Леви:

— Какво има, Кали?

— Просто искам да попитам дали има някаква вест... Молах се да съм ви помогнала с онова, което ви казах за Джими.

Гласът на Леви омекна:

— Наистина ни помогна, Кали, и сме ти много благодарни. В момента не мога да приказвам, но не преставай да се молиш.

Това означаваше, че трябва да бяха открили Джими, помисли си тя. Но какво се беше случило с Брайън?

Кали коленичи.

„Няма значение какво ще стане с мен — започна молитвата си тя. — Не позволявай на Джими да нарани момчето.“

Крис Макнали незабавно разбра, че Джими го е забелязал. Не бе прекъснал връзката с Полис Плаза № 1 в Манхатън и напрегнато

доложи:

— Той знае, че го преследвам, и се движи с голяма скорост.

— Не го изпускай — тихо нареди Бъд Фолни.

— Пращаме ти подкрепление от десетина коли, Крис — включи се диспечерът. — Приближават се без сирени и с изключени фарове. Ще ви обкръжат. Пращаме и хеликоптер.

— Нека стоят настрана! — Крис настъпи газта. — Той се движи със сто и десет километра. По улиците няма много коли, но все пак започва да става опасно.

Докато Сидънс пресичаше поредното кръстовище, Макнали с ужас видя, че едва не помита друга кола. Беглецът караше като луд. Нямахше начин да не катастрофира, Крис го знаеше.

— Пресича Лейкууд Авеню — докладва той. Две преки по-нататък видя, че тойотата поднася и едва не се блъсна в крайпътно дърво. Минута след това полицаят извика: — Момчето!

— Какво става? — попита Фолни.

— Току-що се отвори дясната врата на тойотата. Лампата вътре свети и виждам, че детето се съпротивлява. О, Господи... Сидънс е извадил пистолета си. Като че ли иска да го застреля.

24.

„Кирие елейсон“^[1] — запя хорът.

„Господи, помилуй“ — присъедини се Барбара Кавъноу.

„Спаси моето агънце“ — помоли се Катрин.

„Бягай, тъпчо, избягай от него“ — мислено извика Майкъл.

Джими Сидънс беше луд. До този момент Брайън никога не се бе возил толкова бързо. Не беше сигурен какво става, но някой явно ги преследваше.

Той погледна към Джими. Мъжът бе извадил пистолета си. Брайън усети, че освобождава предпазния му колан. После се пресегна през него и отвори вратата откъм неговата страна. В купето нахлу студен въздух.

За миг момчето се вцепени от страх. След това седна изправено и разбра какво ще се случи. Джими щеше да го застреля и да го изхвърли навън.

Трябваше да се спаси. Все още стискаше медальона в дясната си ръка. Усети, че Джими притиска дулото на пистолета в него и го бутна към отворената врата. Вкопчил се с лявата си ръка в ключалката на предпазния колан, той замахна с другата и удари Джими в лявото око с медальона.

Мъжът извика, свали ръка от волана и инстинктивно натисна спирачки. Когато притисна длан към окото си, пистолетът гръмна и куршумът изсвистя покрай ухото на Брайън. Останал без управление, автомобилът започна да се върти. Качи се на тротоара, продължи през моравата на една от къщите и се заби в храстите. После, без да престава да се върти, колата понесе храста обратно към улицата.

Джими ругаше. С една ръка отново стисна волана, с другата насочи пистолета към момчето. От широка рана на челото и скулата му се стичаше кръв и капеше в окото му.

„Бягай. Бягай!“ Брайън чу думите, сякаш някой му ги беше извикал. Скочи от колата и се претърколи по покритата със сняг моравата точно в мига, в който над рамото му прелетя втори куршум.

— Боже Господи, хлапето скочи от колата! — извика Крис. Той натисна спирачки и спря зад тойотата. — Сега се изправя. О, Господи!

— Ранено ли е? — попита Бъд Фолни, но Макнали не го чу. Вече беше изскочил от колата си и тичаше към момчето. Сидънс отново овладя автомобила и направи обратен завой. Навярно се канеше да прегази Брайън. За броени секунди, които обаче се сториха на Крис цяла вечност, полицаят стигна до детето и го грабна.

Тойотата летеше към тях. Дясната ѝ врата все още бе отворена и вътрешната лампа светеше, така че ясно се виждаше безумната ярост, изписана върху лицето на Джими Сидънс. Здраво притиснал Брайън към себе си, Крис се метна настрани и се претърколи по заснежения склон точно когато гумите на автомобила минаха на сантиметри от главите им. Миг по-късно се разнесе ужасяващият звук на смачкан метал и строшено стъкло. Тойотата се блъсна във верандата на къщата и се преобърна.

За миг настана тишина. После изведнъж започнаха да вият сирени. Лампите и фаровете на десетина полицейски коли осветиха нощта и рояци полицаи се втурнаха да обградят преобърнатата кола. Няколко секунди Крис остана да лежи в снега, притиснал Брайън към себе си. После чу тих глас:

— Ти Сейнт Кристофър ли си?

— Не, но в момента се чувствам като него, Брайън — отвърна Крис. — Весела Коледа, синко!

[1] Господи, помилуй (гр.). — Б.пр. ↑

25.

Полицай Мануел Ортис безшумно се вмъкна през страничната врата на катедралата и мигновено привлече вниманието на Катрин. Той се усмихна и кимна с глава. Тя скочи на крака и се втурна към него.

— Той...

— Добре е. Полицейският хеликоптер вече лети насам. Докато свърши службата, ще е тук.

Забелязал, че една от телевизионните камери е насочена към тях, Ортис вдигна ръка и направи кръг с палец и показалец — знак, че в този момент в най-важния ден от цялата година всичко е наред.

Седящите наблизко забелязаха жеста му и тихо започнаха да ръкопляскат. Към тях се присъединиха и други, изправиха се и в огромната катедрала отекнаха аплодисменти. Изминаха цели пет минути, преди дяконът да може да продължи да чете от Евангелието:

— „И всичко преминава“...

— Отивам да съобщя на Кали — каза на Бъд Фолни Морт Леви.

— Господине, зная, че трябваше да ни позвъни по-рано, но се надявам...

— Не се безпокой. Тази нощ няма да се правя на Скрудж^[1]. Тя ни помогна. Заслужава да я оставим на мира — отвърна Фолни. — Освен това госпожа Дорнън вече каза, че няма да предяви обвинение срещу нея. — Той замълча за миг. — Слушай, в участъците трябва да има някакви играчки. Кажете на момчетата да се размърдат и да намерят нещо за момиченцето на Кали. Накарай ги да ни чакат пред нейния блок след четирийсет и пет минути. Ще ѝ ги дадем двамата с теб, Морт. Шор, ти се прибирай вкъщи.

Това бе първото пътуване на Брайън с хеликоптер и макар че беше ужасно уморен, той беше прекалено възбуден и дори не помисляше да затвори очи. Съжеляваше, че полицай Макнали — Крис, както му каза да го нарича — не можеше да дойде заедно с него. Но

той остана при Брайън, докато отведат Джими Сидънс, и му каза да не се безпокои, защото този човек никога повече няма да излезе от затвора. И после му донесе медальона на Сейнт Кристофър.

Докато хеликоптерът се спускаше надолу, на Брайън му се струваше, че още малко и ще кацнат в реката. Позна моста на Петдесет и девета улица и въжената линия на Рузвелт Айлънд. Баща му го беше водил там на разходка. Внезапно се запита дали той знае какво се е случило с него.

Обърна се към един от полицаите:

— Татко ми е в болница, съвсем наблизко. Трябва да отида при него. Може да се тревожи за мен.

Полицаят, който вече знаеше историята на цялото семейство, отвърна:

— Скоро ще го видиш, синко. Но сега майка ти те очаква. Тя е на среднощната служба в катедралата „Сейнт Патрик“.

Когато чу звънеца на входа, Кали отвори с мисълта, че ще я арестуват. Детектив Леви ѝ бе позвънил, за да ѝ каже само, че ще наминат заедно с друг полицай. Но сега на вратата ѝ се появиха двама сияещи Дядо Коледи, натоварени с кукли, игри и лъскава бяла количка.

Тя не вярваше на очите си, докато ги гледаше как оставят подаръците под и около елхата.

— Вашата информация за брат ви ужасно ни помогна — каза Бъд Фолни. — Брайън Дорнън е добре и в момента е на път за Ню Йорк. А Джими е на път за затвора — той отново е наша отговорност и обещавам, че този път няма да го оставим да се измъкне. Отсега нататък се надявам, че животът ви ще стане много по-добър.

Кали се чувстваше така, сякаш от плещите ѝ са смъкнали огромен товар.

— Благодаря ви... — успя само да прошепне. — Благодаря ви...

Фолни и Леви едновременно изрекоха:

— Весела Коледа, Кали. — После си тръгнаха.

Кали най-сетне знаеше, че може да си легне и да поспи. Тя се вслуша в равномерното дишане на Джиджи. Отсега нататък всяка нощ щеше да може да го чува без страх, че отново ще ѝ вземат нейното момиченце. „Всичко ще е по-хубаво. Вече го зная.“

Последната ѝ мисъл, докато се унасяше, бе, че когато дъщеря ѝ забележи липсата на големия пакет с подаръка за Дядо Коледа под елхата, с чисто сърце ще може да ѝ каже, че добрият старец е дошъл и си го е взел.

Химнът отново щеше да започне, когато страничната врата на катедралата се отвори и вътре влезе полицай Ортис. Този път не беше сам. Той се наведе към малкото момче до него и посочи с ръка. Преди Катрин да успее да скочи на крака, Брайън се хвърли в ръцете ѝ и медальонът на Сейнт Кристофър се притисна до сърцето ѝ.

Докато го прегръщаше, радостни сълзи се стичаха по бузите ѝ. Синът ѝ отново бе при нея и Катрин твърдо вярваше, че Том също ще оздравее.

Барбара се наведе към тях и постави ръка върху главата на малкия си внук.

Накрая Майкъл наруши мълчанието.

— Здравсти, тъпчо — ухили се той.

[1] Герой от „Коледна песен“ на Ч. Дикенс. — Б.пр. ↑

КОЛЕДА

Коледната утрин бе студена и лена. В десет часа Катрин, Брайън и Майкъл пристигнаха в болницата.

Когато слязоха от асансьора на петия етаж, д-р Кроули ги очакваше.

— Боже мой, Катрин — каза той, — добре ли си? Чух за случилото се едва когато дойдох тук тази сутрин. Трябва да си изтощена.

— Благодаря, Спенс, но съм добре. — Погледна към синовете си. — Всички се чувстваме много добре. Но как е Том? Когато позвъних сутринта, ми казаха само, че е прекарал нощта спокойно.

— Така е. Това е прекрасен признак. Прекара нощта много добре. Със сигурност много по-спокойно от теб. Надявам се, че нямаш нищо против, но реших, че ще е най-добре, ако разкажа на Том за Брайън. Цяла сутрин звънят от пресата и не исках да рискувам да чуе нещо от външни хора. Започнах с щастливия край, разбира се.

Катрин усети, че се изпълва с облекчение.

— Радвам се, че Том знае, Спенс. Нямах представа как да му кажа. Не бях сигурна как ще го понесе.

— Понесе го много добре, Катрин. Той е много по-силен, отколкото си мислиш. — Погледна към медальона на шията на Брайън. — Разбрах, че си преживял тежко изпитание, за да донесеш този медальон на татко си. Обещавам на всички ви, че ние със Сейнт Кристофър ще се погрижим да оздравее.

Момчетата стиснаха ръцете на Катрин.

— Той ви очаква — усмихнато каза Спенс.

Вратата на стаята на Том беше открената. Катрин я отвори докрай, застана на прага и погледна към съпруга си.

Горната част на леглото бе повдигната. Когато Том ги видя, на лицето му грейна познатата усмивка.

Момчетата се втурнаха към него, после внимателно спряха само на сантиметри от леглото. Двамата протегнаха ръце и стиснаха дланта

му. Очите на Катрин бяха пълни със сълзи, когато мъжът ѝ погледна към Брайън.

„Толкова е блед — помисли си тя. — Боли го. Но въпреки всичко ще се оправи.“ Нямахте нужда да полага усилия, за да се усмихне, когато Майкъл свали медальона на Сейнт Кристофър от шията на брат си и двамата заедно го връчиха на Том.

— Весела Коледа, татко — едновременно казаха те.

Когато съпругът ѝ погледна над главите на синовете им и прошепна „Обичам те“, в главата на Катрин отекнаха други думи: „Всичко е спокойно... всичко сияе.“

ПРЕЗ ЦЯЛАТА НОЩ

ПРОЛОГ

До Коледа оставаха двайсет и два дни, но тази година Лени рано правеше своите коледни покупки. Убеден, че никой не знае за присъствието му, той стоеше толкова неподвижно и тихо, че почти не можеше да чуе собственото си дишане, и наблюдаваше от изповедалнята монсеньор Ферис, който обикаляше черквата, преди да я заключи за през нощта. Лени с презрителна усмивка нетърпеливо го изчака да провери страничните врати и да угаси осветлението в олтара. Отдръпна се назад, когато видя, че Ферис се обръща, за да тръгне по страничната пътека, което означаваше, че ще мине точно покрай изповедалнята. Лени мислено изруга, когато една от дъските под краката му изскърца. През процепа между завесите можеше да види, че свещеникът спира и се ослушва.

Но после продължи към задната част на черквата. Миг по-късно светлината угасна и се чу отваряне и затваряне на врата. Лени си позволи да въздъхне — вече беше сам в черквата „Сейнт Клемънт“ на Западна сто и трета улица в Манхатън.

Сондра стоеше на прага на една от къщите срещу черквата. Сградата се ремонтиреше и временното скеле я скриваше от минувачите. Преди да остави бебето, искаше да е сигурна, че монсеньор Ферис си е тръгнал. През последните два дни редовно присъстваше на службите в „Сейнт Клемънт“ и вече познаваше навиците му. Освен това знаеше, че по време на коледните пости свещеникът започва да чете молитвата в седем часа сутринта.

Чувстваше се изтощена от раждането само няколко часа по-рано. Облегна се на касата на вратата, за да откъдне. Тихо изхленчване под закопчаното ѝ палто я накара инстинктивно да залюлее ръце в движението, вродено на всички майки.

Щеше да остави при бебето обикновен лист хартия — на него бе написала всичко, което можеше да разкрие, без да рискува. „Моля,

намерете на момиченцето ми добро и любящо семейство. Баща му е от италиански произход. Моите предци са дошли от Ирландия. В нито едно от семействата няма наследствени болести, за които да ми е известно, така че детето би трябвало да е здраво. Обичам дъщеря си, но не мога да се грижа за нея. Ако някой ден пита за мен, моля, покажете ѝ това писмо. Кажете ѝ, че най-щастливите часове от живота ми завинаги ще останат онези, в които я притисках към себе си, след като се роди. В тези мигове бяхме само ние двете, сами в целия свят.“

Гърлото ѝ се сви, когато забеляза високата, леко прегърбена фигура на свещеника, който излезе от черквата и се насочи към жилището си. Моментът беше настъпил.

Бе купила бебешки дрешки, биберони с мляко и памперси. Бебето беше увито в две пелени и дебело вълнено одеяло, но тъй като вечерта бе ужасно студена, в последния момент Сондра взе кафява книжна торба за пазар. Някъде беше чела, че хартията е добър изолатор. Не че детето ѝ щеше да остане дълго време на ледения въздух, разбира се — само докато намереше телефон, за да позвъни в дома на свещеника.

Тя бавно разкопча палтото си. Местеше бебето само когато се налагаше, и особено внимаваше за главичката му. Слабата светлина от уличните лампи ѝ позволяваше ясно да види личицето на дъщеря си.

— Обичам те — прошепна Сондра. — И винаги ще те обичам. — Бебето погледна към нея. Очичките му за пръв път напълно се отвориха. Кафяви очи се вглеждаха в сини очи, дълга тъмноруса коса се докосваше до русите къдри върху малкото чело, мънички устни се свиваха в търсене на майчина гръд.

Тя сведе глава към бебето. Устните ѝ задълго останаха притиснати към нежната бузка, ръката ѝ милваше гръбчето и крачетата. После решително постави новороденото в книжната торба, пресегна се за сгънатата до нея детска количка и пъкна малкото вързопче подмишница.

Изчака няколко души да отминат скривалището ѝ, после забърза към тротоара и огледа улицата в двете посоки. На следващото кръстовище автомобилите бяха спрели на червен светофар, но не се виждаха пешеходци.

Плътната стена от паркирани коли от двете страни на улицата я скриваше от любопитните погледи, докато тичаше към жилището на

свещеника. Сондра изкачи трите стъпала до площадката пред вратата и разгъна количката. След като натисна спирачките, внимателно намести бебето вътре и постави до краката му бибероните и дрешките. Коленичи за миг и за последен път погледна детето си.

— Сбогом — прошепна тя. После се изправи, бързо се спусна по стъпалата и се затича към Кълъмбъс Авеню.

Щеше да позвъни от уличен телефон само на две преки от там.

Лени се гордееше с това, че може да обере черква за по-малко от три минути. „Човек никога не знае дали няма аларми“ — помисли си той, докато отваряше раницата си и вадеше фенерче. После насочи лъча към пода и бързо започна обичайната си обиколка. Първо отиде при кутията за бедни. Беше забелязал, че в последно време даренията намаляват, но сега имаше повече късмет и намери трийсетина-четирийсет долара.

Кутиите с пожертвования под свещниците се оказаха най-пълни от последните десет черкви, които бе обрал. Бяха седем, поставени на равни интервали пред статуите на светците. Лени бързо разби ключалките и събра парите.

През последния месец-два пъти беше присъствал на служба тук, за да проучи вътрешното разположение. Бе забелязал, че свещеникът освещава хляба и виното в обикновени чаши, затова не си направи труда да влиза в дарохранилницата, тъй като там нямаше нищо особено. Пък и не обичаше да го прави. Двете години, прекарани в енорийското училище, бяха оказали въздействието си върху него, признаваше той, и сега се страхуваше да прави някои неща. Това определено му пречеше, когато обираше черкви.

От друга страна, не изпитваше угризения да си тръгне с плячката, която го беше довела тук — сребърния потир с диамант във формата на звезда на дъното. Той бе принадлежал на Джоузеф Сантори, свещеникът, сто години преди това основал енорията „Сейнт Клемънт“, и представляваше единственото съкровище, което тази историческа черква притежаваше.

Над махагонов шкаф в нишата вдясно от олтара висеше портрет на Сантори. Шкафът имаше сложна украса и решетката му едновременно трябваше да пази и показва потира. След една от

службите, на които беше присъствал, Лени отиде там, за да прочете табелката в долната част на шкафа.

„След ръкополагането си в Рим отец, а по-късно и епископ Сантори получил този потир от графиня Мария Томичели. Той принадлежал на рода ѝ още от ранните дни на християнството. На четирийсет и пет годишна възраст Джоузеф Сантори бил посветен за епископ и му била поверена рочестърската епархия. Когато се оттеглил на седемдесет и пет години, той се върнал в енорията «Сейнт Клемънт» и посветил останалите си дни на бедните и възрастните. Вярата в светостта на епископ Джоузеф Сантори била толкова силна, че след смъртта му до Светия престол била пратена петиция за неговото канонизиране, кауза, която остава жива и днес.“

Диамантът щеше да му донесе доста пари, каза си Лени, докато замахваше с брадвичката си. С два силни удара изкърти пантите, отвори вратата и взе потира. Тъй като се страхуваше, че може да е задействал някаква безшумна аларма, той се затича към страничната врата на черквата, отключи я и се втурна навън.

Когато се отправи на запад към Кълъмбъс Авеню, студеният въздух бързо изсуши потта по лицето и гърба му. Знаеше, че щом излезе на булеварда, ще може да изчезне сред тълпите от купувачи. Но докато минаваше покрай енорийското жилище, чу воя на приближаваща се полицейска кола.

Пред себе си видя две двойки, отправили се в същата посока като него, но не смееше да се затича, за да ги настигне. Това със сигурност щеше да го издаде. После забеляза количката на стъпалата пред дома на свещеника и светкавично я свали на тротоара. Вътре като че ли нямаше нищо друго, освен пазарски торби. Лени пхна раницата си вътре и побърза да настигне двойките пред него. Щом ги наближи, спокойно закрачи точно след тях.

Полицейският автомобил профуча покрай групата и спря пред черквата. На Кълъмбъс Авеню Лени ускори крачка. Вече не се страхуваше, че ще го заловят. В такава студена вечер бързаха всички пешеходци. Просто щеше да се слее с тях. Нямаше причина някой да

обърне внимание на средно висок, трийсетинагодишен мъж с остри черти, с шапка и обикновено тъмно яке, който бута пред себе си евтина, стара детска количка.

Уличният телефон, от който Сондра имаше намерение да позвъни, беше зает. Обезумяла от нетърпение и вече изпълнена с мъка за бебето, което бе изоставила, тя се замисли дали да прекъсне разговарящия по телефона мъж с униформа на охранител. Щеше да му обясни, че случаят е спешен.

„Не мога да го направя — отчаяно си каза. — Ако утре във вестниците се появи съобщение за бебето, човекът може да си спомни за мен и да позвъни в полицията.“ Объркана, тя пхна ръце в джобовете си и стисна монетите за телефона и листчето, на което бе записала номера на свещеника, макар да го знаеше наизуст.

Беше трети декември и от витрините на магазините и ресторантите по Кълъмбъс Авеню вече грееха коледни светлини и украси. Покрай нея минаха момче и момиче, хванати за ръце. Лицата им сияеха и те се усмихваха един на друг. Момичето изглеждаше на около осемнайсет години, точно колкото нея, помисли си, макар че тя определено се чувстваше по-възрастна — и безкрайно далеч, от безгрижната радост, която излъчваше тази двойка.

Ставаше все по-студено. „Дали бебето е достатъчно добре завито? — разтревожено се запита Сондра. За миг затвори очи. — О, Господи, накарай този човек да се махне от телефона, трябва веднага да се обади!“

Секунда по-късно чу изщракване. Тя изчака мъжът да се отдалечи на няколко крачки, после вдигна слушалката, пусна монетите и набра номера.

— Енорийски дом „Сейнт Клемънт“ — обади се възрастен мъж. Сигурно беше старият свещеник, когото беше видяла на службата.

— Мога ли да разговарям с монсеньор Ферис, моля?

— Аз съм отец Дейли. Навярно ще мога да ви помогна. Монсеньорът е навън с полицията. Имаме проблем.

Сондра прекъсна връзката. Бяха открили бебето. Дъщеря ѝ вече бе в безопасност и монсеньор Ферис щеше да се погрижи да я настанят при добро семейство.

Един час по-късно пътуваше с автобуса за Бирмингам, Алабама. Следваше в музикалния факултет на местния университет — свиреше на цигулка и удивителният ѝ талант вече даваше надежди за блестящо бъдеще на концертния подиум.

Едва когато влезе в апартамента на възрастната си леля, Лени чу слабото хленчене на новороденото.

Сепнат, той погледна в количката и видя, че пазарската торба се раздвижва. Бързо я разкъса и зяпна от изненада. Без да вярва на очите си, Лени взе бележката от одеялцето, прочете я и изруга.

От спалнята в дъното на тесния коридор леля му извика:

— Ти ли си, Лени? — В думите, изречени със силен акцент, който издаваше италианския ѝ произход, не се усещаше каквато и да е радост от пристигането му.

— Да, лельо Лили. — Нямахше начин да скрие бебето. Трябваше да реши какво да прави. Какво щеше да каже на леля си?

Лили Малдонадо излезе в коридора, за да отиде в дневната. На седемдесет и четири годишна възраст тя изглеждаше с десет години по-млада. Беше дребна и закръглена. В прибраната ѝ на стегнат кок коса все още имаше много черни кичури. Кафявите ѝ очи бяха големи и живи. Движеше се с енергични, уверени крачки.

Заедно с майката на Лени, нейната по-малка сестра, бяха емигрирали в Съединените щати от Италия малко след Втората световна война. Беше се омъжила за шивач от родното ѝ село в Тоскана и тъй като самата тя беше добра шивачка, беше работила заедно със съпруга си в дюкянчето им в Горен Уестсайд до смъртта му преди пет години. Сега шиеше в апартамента си или ходеше по домовете на постоянните си клиенти, от които не взимаше почти нищо.

Но както се шегуваха помежду си те, в замяна бяха принудени да се отнасят със съчувствие към безкрайните ѝ разкази за ужасния ѝ племенник Лени.

Застанала на колене, с купчина топлийки до нея, внимателно преценявайки с будните си очи дължината на дрехите, Лили въздъхваше и се впускаше в обичайните си жалби.

— Моят племенник непрекъснато ме ядосва. Откакто се е родил, само грижи създава. Когато ходеше на училище... Не питай.

Постоянно го арестуваха. Два пъти го пращаха в детски затвор. Това вразуми ли го? Не. Никога не може да се задържи на работа. Защо? Сестра ми, неговата майка, Бог да я прости, винаги е била прекалено мека с него. Обичам го, разбира се — в крайна сметка, той е моя плът и кръв — но ме влудява. Още колко мога да издържа да се прибира по всяко време? Й с какво живее, питам аз?

Но сега, след искрена молитва към любимия й свети Франциск от Асизи, Лили Малдонадо беше взела решение. Бе опитала всичко, но без резултат. Очевидно нищо нямаше да накара Лени да се промени и затова тя веднъж завинаги щеше да се избави от отговорността за него.

Светлината в коридора беше слаба и тя толкова бързаше да му каже каквото си бе наумила, че не забеляза веднага количката зад него.

Със скръстени ръце и твърд глас Лили започна:

— Лени, ти ме попита дали можеш да останеш при мен няколко нощи. Е, това беше преди три седмици и вече не те искам тук. Събирай си багажа и да те няма.

Резкият й тон стресна размърдалото се бебе и тихото хленчене се превърна в плач.

— Какво е това? — възкликна тя. Тогава видя количката. Бързо бутна племенника си настрани и погледна надолу. — Какво си направил пък сега? — извика възрастната жена. — Откъде взе това бебе?

Лени напрегнато обмисляше отговора. Не искаше да напуска този апартамент. Тук се чувстваше удобно и фактът, че живееше с леля си, му осигуряваше почтено прикритие. Беше прочел оставеното от майката писмо, затова бързо измисли план.

— Мое е, лельо Лили. Бях лудо влюбен в майката. Но тя се мести в Калифорния и иска да даде дъщеря ни за осиновяване. Аз не желая. Искам да си я отгледам.

Бебето се разплака и размаха юмручета.

Лили отвори вързопя, оставен в количката.

— Бебето е гладно — каза тя. — Твоята приятелка поне е пратила малко мляко. — Жената взе един от бибероните и го пъкна в ръцете на Лени. — Иди да го стоплиш.

Изражението й се промени, докато развиваше пелените. Взе бебето на ръце и го гушна.

— Колко си красива, bella. Как може майка ти да не те иска? — Погледна към Лени. — Как се казва?

Той си спомни за инкрустирания в потира диамант във формата на звезда.

— Казва се Стар, лельо Лили.

— Стар — измърмори Лили Малдонадо, докато успокояваше разплаканото бебе. — В Италия бихме я наричали Стелина. Това означава „звездичка“.

Младият мъж с присвити очи наблюдаваше възрастната жена и бебето. Никой нямаше да търси детето, помисли си. Не го беше отвлякъл и ако все пак някой се усъмнеше, с писмото можеше да докаже, че е било изоставено. Знаеше, че на италиански баба е „попна“. Когато побърза да отиде в кухнята, за да затопли млякото, Лени доволно си каза: „Стар, момичето ми, аз си намерих дом — а ти си намери попна.“

2.

Седем години по-късно

Уили Миън седеше намръщен на пианото, което жена му Алвира му беше купила за шейсет и втория му рожден ден. Съсредоточено се опитваше да чете нотите в „Наръчник за възрастни начинаещи“ на Джон Томпсън. „Може би ще е по-лесно, ако пея“ — помисли си и започна:

— „Спи, мое дете, спи спокойно...“

„Уили има толкова хубав глас — каза си Алвира, когато влезе в стаята. — «Цяла нощ» е една от любимите ми коледни песни.“ Нежно погледна към съпруга си, с когото живееха заедно повече от четирийсет години. В профил приликата му с покойния Тип О’Нийл, легендарния председател на Конгреса, бе още по-голяма, отколкото във фас, реши тя. С гъстата си бяла коса, остри черти, проникателни сини очи и топла усмивка Уили често привличаше сепнатите погледи на хората, въпреки че вече бяха минали няколко години от смъртта на О’Нийл.

В нейните очи той изглеждаше просто прекрасен в тъмносиния си костюм. Беше го облякъл от уважение към Беси Дъркин Маър, на чието поклонение щяха да присъстват. Алвира неохотно се бе отказала от тесния костюм, който имаше намерение да облече, в полза на черна рокля, един номер по-голяма. Предишната вечер двамата с Уили се бяха върнали от пътуване до Карибите, където вкусната храна беше нанесла смъртоносен удар на фигурата ѝ.

— „Бог ангели ще прати да бдят над съня ти...“ — продължи да пее мъжът ѝ, докато свиреше.

„Господ Бог наистина ни прати своите ангели“ — помисли си Алвира. Не искаше да смущава Уили и затова се приближи на пръсти до прозореца, за да се наслади на великолепната гледка към Сентръл Парк.

Преди повече от две години Алвира, тогава чистачка, и Уили, водопроводчик, живееха в Джаксън Хайс в Куинс, в апартамента,

който наемаха още от сватбата си. Беше прекарала изключително тежък ден при госпожа О'Кийф, която винаги си мислеше, че не получава достатъчно за парите си, ако Алвира не преместеше и последната мебел в къщата, докато чистеше с прахосмукачката. Въпреки това, както всяка сряда и събота вечер, двамата седнаха пред телевизора, за да видят кои ще са печелившите числа от лотарията. И едва не получиха удар, защото едно след друго излязоха числата, с които винаги играеха.

„И тогава разбрахме, че сме спечелили четирийсет милиона долара“ — помисли си Алвира, която още не можеше да повярва в невероятния им късмет.

„Но това не беше само късмет, а дар Божи“ — поправи се тя, докато се наслаждаваше на гледката. Беше седем и петнайсет и Сентръл Парк излъчваше мека красота. Снегът искреше като бяла покривка по дърветата и поляните. В далечината грееше в празничната си коледна премяна районът около „Гавърн“. Фаровете на автомобилите напомняха на сияйни реки по извитите пътища. Навсякъде другаде те щяха да са просто коли, помисли си Алвира. Файтоните в парка, в момента невидими за нея, винаги ѝ бяха напомняли за историите, които ѝ разказваше майка ѝ, отраснала край Сентръл Парк в началото на века. Също както кънкьорите на пързалката „Уолмън“ ѝ напомняха за вечерите преди много години, когато се беше пързала под звуците на органа в „Сейнт Реймънд“ в Бронкс.

След като спечелиха от лотарията и разполагаха с годишен доход от два милиона долара без данъците, двамата с Уили се пренесоха в този луксозен апартамент. Винаги си бе мечтала да живее край Сентръл Парк и освен това жилището представляваше добра инвестиция. Но запазиха и стария си апартамент в Джаксън Хайс, просто в случай, че банката фалираше и престанеше да им плаща.

Честно казано обаче, Алвира добре използваше новопридобитото им богатство — даваше голяма част от него за благотворителност и в същото време успяваше да се забавлява. А и беше преживяла някои незабравими прежеждия. Едва не я бяха убили в Сайпръс Пойнт, спа в Пибъл Бийч заради склонността си към приключения. Вълнението ѝ бе възнаградено, когато започна да пише за „Ню Йорк Глоуб“ и с помощта на записващото си устройство, скрито в диамантената игла на

ревера ѝ, разкри много престъпления, за да си заслужи репутацията на истински детектив, макар и все още аматьор.

Уменията на Уили като водопроводчик сега бяха използвани най-вече от голямата му сестра — сестра Корделия — която се грижеше за бедните и възрастните в Горен Уестсайд в Манхатън, Тя постоянно го караше да поправя мивки, тоалетни и бойлери в квартирите на питомците си.

Точно преди да заминат на пътешествието той усилено беше работил на втория етаж на изоставения мебелен магазин, известен също като „Детски център“ — там Корделия продаваше дрехи втора ръка и се грижеше за деца от първи до пети клас, чиито родители работеха.

„Да — бе решила Алвира, — да имаш пари е чудесно, стига никога да не забравяш, че си бил беден. Чудесно е, че можем да помагаме на другите хора, но дори да загубим и последния си долар, пак ще сме щастливи, щом сме заедно.“

— Цяла нощ — с кресчендо завърши Уили. — Готова ли си, скъпа? — попита, когато се изправи.

— Да — отвърна тя и се обърна да го погледне. — Беше прекрасно. Влагаш в свиренето толкова чувство. Много хора бързат и просто развалят тези прелестни песни.

Уили се усмихна. Макар искрено да съжаляваше за онзи момент, когато, без да се замисля, спомена пред Алвира, че му се иска като малък да е взимал уроци по пиано, той усещаше, че изпитва огромно удоволствие винаги щом успееше да изсвири мелодията без грешка.

— Свирех толкова бавно, защото не мога по-бързо да чета нотите — пошегува се Уили. — Както и да е, вече трябва да тръгваме.

Обредният дом се намираше на Деветдесет и шеста улица, точно до Ривърсайд Драйв. Докато пътуваха с таксито, Алвира си мислеше за Беси и Кейт Дъркин. Бяха приятели от много години. Кейт работеше като продавачка в „Мейсис“, а Беси беше икономка на пенсиониран съдия и неговата болнава съпруга.

Когато съпругата на съдията почина, Беси заяви, че напуска, защото не можела да остане под един и същи покрив с него без присъствието на друга жена.

Една седмица по-късно съдия Алойшъс Маър поиска ръката ѝ и след шейсет години девственост Беси с готовност прие предложението. След сватбата тя се зае да превърне голямата му и красива къща в Горен Уестсайд в своя.

След повече от четирийсет години брак, при това щастлив, дори мислите на Уили и Алвира течаха в синхрон.

— Беси добре знаеше какво прави, когато напусна работа — отбеляза Уили и думите му изразяваха неизречените мисли на Алвира. — Знаеше, че трябва да хване съдията, преди да го е направила някоя друга. Винаги се отнасяше към онази къща като към своя и нямаше да го понесе, ако я изхвърлеха от нея.

— Вярно е, наистина я обичаше — съгласи се Алвира. — Но за да сме справедливи, тя изпълни своята част от сделката. Беше прекрасна домакиня и страхотна готвачка. Съдията нямаше търпение да седне на масата. Трябва да признаеш, че тя изпълняваше всяко негово желание.

Уили никога не беше харесвал Беси Дъркин.

— Тя знаеше какво прави. Съдията умря само след осем години. После Беси получи къщата и пенсия, покани Кейт да се пренесе при нея и тогава вече Кейт изпълняваше всяко нейно желание.

— Кейт е светица — отвърна Алвира, — но, разбира се, сега къщата ще стане нейна и ще има приличен доход. Ще си живее чудесно.

Ободрена от оптимистичните си думи, тя погледна през прозореца.

— О, Уили, не ти ли харесват коледните украси на всички тези витрини? — попита. — Жалко, че Беси умря преди празниците, толкова ги обичаше.

— Днес е едва четвърти декември — отбеляза той. — Тя отпразнува Деня на благодарността.

— Вярно е — отвърна съпругата му. — Радвам се, че бяхме заедно с тях. Спомняш ли си колко се радваше на пуйката си? Изяде и последната хапка от нея.

— Както и всичко останало — сухо прибави Уили. — Пристигнахме.

Когато таксито спря до тротоара, служителят от обреден дом „Рийдинг“ им отвори вратата и с траурен глас им съобщи, че Беси

Дъркин Маър е положена в източния салон. В коридора се носеше тежка, сладникава миризма на цвeтeя.

— На такива места ме полазват тръпки — отбеляза Уили. — Винаги миришат на мърша.

В източния салон се присъединиха към трийсетина опечалени, сред които бяха Вик и Линда Бейкър, двойката, наемаща последния етаж на къщата на Беси, Те стояха край ковчега до сестрата на покойната, Кейт, и приемаха заедно с нея съболезнования, все едно, че бяха членове на семейството.

— За какво е всичко това? — прошепна Уили на Алвира, докато чакаха реда си.

Тринайсет години по-млада от енергичната си сестра, Кейт бе седемдесет и пет годишна, жилеста, с къса сива коса и топли сини очи, които сега бяха насълзени.

„Беси цял живот я тормозеше“ — помисли си Алвира, когато я прегърна.

— Всяко зло за добро, Кейт — твърдо изрече. — Ако Беси беше останала жива след удара, щеше да е абсолютно неподвижна, а това не беше за нея.

— Не — съгласи се Кейт, като бършеше сълзите си. — Тя не би искала да живее така. Винаги съм я смятала едновременно за сестра и майка. Може и да беше малко опърничава, но имаше добро сърце.

— Ужасно ще ни липсва — каза Алвира и застаналият зад нея Уили дълбоко въздъхна.

Докато съпругът ѝ приятелски прегръщаше Кейт, Алвира се обърна към Вик Бейкър. Траурното му облекло бе толкова официално, че незабавно ѝ напомни за един от героите от „Семейство Адамс“. Бейкър, едър, около трийсет и пет годишен мъж с момчешко лице, тъмнокестенява коса и остри сини очи, носеше черен костюм с черна вратовръзка. Застанала до него, жена му Линда също беше облечена в черно и притискаше кърпичка към устните си.

„Опитва се да изстиска от очите си някоя и друга сълза“ — сухо си помисли Алвира. Бе се запознала с Вик и Линда в Деня на благодарността. Тъй като здравето на сестра ѝ се влошаваше, Кейт покани на обед Алвира и Уили, сестра Корделия, сестра Мейви Мери и монсеньор Томас Ферис, пастор на „Сейнт Клемънт“, който живееше в съседство с дома на Беси на Западна сто и трета улица.

Вик и Линда се бяха отбили, докато те пиеха кафе, и на Алвира ѝ се стори, че Кейт нарочно не ги покани да останат за десерта. „Тогавата защо се държат така, сякаш са роднини на Беси?“ — запита се тя. Скръбта на Линда очевидно беше престорена.

„Мнозина биха я намерили за хубавичка — призна тя, докато се вглеждаше в правилните черти на жената, — но очите ѝ са студени. Пък и тази префърцунена прическа и златист грим са отвратителни.“

— ... като че ми беше родна майка — с треперещ глас казваше Линда.

Уили, разбира се, я чу и не успя да се сдържи.

— Вие сте наели онзи етаж преди по-малко от година, нали? — попита.

После, без да дочака отговор, хвана Алвира под ръка и я насочи към пейката за коленичене.

В смъртта, както и в живота, Беси Дъркин изглеждаше господарка на положението. С фризирана коса, облечена в най-хубавата си рокля и с наниза от изкуствени перли, който съдията ѝ беше подарил за сватбата, тя имаше доволното изражение на човек, който винаги е успявал да командва другите.

По-късно, когато си тръгнаха, Алвира и Уили се сбогуваха с Кейт и обещаха да присъстват на траурната служба в „Сейнт Клемънт“ и да я придружат до гробището.

— Сестра Корделия също ще дойде — каза им тя. — Уили, докато ви нямаше миналата седмица, бях много обезпокоена за нея. Тя е под такова напрежение. Градските инспектори ужасно я притискат заради Детския център.

— Това се очакваше — отвърна Уили. — Днес ѝ позвъних, но не я намерих и после не ми се обади. Мислех си, че ще я видя тук.

Кейт забеляза, че Линда Бейкър се приближава към тях.

— Помолих я да дойде вкъщи след погребението — прошепна тя. — Искам и вие да дойдете. Монсеньор Ферис също ще е там.

Когато излязоха навън, Уили каза, че се нуждае от малко свеж въздух, просто за да се избави от натрапчивия мирис на цветя. Решиха да се поразходят, преди да вземат такси.

— Забеляза ли как се втурна към нас Линда Бейкър, когато видя, че разговаряме с Кейт? — попита Алвира, докато вървяха към Кълъмбъс Авеню.

— Естествено. Трябва да кажа, че нещо в тази жена ме безпокои. А сега се тревожа и за Корделия. Тя няма свои деца и ми се струва, че се нагърби с повече, отколкото може да носи, като се опитва да се занимава с онези хлапета след училище.

— Уили, така децата просто стоят на топло, докато майките им ги приберат след работа. Какво лошо има в това?

— Властите не смятат така. Независимо дали ни харесва, има си закони за гледане на деца. Чакай, вече достатъчно се освежих на този студ. Ето, идва такси.

3.

— Независимо дали ни харесва, има си закони — с въздишка изрече на следващия ден сестра Корделия, без да знае, че повтаря думите на брат си. — Дадоха ми краен срок до първи януари и инспектор Пабло Торес ми каза, че с това нарушавал всички разпоредби.

Беше един часът на обяд и след службата Беси бе спусната в гроба си наред с три поколения от рода Дъркин.

Уили и Алвира, сестра Корделия, нейната помощничка сестра Мейви Мери, двайсет и девет годишна бивша полицайка от нюйоркското управление, и монсеньор Томас Ферис седяха на масата в къщата на Беси и се наслаждаваха на приготвените от Кейт пушена шунка, картофена салата и бисквити.

— Някой желае ли още нещо? — любезно попита тя, преди да разчисти масата.

— Сядай, Кейт — нареди Алвира и се обърна към Корделия: — Какви толкова ужасни проблеми имаш?

За миг намръщаното изражение на седемдесетгодишната монахиня се смекчи и тя се усмихна на снаха си.

— Не е нещо, за което ще си в състояние да ми помогнеш, Алвира. Имаме трийсет и шест деца на възраст от шест до единайсет години, които идват при нас след училище. Попитах Пабло дали предпочита да се мотаят по улиците. Попитах го какво лошо сме направили. Даваме им закуска. Събираме сериозни деца от гимназията, които им помагат с домашните и играят с тях. В магазина за дрехи втора употреба винаги има възрастни доброволци, така че постоянно някой ги контролира. Майките или бащите им ги прибират към шест и половина. Всичко това е безплатно, разбира се. Медицинските сестри в училище преглеждат всичките ни деца. Никога не са се оплаквали. — Корделия въздъхна и поклати глава.

— Известно ни е, че сградата е обявена за продан — обясни сестра Мейви, — но имаме поне една година, докато ни накарат да се

изнесем. Измазахме и боядисахме целия втори етаж, където са децата. Очевидно обаче все пак има проблем, защото казват, че преди години била използвана оловна боя. Сестра Корделия попита Пабло дали е виждал някои от жилищата на тези деца и дали може да ги сравни с условията при нас. Той отговори, че не пишел законите. Каза, че освен противопожарния, трябвало да има още два изхода.

— Стълбището е достатъчно широко и по него едновременно могат да се движат пет деца, но те не обръщат внимание на това. Мейви, можем безкрайно да говорим по този въпрос — прекъсна я сестра Корделия. — Важното е, че след четири седмици трябва да закрием Детския център и ако някои от децата се появят, няма да имаме друг избор, освен да ги пратим в празните им домове, където ще са без надзор.

Когато Кейт предложи още чай, монсеньор Ферис протегна чашата си.

— Благодаря ти, Кейт. Мисля, че е време да споделиш с другите добрата новина.

Тя плахо погледна към него.

— Защо не го направите вие, монсеньор?

— С удоволствие. Когато усети, че краят ѝ приближава, Беси, Бог да я прости, ме помоли да намина след Деня на благодарността.

„Дано тази новина е такава, каквото си мисля, че е“ — помоли се Алвира.

Ведрото, спокойно лице на монсеньор Ферис сияеше от очевидно радостната вест, която се готвеше да съобщи. Той приглади сребрилата си коса, все още малко разрошена от вятъра на гробището, после се усмихна.

— Беси ми каза, че ще остави тази къща на сестра си и ще я осигури с приличен доход, но Кейт отговори, че би желала да я даде на сестра Корделия за нейния Детски център.

— Бог да те поживи! — възкликна Корделия. — О, Кейт!

— Кейт би искала да остане тук — на четвъртия етаж, където сега живее семейство Бейкър. Честно казано, Беси не прие с ентузиазъм тази идея, но се съгласи, че това зависи от Кейт и ме помоли да се погрижа всичко да е наред.

— Нали знаете, Беси винаги се отнасяше към мен, като че ли съм малко дете — с нежност рече Кейт.

— Казах на Беси, че тъй като енорийското жилище е съвсем наблизо, спокойно ще мога да наглеждам всичко, но също й посочих, че Кейт е в състояние и сама да се грижи за делата си — поясни монсеньорът.

— Ще ми е много приятно да дойдете тук — каза тя. — Искан да участвам още откакто открихте Детския център, Корделия, но Беси имаше нужда от мен.

Монсеньор Ферис се изправи и се усмихна, докато наблюдаваше реакцията на сестра Корделия.

— Винаги съм вярвал, че предвидливостта трябва да се смята за основна добродетел — рече той. — И случайно съм сложил в кофичката с лед да се охлажда шампанско. Мисля, че е редно да вдигнем тост за сестрите Дъркин — Беси и Кейт.

„Новината е толкова хубава. Защо се тревожа? — запита се Алвира. — Защо съм сигурна, че нещо ще се обърка?“ След миг откри източника на безпокойството си: семейство Бейкър.

— Сигурна ли си, че ще можеш да накараш семейство Бейкър да се изнесат, Кейт? — попита. — Напоследък не е много лесно да се освободиш от наематели.

— Абсолютно сигурна съм — твърдо отвърна тя. — Договорът за наем е едногодишен и изтича през януари. В него има специална клауза, според която подновяването му зависи единствено от решението на собственика. Спомняте ли си онзи младеж в същия апартамент, който беше побъркан на тема физически упражнения? Поне веднъж седмично си изпускаше щангите и винаги посред нощ. Беси беше сигурна, че къщата ще се срути. Знаете колко много я обичаше. И след като най-после се избави от него, прибави специалната клауза за новите наематели.

— Като че ли си помислила за всичко — отбеляза Уили.

— Много съжалявам, че трябва да им кажа да напуснат, но за да съм искрена — ще се радвам, когато си идат — отвърна Кейт. — Вик Бейкър винаги ми се пречка, постоянно търси какво да поправа. Човек би си помислил, че той е собственикът на къщата.

Когато един час по-късно си тръгнаха, Уили и Алвира изпратиха монсеньор Ферис до вратата на дома му. Небето се беше покрило с плътни облаци. Беше студено и духаше силен вятър.

— Предвижда се дълга зима — каза Алвира. — Можете ли да си представите, ако след две седмици трябваше да кажат на онези дечица, че не могат да ходят при сестра Корделия, където ще са на топло и в безопасност?

Въпросът бе реторичен, разбира се, и докато го задаваше, дори самата тя не мислеше за това. Вниманието ѝ беше насочено към отсрещната страна на улицата, където стоеше млада жена по анцуг и гледаше към енорийското жилище.

— Монсеньор Том — рече Алвира, — погледнете онази жена. Не мислите ли, че е странно просто да стои там?

Той кимна.

— Вчера я видях на същото място, а днес присъства на утринната служба. Настигнах я, преди да излезе от черквата и я попитах дали мога с нещо да ѝ помогна. Тя просто поклати глава и бързо излезе. Ако има проблем, за който иска да си поговорим, струва ми се, че ще е по-добре сама да дойде при мен.

Уили стисна ръката на жена си и ѝ напомни:

— Не забравяй, че трябва да помагаме на Корделия с репетицията за коледното тържество.

— Което означава да си гледам моята работа. Ами, предполагам, че си прав.

После отново хвърли поглед оттатък улицата. Младата жена бързо вървеше на запад. Алвира присви очи, за да види по-добре класическия ѝ профил и се възхити на царствената ѝ походка.

— Изглежда ми позната — спокойно каза тя. — Ще трябва да се сетя коя е.

4.

„Говорят за мен“ — помисли си Сондра, докато припряно се отдалечаваше. Къщата, пред която беше стояла навремето, вече не бе в ремонт. Нямаше скеле, което да я прикрива, докато се мъчеше да реши какво да прави.

Но какво би могла да направи? Със сигурност не можеше да върне онзи миг отпреди седем години, когато пресече улицата, разгъна количката и остави бебето си пред вратата на енорийското жилище. Само да можеше! „Само да можех! — помисли си тя. — Мили Боже, към кого да се обърна? Какво ли се е случило с нея? Кой е взел моето момиченце?“ — С мъка сдържа сълзите си.

На улицата беше спряло такси. Тя вдигна ръка и даде знак на шофьора.

— „Уиндъм“, на Западна петдесет и осма улица между Пето и Шесто Авеню — каза, когато седна отзад.

— За пръв път ли сте в Ню Йорк? — попита шофьорът.

— Не. — „Но не съм била тук от седем години“ — помисли си. Първото ѝ идване в града беше на дванайсетгодишна възраст, когато дядо ѝ я доведе от Чикаго на концерт в „Карнеги Хол“. След това я бе водил още два пъти. „Някой ден ще свириш на тази сцена — тържествено ѝ обеща той. — Имаш талант. Можеш да постигнеш огромен успех.“

Някога той беше цигулар, но артритът беше сложил край на кариерата му и си изкарваше прехраната като учител и музикален критик. „Издържаше и мен — тъжно си помисли Сондра. — Прибра ме при себе си, когато беше на шейсет.“

Тя бе едва десетгодишна, когато родителите ѝ загинаха при катастрофа. „Дядо изцяло се посвети на мен, научи ме на всичко, което знаеше за музиката. И даваше последния си цент, за да слушам великите цигулари.“

Талантът ѝ беше осигурил пълна стипендия за Бирмингамския университет и именно там — през пролетта на първата година — се

запозна с Антъни дел Торе, пианист, изнесъл концерт в университетското градче. Последвалото изобщо не трябваше да се случва.

„Как можех да кажа на дядо, че имам връзка с женен мъж? — запита се тя. — Не можех да задържа бебето. Нямахме достатъчно пари. Предстояха ми години в университета. А ако му бях признала какво се е случило, щях да го нараня жестоко.“

Докато таксито пълзеше по задръстените градски улици, Сондра си спомняше за онова мъчително време. Бе спестила пари, за да дойде в Ню Йорк. Настани се в евтин хотел на трийсети ноември, купи бебешки дрешки и памперси, биберони, мляко и детска количка. Откри най-близката до хотела болница и реши да отиде в спешното отделение, когато настъпи моментът. Разбира се, щеше да ѝ се наложи да даде фалшиво име и адрес. Но бебето се роди преждевременно на трети декември и просто не успя да стигне до болницата.

През първите месеци на бременността си бе решила да остави детето в Ню Йорк. Обичаше този град. Още от първото си посещение с дядо си знаеше, че някой ден ще живее в Манхатън. Там веднага се беше почувствала като у дома си. Тогава дядо ѝ я заведе в „Сейнт Клемънт“, черквата, в която ходел като малък. „Винаги когато исках нещо, коленичех на пейката най-близо до портрета и потира на епископ Сантори — разказа ѝ той. — Те винаги ми носеха утеха. И отново отидох там, когато разбрах, че за скованите ми пръсти няма надежда. Никога не съм бил по-отчаян от тогава.“

През няколкото дни преди раждането на бебето Сондра често ходеше в „Сейнт Клемънт“ и всеки път коленичеше на онази пейка. Наблюдаваше свещениците и забеляза мекотата, излъчваща се от лицето на монсеньор Ферис. И разбра, че може да му се довери да намери добър дом за детето ѝ.

„Къде ли е сега дъщеря ми?“ — отчаяно се запита тя. От предишния ден я измъчваха ужасни терзания. Веднага щом се настани в хотела, телефонира в енорийското жилище и каза, че е репортерка, пишеща материал за бебе, което било изоставено там на трети декември седем години по-рано.

Удивлението в гласа на секретарката я бе предупредило какво ще последва.

— Бебе, изоставено пред „Сейнт Клемънт“?! Опасявам се, че грешите. Тук съм от двайсет години и никога не се е случвало такова нещо.

Таксито зави покрай Сентръл Парк. „Често си представях как хората, които са осиновили бебето, го разхождат с количка в парка — помисли си Сондра, — така че да може да гледа конете и файтоните.“

Късно следобед предишния ден беше отишла в публичната библиотека и поиска микрофилма с нюйоркските вестници от онзи четвърти декември. „Сейнт Клемънт“ се споменаваше единствено в съобщение за обир: бил откраднат потирът на епископ Сантори — пастора, основал черквата.

„Ето защо е била там полицията, когато телефонирах онази вечер — затова монсеньорът е бил навън — отчаяно си помисли Сондра. — А аз си мислех, че е заради бебето.“

Но тогава кой беше взел дъщеря ѝ? „Оставих я в книжна торба, за да ѝ е топло. Може да са минали някакви хлапета, които са преместили количката по-нататък и са я изоставили, без да видят, че вътре има дете. Ами ако момиченцето ми е умряло от студ?“

„Ще ме пратят в затвора — каза си тя. — Как ли ще го приеме дядо? Той постоянно ми повтаря, че всички жертви, които направил през годините, си стрували заради онова, което съм постигнала. Толкова се гордее, че на двайсет и трети декември ще свиря в «Карнеги Хол». Винаги си е мечтал за това — първо, заради самия себе си и после заради мен.“

Благотворителният концерт, в който щяха да участват много звезди, щеше да я представи на нюйоркската критика. Йо-Йо Ма, Пласидо Доминго, Катлийн Батъл, Иманюел Акс и блестящата млада цигуларка Сондра Люис бяха главните изпълнители. Все още не можеше да повярва.

— Пристигнахме, госпожице — с известно раздражение събщи шофьорът. Сондра сепнато осъзна, че вече го е казал веднъж и тя не го е чула.

— О, извинете ме. — Броячът показваше 3.40 долара. Тя потърси в портмонето си петдоларова банкнота. — Заповядайте — каза, отвори вратата и понечи да излезе навън.

— Струва ми се, че едва ли бихте желали да ми дадете четирийсет и пет долара бакшиш, госпожице.

Тя погледна към петдесетдоларовата банкнота, която ѝ подаваше шофьорът.

— О, благодаря ви.

— Това е сериозна грешка, госпожице. Имате късмет, че не лъжа хубави млади жени.

Докато ровеше в портмонето си, Сондра си помисли: „Добре, че не си ме видял как изоставям бебето си заради доброто мнение на дядо ми за мен и заради собствения си успех“.

5.

Когато стигнаха до сградата на Амстердам Авеню — бившият мебелен магазин „Голдсмит & Сън“ — в която сега се намираше магазинът за дрехи втора употреба на сестра Корделия, Алвира и Уили направо се качиха на втория етаж.

Беше четири часът и децата, които редовно идваха тук след училище, седяха по турски на пода около сестра Мейви Мери. Просторното помещение бе превърнато в светла учебна стая. Избледнелият линолеум беше толкова лъснат, че блестяха дори дъските под изтърканите участъци.

Стените бяха боядисани в слънчево жълто и украсени с детски рисунки и апликации. Старите радиатори съскаха и пъшкаха, но благодарение на Уили и таланта му да прави чудеса, излъчваха приятна топлина.

— Днес е много специален ден — казваше сестра Мейви Мери. — Ще се упражняваме за коледното тържество.

Съпрузите се настаниха на столовете до стълбището. Постоянна доброволка в Детския център на сестра Корделия, Алвира отговаряше за забавата след тържеството, а Уили щеше да бъде Дядо Коледа.

Радостните, изпълнени с очакване очи на децата бяха приковани към сестра Мейви Мери, докато монахинята им обясняваше:

— Днес ще започнем да разучаваме песните за Коледа и Ханука^[1], които ще изпълним на тържеството. После ще научим репликите си.

— Нали е чудесно, че Корделия и Мейви са дали реплики на всички? — прошепна Алвира.

— На всички ли? Хм, да се надяваме поне, че са кратки — отвърна Уили.

Жена му се усмихна.

— Не говориш сериозно.

— Искаш ли да се хванем на бас?

— Шшт. — Тя го потупа по ръката. Сестра Мейви Мери започна да чете имената на децата, които бяха определени да разкажат историята на Ханука.

— Рейчъл, Бари, Шийла...

По стълбите се качи Корделия и хвърли поглед към децата. Забелязала някакво раздвижване, тя се приближи до Джери, живото седемгодишно момче, което закачаше шестгодишното дете до него, и леко го плесна.

— Ако продължаваш, ще намеря друг Свети Йосиф — предупреди го. После се върна при Алвира и Уили.

— Когато пристигнах, имаше съобщение от Пабло Торес — каза сестра Корделия. — Защитил ни е и съм убедена, че е направил всичко възможно, но казва, че не можем да получим отсрочка. Мисля, че се зарадва не по-малко от нас, когато научи за къщата на Беси. Познавал квартала и каза, че щял да се погрижи да нямаме проблеми с пренасянето. Там дори ще можем да приемем повече деца.

Една от продавачките доброволки в магазина се втурна нагоре по стълбището.

— Сестро, Кейт Дъркин е на телефона, иска да разговаря с теб. Побързай, тя плаче.

[1] Еврейски празник — Б.пр. ↑

6.

От вкусния обяд, на който бяха присъствали само няколко часа по-рано, нямаше и следа. Но Уили, Алвира, монсеньор Ферис и сестра Корделия отново седяха на същата маса. Кейт тихо плачеше.

— Преди час разговарях със семейство Бейкър — изхлипа тя. — Казах им, че ще дам къщата на благотворителната програма и че няма да подновя договора им.

— А те извадили ново завещание, така ли? — не можеше да повярва Уили.

— Да. Заявиха, че Беси променила решението си, че изобщо не ѝ допадало домът ѝ да бъде съборен от глутница буйни хлапета. Била им казала, че след като Вик ремонтирал и боядисал къщата, се убедила, че ще я поддържат точно както тя искала. Нали знаете колко много я обичаше.

„Ами да, омъжи се за съдията, за да я получи“ — кисело си помисли Алвира.

— Кога е подписала завещанието?

— Само преди няколко дни, на трийсети ноември.

— Тя ми показва предишното завещание, когато наминах да я видя на двасет и седми ноември — рече монсеньор Ферис. — Тогава ми се стори, че е напълно доволна. И даже ме помоли да се погрижа Кейт да остане в къщата, след като я предаде на Детския център.

— С новото завещание Беси ми оставя доход и ми позволява безплатно да живея тук. Като че ли бих останала при тези хора! — Кейт вече плачеше неудържимо. — Не мога да повярвам, че го е направила. Да остави къщата на чужди хора. Тя знаеше, че не обичам семейство Бейкър. А няма да мога да си намеря друг апартамент. Знаете какви са наемите в Манхатън.

„Кейт е уплашена, ядосана и наранена — помисли си Алвира. — Но още по-лошо...“ Погледна към Корделия и установи, че за пръв път откакто я познава, монахинята наистина изглежда стара.

Срещнала погледа на снаха си, Алвира каза:

— Ще измислим нещо, за да не закрием Детския център. Обещавам ти.

Корделия поклати глава.

— Не и за четири седмици. Освен ако времето на чудесата все още не е отминало.

Монсеньор Ферис внимателно четеше копието на новото завещание, което Вик Бейкър беше дал на Кейт.

— Нямам много опит с тези неща, но ми се струва истинско — отбеляза. — Написано е върху хартията, която използваше Беси. Знаем, че пишеше много добре на машина и това със сигурност е нейният подпис. Виж, Алвира.

Тя го прегледа, после го прочете по-внимателно.

— Определено звучи като написано от Беси — призна. — Чуй, Уили. „Домът е като дете и когато човек приближава края си, за него е важно да го остави под закрилата на онези, които най-добре ще се грижат за него. Не мога да съм спокойна, като зная, че ежедневното присъствие на много деца напълно ще промени вида и характера на изконния дом, за който съм жертвала толкова много.“

— Иска да каже, че се е омъжила за съдия Маър ли? — попита Уили. — Той не беше лош човек.

Алвира сви рамене и продължи да чете:

— „Ето защо оставям дома си на Виктор и Линда Бейкър, които ще се грижат за него както подобава.“

— „Както подобава“, как ли пък не! — изсумтя тя и остави завещанието на масата. — Какво по-достойно от това да помогнеш на деца? — Алвира се обърна към свещеника. — Кой е свидетелствал при подписването?

— Двама приятели на семейство Бейкър — отвърна той. — Ще се свържем с адвокат, разбира се, просто за да видим дали не може да се направи нещо, но определено ми се струва, че всичко е законно.

През последните няколко минути Уили наблюдаваше жена си.

— Усещам, че нещо си замислила, скъпа — каза той.

— Така е — призна тя и вдигна ръка, за да включи микрофона, скрит в иглата на ревера ѝ. — В много отношения това завещание наистина може да звучи като написано от Беси, но, Кейт, някога чувала ли си я да използва думата „изконен“?

— Не, струва ми се — отвърна тя.

— А какво говореше, когато е ставало дума за къщата? — попита Алвира.

— А, нали я знаете Беси. Хвалеше се — например подът бил толкова чист, че можело да се яде направо върху него, такива неща.

— Точно така — кимна Алвира. — Зная, че положението изглежда зле, но инстинктът ми подсказва, че това завещание е фалшиво. Кейт, Корделия, обещавам ви, че ще направя всичко възможно, за да го докажа. Започвам веднага!

7.

Сестра Мейви Мери беше останала в Детския център и продължаваше репетицията за коледното тържество, макар че си мислеше какви ли не лоши неща, за да си обясни защо сестра Корделия, Уили и Алвира толкова бързо са отишли при Кейт Дъркин. „Случило се е нещо и Кейт е много разстроена“ — имаше време само да ѝ каже Корделия, преди да излезе.

„Възможно ли е да са я ограбили?“ — чудеше се Мейви Мери. Знаеше, че понякога престъпниците следят некролозите във вестниците и обират домовете на починалите, когато си мислят, че близките им са на погребението. Като бивша полицайка, с четирима братя ченгета веднага си помисли за възможно престъпление.

Всички деца вече бяха получили репликите си за тържеството и щяха да ги упражняват по домовете си. Щяха да рецитират разказа за Ханука в самото начало и след това да изпеят песента.

После идваше сцената, в която четяха указа на Цезар Август за преброяването, заповядващ всички да се върнат в селищата на предците си, за да бъдат регистрирани.

Пиесата бе написана от Корделия и Алвира и Мейви Мери се беше зарадвала, че са включили толкова много роли в първата сцена. На децата щеше да им хареса. А и репликите им бяха прости и познати.

„Но селото на баща ми е толкова надалеч.“

„Пътуването е толкова дълго и няма кой да се грижи за децата.“

„Трябва да намерим някого, защото няма нищо по-важно от това децата ни да са в безопасност.“

Корделия беше признала, че си е позволила малко волност в диалога, но бе поканила инспекторите на тържеството и искаше да им предаде посланието си: „Няма нищо по-важно от това децата ни да са в безопасност.“

Единствените роли, които не бяха дадени на случайни деца, бяха влъхвите, Дева Мария и Свети Йосиф. Това трябваше да са най-

добрите певци в групата, които щяха да водят песните в сцената с яслите.

Джери Нунес, най-големият немирник от по-малките деца, щеше да играе Свети Йосиф, а Стелина Сентино, сериозно и странно спокойно седемгодишно момиченце, беше определено за Девата.

Стелина и Джери живееха на една и съща улица и майката на момчето прибираще след работа и двете деца. „Когато Стелина е била бебе, майка ѝ заминала за Калифорния — обясни госпожа Нунес на монахините. — А баща ѝ често отсъства. Отгледа я пралея ѝ Лили, но в последно време е много болна, бедната жена. И толкова се тревожи. Няма да повярвате колко се безпокои за Стелина. Казва ми: Грейс, сега съм на осемдесет и две, а трябва да издържа още десет години, за да мога да я отгледам. Непрекъснато се моля за това.“

„Стелина е толкова красиво дете“ — помисли си Мейви, без да следи последната сцена от репетицията. По гърба ѝ се спускаше къдрава тъмноруса коса, прихваната на тила с шнола. От гладкото ѝ като порцелан лице гледаха големи тъмнокафяви очи с дълги черни мигли.

Джери, който никога не можеше да стои на едно място, започна да прави гримаси на един от пастирите. Преди Мейви Мери да успее да му се скара, Стелина каза:

— Джери, когато си Свети Йосиф, трябва да си много послушен.

— Добре — веднага се съгласи момчето и зае вдървена поза на почти комично достолепие.

— После ще запее ангелският хор, пастирите ще гледат и слушат ангелите, а ти, Томи, ще посочиш към тях и... и какво ще кажеш? — попита сестра Мейви Мери.

— Ще кажа: „Леле, дяволските ангели запяха“ — предложи шестгодишният Томи.

Сестра Мейви Мери се опита да сподави усмивката си. Детето имаше по-голям брат, който най-вероятно го подучваше на тези хитрини.

— Томи, трябва да го кажеш правилно и ако не слушаш, няма да си главният пастир — заяви тя.

Репетицията продължи до шест. Не беше лошо като за пръв път, реши Мейви Мери, докато хвалеше децата за изпълнението им. Хубавото бе, че на тях им харесваше.

На нея също, макар че удоволствието ѝ се помрачаваше от растящото ѝ безпокойство. „Къде е Корделия? Какво се е случило?“

Докато им помагаше да си облекат якетата и да си сложат ръкавиците и шалове, Мейви забеляза, че както обикновено Стелина грижливо е закачила красивото си синьо зимно палтенце. Момиченцето с гордост бе обяснило, че му го е ушила баба му.

До шест и половина си бяха отишли всички други деца, освен Джери и Стелина. В седем без петнайсет сестра Мейви Мери ги отведе в магазина, който вече беше затворен. Пет минути по-късно вътре забързано влезе Грейс Нунес.

— Шефката ми! — вдигна нагоре очи тя. — Трябваше да вадим някакви поли. Две от момичетата ги нямаше. Щях да си загубя работата, ако ѝ кажех, че трябва да прибера хлапетата. Бог да те поживи, сестро. Нямаш представа какво означава да знаеш, че децата ти са на сигурно място. Джери, сбогувай се и благодари на сестрата.

Стелина нямаше нужда от напомняне.

— Довиждане, сестро — тихо каза. — И много ви благодаря. — После с една от редките си усмивки прибави: — Баба толкова се радва, че ще съм Девата. Тя всяка вечер ме слуша как си репетирам думите и ме нарича „Мадона“.

Мейв заключи вратата след тях и бързо започна да гаси осветлението. Корделия или още беше при Кейт Дъркин, или бе отишла да посети някоя от възрастните жени, реши монахинята. Тя въздъхна — какво ли щеше да чуе, когато се прибереше?

Докато си обличаше палтото, сестра Мейви Мери чу почукване на предния прозорец. Обърна се и видя лицето на четирийсетинагодишен мъж, осветено от уличните лампи. Тя го изгледа с интуитивното безпокойство на бивше ченге.

— Сестро, тук ли е още дъщеричката ми? Имам предвид Стелина Сентино — извика той.

Бащата на Стелина! Мейв се втурна да отвори вратата. После с професионално безпристрастие разгледа слабото лице на мъжа и незабавно се изпълни с недоверие и към привидно приличния му външен вид, и към гузното му изражение.

— Съжалявам, господин Сентино — студено отвърна, — не ви очаквахме. Както обикновено Стелина се прибра заедно с госпожа Нунес.

— А, да, добре — отвърна Лени Сентино. — Забравих. Работата ми налага често да отсъствам от града. Добре, сестро, ще се видим другата седмица. Искане ми се да я взимам, когато мога. Да я водя на вечеря, може би и на кино. Изобщо да се грижа за Стар. Гордея се с нея. Тя се превръща в много сладко хлапе.

— И би трябвало да се гордеете. Тя е прекрасна във всяко отношение — отвърна Мейви Мери. После остана на прага и го проследи, докато се отдалечаваше. Нещо в него я безпокоеше.

Все още загрижена за сестра Корделия, тя за последен път провери всички помещения, включи алармата и си тръгна сред навяващия сняг, който обещава да се превърне в истинска виелица.

Откри сестра Корделия да седи със сестра Бернадет и сестра Катрин, две възрастни пенсионирани монахини, които живееха заедно с тях.

— Ужасно съм притеснена, Мейв — призна тя и ѝ разказа за новото завещание, оставено от Беси Дъркин Маър.

Незабавно изпълнена с подозрения, Мейв започна да я разпитва за новия документ.

— Има ли нещо друго, освен че е използвана думата „изконен“, което да предполага, че завещанието е фалшиво?

Корделия се усмихна.

— Само инстинктът на Алвира.

Сестра Бернадет, която скоро щеше да навърши деветдесет години, кимна от стола си.

— Инстинктът на Алвира и нещо, което ни е казал Господ, Корделия. Всички знаете какво имам предвид.

Тя се усмихна на озадаченото им изражение и прошепна:

— „... оставете децата и не им пречете да дойдат при мен, защото на такива е царството небесно.“^[1] Струва ми се, че Беси едва ли би забравила това, колкото и да се е гордяла с къщата си.

[1] Матей, 19, 14. — Б.пр. ↑

8.

Стелина държеше ключа за апартамента в закопчания с цип джоб на палтото си. Баба ѝ го беше дала, но я накара да обещае, че няма да каже на никого къде е. Вече го използваше винаги когато се прибираше вкъщи, за да не се налага баба ѝ да става, ако си почива.

Обикновено я заварваше в малката стая, в която спеше татко ѝ. Двете пиеха мляко със сладки и ако баба имаше да носи на някого дрехи, Стелина я придружаваше и ѝ помагаше за чантите и кутиите.

Но в последно време баба ѝ често беше в болницата и затова госпожа Нунес бе предложила след училище детето да ходи при сестрите.

Понякога, ако възрастната жена се чувстваше добре, Стелина я заварваше в кухнята и апартаментът приятно ухаеше на сос за спагети. Но тази вечер баба ѝ лежеше със затворени очи. Обаче не спеше, защото устните ѝ се движеха. Сигурно се молеше. Тя се молеше много.

Стелина се наведе и я целуна.

— Прибрах се, бабче.

Старицата отвори очи и въздъхна.

— Толкова се притесних. Баща ти се върна и каза, че отивал да те вземе. Искал да те изведе. Не ми се ще да излизаш с него. Ако се появи там да пита за теб, кажи, че баба иска да се прибереш вкъщи заедно с госпожа Нунес.

— Татко се е върнал, така ли? — като се опитваше да скрие страха си, попита Стелина. Не можеше да сподели дори с баба си, че не ѝ е приятно да го вижда. Двамата с баба ѝ се караха винаги, когато баща ѝ се прибереше. И Стелина също не обичаше да излиза с него, защото често ходеха при разни хора и той се караше с тях. Понякога хората му даваха пари и той се сърдеше, защото онова, което им бил донесъл, струвало много повече.

Баба ѝ се повдигна на лакът, седна и после съвсем бавно се изправи.

— Трябва да си гладна, сага. Ще ти приготвя вечеря.

Детето протегна ръка, за да ѝ помогне.

— Толкова добро момиченце — измърмори старицата, докато влизаше в кухнята.

Стелина наистина беше гладна и спагетите на баба ѝ винаги бяха толкова вкусни, но тази вечер едва преглъщаше, защото се безпокоеше за нея. Изглеждаше толкова притеснена и се беше задъхала, като че ли бе тичала.

Изщракването на ключалката им показва, че баща ѝ се е прибрал. Баба ѝ незабавно се намръщи и устата на Стелина пресъхна. Знаеше, че скоро пак ще има кавга.

Лени влезе в кухнята, втурна се към момичето, взе го на ръце, завъртя го и го целуна.

— Стар, миличка — каза. — Толкова ми липсваше.

Стелина се опита да се отскубне. Болеше я.

— Пусни я, грубиян такъв! — извика баба ѝ. — Махай се от тук! Стой настрана! Не си добре дошъл! Върви си! Остави ни на мира!

Лени не прояви обичайния си гняв. Просто се усмихна.

— Лельо Лили, може би наистина завинаги ще си отида, но ако го направя, ще взема Стар със себе си. Нито ти, нито който и да е друг може да ме спре. Не забравяй, че съм ѝ баща.

После излезе навън, като затръшна вратата след себе си. Стелина виждаше, че баба ѝ трепери и по челото ѝ се стичаше пот.

— Бабо, бабо, всичко е наред! — каза тя. — Той няма да ме вземе със себе си.

Старицата се разплака.

— Стелина — изхълца, — ако някога се разболея и не мога да съм при теб, никога не трябва да тръгваш с баща си. Помоли госпожа Нунес да се грижи за теб. Но ми обещавай никога да не тръгваш с него. Той не е добър човек. Постоянно си навлича неприятности.

Докато се опитваше да я успокои, момичето чу баба си да прошепне:

— Той е бащата. Той е настойникът. Мили Боже, мили Боже, какво да правя?

Стелина се зачуди защо плаче баба ѝ.

9.

Както обикновено, когато се опитваше да разкрие вероятно престъпление, Алвира не можеше да заспи. От момента, в който с Уили угасиха светлината след новините в единайсет, тя не можеше да си намери място. Прекара следващите шест часа в полудрямка, изпълнена с неясни, тревожни сънища, и от време на време рязко се сепваше.

Накрая в пет и половина реши да се съжали над Уили, който често измърморваше насън: „Добре ли си, мила?“ Стана, облече си любимия стар халат, закачи си иглата със скрития микрофон, взе химикалка и бележника, в който записваше информацията по текущите си разследвания, направи си чаша чай, настани се на масичката до прозореца с изглед към Сентръл Парк, включи записващото устройство и започна да разсъждава на глас:

— Беси винаги ужасно е държала на къщата си и не е странно да я остави на хора, които според нея биха я поддържали добре. Искам да кажа, че тя не изхвърля сестра си на улицата. В крайна сметка Беси се е погрижила да ѝ осигури апартамента на горния етаж, в който и без това имаше намерение да живее, след като дари сградата на благотворителната програма.

Алвира несъзнателно вирна брадичка, когато продължи:

— Доколкото си спомням, Беси никога не е обичала особено децата. Всъщност сецам се как веднъж някой я попита дали не съжالياва, че няма семейство, и тя отговори: „Хората с деца и хората без деца взаимно се съжالياват.“

За миг замълча и се замисли колко беше искала да имат деца. Внуците ѝ вече сигурно щяха да са на възрастта на децата, които предишния ден бяха видели при Корделия. Поклати глава. Е, нямаше значение. „Не ни било писано“ — каза си.

— Да предположим, че Беси наистина се е разстроила при мисълта из скъпоценната ѝ къща да тичат малки палавници, да оставят следи от пръсти по стените и драскотини по вратите. И, разбира се, от

факта, че мебелите, които лъскаше още откакто преди петдесет години започна работа при съдията и жена му, ще бъдат заменени с детски.

Реши да провери касетата, натисна бутона „стоп“, пренави лентата и послуша за миг записа.

„Добре е — каза си, — и гласът ми звучи така, като че ли работя с пълна пара. Ами, че то си е така!“

Прокашля се и продължи да разсъждава:

— Засега единственото, което загатва, че това ново завещание може да е фалшиво, е думата „изконен“ — никой не е чувал Беси да я използва.

Тя взе химикалката и запрелиства бележника си, за да обърне на нова страница след записките по „Смъртта на Тринки Калахан“. В горната част написа „Завещанието на Беси“, после отбеляза първата точка от разследването си: „Думата *изконен*“.

След това бързо започна да пише: „Свидетелите на завещанието: кои са те? Какво е миналото им? Ден на подписване: 30 ноември. Дали Кейт е видяла свидетелите? Какво си е помислила, че става, ако е била там и те са поискали да се срещнат с Беси?“

„Сега вече използвам сивото си вещество“ — каза си Алвира. Неотдавна бе препрочела романите на Агата Кристи за Еркюл Поаро. Докато работеше по престъпленията, за чието разкриване беше помогнала, тя се опитваше да следва неговия дедуктивен метод.

Когато отбеляза и последната точка от плана си, Алвира погледна часовника: седем и половина, крайно време да затвори бележника и да изключи микрофона. Уили скоро щеше да се събуди и тя искаше да му пригответи закуска.

„По някое време през деня трябва да седна насаме с Кейт и да поговорим по тези въпроси“ — помисли си.

Внезапно ѝ хрумна друга идея и тя отново включи записващото устройство. Откакто бе написала първата си статия в „Ню Йорк Глоуб“ за посещенията си в Сайпръс Пойнт, тя и редакторът Чарли Евънс бързо се бяха сприятелили. Той незабавно можеше да ѝ осигури информация за Вик и Линда Бейкър.

— Малките сиви клетки наистина се събуждат — каза Алвира. — Време е да накарам момчетата в „Глоуб“ да изровят нещо за семейство Бейкър. Басирам се, че на тези измамници не им е за пръв път.

На службата в седем часа сутринта в „Сейнт Клемънт“ обикновено присъстваха трийсетина души, предимно възрастни, пенсионирани енорияши. Но сега бяха коледните пости и броят на богомолците беше поне двойно по-голям. В кратката си проповед монсеньор Ферис говори за този период като време на очакване.

— Ние очакваме раждането на Спасителя — каза той. — Очакваме онзи миг във Витлеем, в който Дева Мария за пръв път видяла сина си.

Тихо ридание откъм редовете прикова вниманието към пейката до портрета на епископ Сантори. Там седеше красивата млада жена, която свещеникът по-рано бе забелязал на улицата срещу жилището си. Тя беше скрила лицето си в ръце и раменете ѝ се разтърсваха. „Трябва да я накарам да разговаря с мен“ — помисли си той, но после я видя да рови в чантата си. Жената извади тъмни очила, сложи си ги, изтича по пътеката и излезе от черквата.

В девет и половина Кейт Дъркин започна да преглежда нещата в стаята на покойната си сестра. Щеше да е жалко да остави дрехите на Беси да висят в гардероба, когато толкова много хора нямаха какво да облекат.

Огромното легло с балдахин, което Беси в продължение на осем години беше споделяла със съдия Алойшъс Маър и от което бе отишла при своя Създател, като че ли безмълвно я укоряваше, докато Кейт вадеше рокли и сака от гардероба. Някои от дрехите бяха поне от двайсет години. „Беси винаги ми е казвала, че няма смисъл да ги изхвърля, защото някой ден мога да ги използвам — помисли си тя. — Като че ли не разбираше, че за да ми станат, ще трябва да порасна с дванайсет сантиметра. Чудно, че не е оставила и тях на Линда Бейкър“ — горчиво си каза.

Споменът за неочакваното разкритие от предишния ден и новото завещание накара очите ѝ да се напълнят със сълзи. Когато нетърпеливо ги избърса и случайно хвърли поглед към бюрото на Беси, вниманието ѝ беше привлечено от пишещата машина. Стори ѝ се, че трябва да си спомни нещо, но какво?

Но нямаше време да се замисли. Чула шум зад себе си, тя се обърна и откри, че на прага са застанали Вик и Линда Бейкър.

— О, Кейт — мило каза Линда. — Толкова се радвам, че разчистваш нещата на Кейт заради нас.

На входната врата се позвъни.

— Аз ще отворя — заяви Вик Бейкър.

„Все още не сте собственици на къщата“ — помисли си Кейт, докато бързаше след него надолу по стълбището.

Миг по-късно видя приветливото лице на Алвира и я чу да пита:

— Тук ли е Кейт Дъркин, господарката на този изконен дом?

10.

Лени се прибра в апартамента в полунощ и отиде на пръсти в спалнята си — почти разчистена от дрехите, които леля му шиеше — за да си легне.

Когато се събуди в девет часа сутринта, с изненада чу от другата спалня гласове. После си спомни, че е събота и Стар не е на училище.

Това също означаваше, че ако леля Лили не е била на утринната служба, сигурно още е в леглото. След онова лошо падане предишното лято тя вече не беше същата. Казваше му, че е добре, но я бе чул да обяснява на някаква съседка, че според лекаря припадъкът ѝ бил предизвикан от лек удар. Каквато и да беше причината, старицата се беше променила.

Каза ѝ, че бил във Флорида, където работил във фирма за доставки по домовете. Тя отговори, че много щяла да се радва, ако имал постоянна работа и че не трябвало да се безпокои за Стелина. „Естествено, че няма нужда да се тревожа за Стар — помисли си Лени. — Леля Лили ще се радва, ако никога повече не се появя тук. Е, онова, което ѝ казах, отчасти си е самата истина — рече си, докато се пресягаше за пакета цигари. — Наистина се занимавах с доставки. Доставях малки пакетчета, които правят хората щастливи.“ Но бе започнало да става опасно, затова реши да се върне в Ню Йорк, да се издържа с някоя и друга дребна кражба и да опознае Стар. „Аз съм просто един мил, загрижен самотен баща, който живее в почтено жилище със старата си леля — помисли си. — И това е добре, защото така, когато Лили завинаги затвори очи, двамата със Стар поне ще се опознаем. И кой знае, може даже да успея да я накарам да работи за мен.“

Обмисли положението, докато допушваше цигарата си. После я угаси в табличката с шивашки принадлежности и реши да запали друга, за да е спокоен преди срещата с леля Лили.

Дори когато Стар все още беше бебе и я извеждаше на разходка с количката, леля му го гледаше с подозрение. Лени се усмихна на

спомена за всички стоки, които можеше да разнася, докато хората се усмихваха и се радваха на прелестната му дъщеричка. Но винаги когато се прибираше вкъщи, Лили го засипваше с въпроси: „Къде се разхождахте? Къде си я водил? Завивките ѝ миришат на цигари. Ще те убия, ако си я водил в някой бар.“ Постоянно го тормозеше.

Той обаче знаеше, че ще трябва да внимава, за да не притесни съвсем леля си за момичето. Не искаше да ѝ хрумне някоя щура идея, например да се опита да открие майката на Стар, предполагаемата му приятелка, заминала за Калифорния.

С помощта на свои приятели успя да намери фалшив акт за раждане. В закаченото за бебешкото одеялце писмо се казваше, че бебето е от ирландски и италиански произход, което чудесно го устройваше. „Аз съм италианец, а майка ѝ е ирландка“ — помисли си тогава Лени и каза на приятеля си да впише името на майката като Роуз О’Трейди. Беше се сетил за песента за Роузи О’Трейди, която много харесваше. Негов ирландски съученик често му я бе пял.

„Лили доста ще се измъчи, докато открие Роуз О’Трейди в Калифорния — каза си, — това е толкова често срещано име и щатът е огромен.“ Но пък всякакъв род издирвания носеха риск и той нямаше намерение да го допусне. Ако искаше да успокои леля си, щеше да му се наложи да се преструва на загрижен родител.

Той се прозя, протегна се, почеса се и приглади правата си тъмна коса. После стана от леглото, нахлузи някакви дънки, напъха крака в маратонките си, сети се да облече тениска и тръгна по коридора към другата спалня.

Вратата беше отворена и можеше да види, че както очакваше, Лили все още не е станала. Стаята бе подредена, но беше малка и тясното креватче на Стар беше между леглото и стената.

Детето бе с гръб към него и баба му го слушаше как учи репликите си за коледното тържество. Лили също не забеляза застаналия на прага Лени. Стар седеше по турски на леглото с изправен гръб. Измъкналата ѝ се от шнолата къдрава тъмноруса коса се спускаше по гърба ѝ.

— О, Йосифе — каза момиченцето, — няма значение, че не ни приемат в странноприемницата. Яслите ще ни дадат подслон, а детето повече не може да чака.

— *Bella, bella Madonna* — възкликна баба й. — Благословената майка ще остане много доволна, че играеш нейната роля. — Въздъхна и стисна ръцете на Стелина. — А днес ще започна да ти шия бяла туника и син воал, за да ги носиш на тържеството, Стелина, сага...

„Лили не изглежда добре. Мисля, че трябва да постъпи в болница“ — с лека тревога си каза Лени. Кожата ѝ беше станала сивкава и по челото ѝ бяха избили капки пот. Понечи да я попита как се чувства, но се отказа и се намръщи, когато погледна към бюфета, покрит с религиозни предмети и статуйки на Светото семейство и Свети Франциск от Асизи. Бе свикнал с тях — леля му винаги прекаляваше с набожността си — но все още съжеляваше, че преди години беше открила сребърния потир, от който Лени бе свалил диаманта.

Навремето вестниците бяха вдигнали такъв вой за това, защото откраднатият потир принадлежал на прочут епископ. Той знаеше, че няма да е разумно да го заложил — щеше да е прекалено рисковано за малкото пари, които можеше да му донесе. Затова го скри в гардероба си, като реши да се избави от него, щом отиде в друг град.

После Лили го беше открила, докато чистеше, и каза, че ѝ приличал на потир, затова му се наложи да измисли някаква тъпа история, че принадлежал на Роуз, майката на Стар, чийто чичо бил свещеник и ѝ го оставил в наследство. Тя, разбира се, го бе лъснала, така че среброто да заблести като ново и го сложи при статуите си.

„Добре де, това я зарадва“ — помисли си Лени. Пък и фактът, че навремето не успя да го заложил, навярно го бе спасил. Сега обаче никой не го търсеше и той се чудеше колко ли може да му донесе. Поне Лили не беше намерила писмото, закачено за одеялцето на Стар. Бе го запазил в случай, че някога някой се усъмни в произхода на детето и му се наложеше да докаже, че не го е отвлякъл.

Криеше бележката в своя гардероб. Леля му не можеше да я достигне дори когато бършеше праха.

Лени сви рамене, обърна се и отиде в кухнята, за да потърси нещо за закуска. „Доста празно“ — помисли си, като прегледа съдържанието на шкафа и хладилника. Лили очевидно не беше пазарувала. Той нахвърли списък на необходимите покупки, взе си якето и се върна в нейната спалня.

— Добро утро, как са моите момичета? — този път високо поздрави той. После загрижено попита леля си как се чувства, каза на Стар да си напише домашните и заяви, че отива на пазар.

След като прегледа списъка с нещата, които Лени имаше намерение да купи, Лили подозрително го погледна, но после омекна и прибави някои поръчки.

Навън беше студено и той съжали, че не си сложи шапката. Най-напред щеше да отиде до кафенето, за да закуси прилично. Междувременно щеше да телефонира на местните си приятели, за да им съобщи, че отново е на тяхно разположение. Бе убеден, че това много ще ги зарадва.

„А щом скъпата леля Лили ни напусне, ще мога да включа малката Стар в бизнеса — помисли си. — Тя ще е страхотен партньор — кой би се усъмнил в нея? Да, двамата със Стар ще работим ръка за ръка и чудесно ще се справяме с доставките“ — обеща си Лени.

11.

Сондра усети, че погледът на свещеника я проследява, когато избяга от църквата. Като се мъчеше да сподави риданията си, тя се върна обратно в хотела. Взе душ, поръча си кафе, после притисна студена мокра кърпа към подутите си очи. „Трябва да престана да плача — каза си. — Трябва да престана да плача!“ Концертът беше изключително важен и трябваше да се подготви за него.

Репетицията в студиото в „Карнеги Хол“ започваше в девет и щеше да продължи пет часа. Трябваше да се успокои. Знаеше, че предишния ден не е била във форма и не е свирила добре.

„Но мога ли да мисля за нещо друго, освен за бебето — постоянно се питаше. — Какво ли се е случило е моето момиченце?“ През тези седем години си бе представяла, че дъщеря ѝ живее при прекрасно семейство, което може би има свое дете. Но сега нямаше представа кой я е намерил — и изобщо дали са я намерили.

Тя се погледна в огледалото. „Какъв ужас!“ — помисли си. Лицето ѝ беше на петна. Не можеше да направи нищо повече за очите си, реши тя, но дългите ѝ, деликатни пръсти сръчно се движеха, докато се гримираше, за да скрие следите от сълзите.

„Следобед пак ще мина покрай енорийското жилище“ — каза си. Тази мисъл ѝ поддейства успокоително. Това бе последното място, на което беше видяла дъщеря си, и там се чувстваше най-близо до нея. А и докато се молеше до портрета на епископ Сантори, като че ли усети нещо от същия покой, за който ѝ бе разказвал дядо ѝ. Не се молеше да си върне детето. „Нямам право да искам това — помисли си. — Само ми дай знак, че е в безопасност и я обичат.“

Беше взела енорийския бюлетин от „Сейнт Клемънт“ и сега го извади от джоба на анцуга си. Да, имаше служба в пет часа. Щеше да присъства на нея, но смяташе малко да закъснее. Така свещеникът нямаше да може да се опита да я заговори. После щеше да се измъкне, преди службата да е свършила.

Докато разресваше тъмнорусата си коса и я събираше на тила си, Сондра се зачуди дали дъщеря ѝ прилича поне малко на нея.

12.

Седнала на чаша чай и голямо парче от топящия се в устата ѝ кекс на Кейт Дъркин, Алвира започна да замисля план за действие, целящ спасяването на къщата от лапите на семейство Бейкър.

— Не е ли ужасно да си помислиш, че трябва да притаяваш глас в собствения си дом? — попита Кейт.

— Онези двамата постоянно душат наоколо. Точно преди да дойдеш, сърцето ми едва не се пръсна, когато се обърнах и ги видях да ме наблюдават. Ето защо сега затворих вратата. — После погледна към копието на завещанието и въздъхна. — Предполагам обаче, че нищо не може да се направи. Като че ли всичко е в тяхна полза.

— Ще проверим — решително заяви Алвира и включи миниатюрния, си микрофон. — Имам много въпроси към теб, така че дай да започваме. Монсеньор е дошъл да те види на двацет и седми, в петък. Той каза, че изобщо не се съмнявал на кого ще остави къщата Беси, макар да знаел, че не ѝ допада много тук да има деца.

Кейт кимна. Меките ѝ сини очи — уголемени от големите кръгли очила — бяха замислени.

— Знаеш я Беси — рече. — Беше толкова упорита и се оплакваше, че къщата нямало да е същата, когато из нея тичали някакви си хлапета. Но си спомням, че после се позасмя и каза: „Е, поне тогава вече няма да съм тук, за да чистя след тях — това ще е твое задължение, Кейт.“

— Това било в петък, на двацет и седми, нали така? — попита Алвира. — Как се чувстваше Беси през уикенда?

— Уморена. Сърцето ѝ вече се предаваше и тя го знаеше. Поиска да ѝ извадя синята рокля и да я изгладя. После ми каза, когато настъпел моментът, да ѝ сложа и перлите. Не били ценни, но били единственото бижу, което ѝ подарил съдията, освен венчалния пръстен, разбира се, и не си струвало да оставя тези неща на някого. После добави: „Знаеш ли, Кейт, Алойшъс беше много добър човек. Ако

се бях омъжила за него като млада, сигурно щях да имам деца и нямаше толкова да се ядосвам за драскотините и следите от пръсти.“

— Това е било в събота, нали? — попита Алвира.

— Всъщност в неделя.

— Значи в понеделник би трябвало да е подписала новото завещание. Не си ли я чула да трака на машината преди това? Какво си помисли, когато пристигнаха свидетелите, за да присъстват на подписването?

— Изобщо не съм ги видяла — поклати глава Кейт. — Нали знаеш, че в понеделник и петък следобед винаги давам по два часа доброволен труд в болницата. Беси нямаше и да иска да чуе, ако ѝ бях предложила да остана при нея. Пък и когато тръгнах, изглеждаше доста добре — седеше в салона на долния етаж и гледаше телевизия. Каза ми, че се радвала да се избави от мен за няколко часа. Че се чувствала чудесно и ѝ омръзнало да ме гледа разтревожена.

— А къде беше тя, когато се прибра вкъщи?

— Ами, пак там, гледаше една от нейните сапунени опери.

— Добре. Сега искам да си поговорим за двамата свидетели. — Алвира разгледа последната страница от завещанието. — Имаш ли представа какви са?

— Изобщо не съм чувала за тях — отвърна Кейт.

— Е, аз обаче възнамерявам да им направя посещение. Адресът им е тук, до подписите. Джеймс и Айлийн Гордън, Западна седемдесет и девета улица. — Тя вдигна поглед, когато Вик Бейкър отвори вратата, без да почука.

— Пиете си чай, а? — с принудена веселост попита той?

— Пиехме — отвърна Алвира.

— Просто исках да ви кажа, че излизаме за малко, но когато се върнем, с радост ще ви помогнем да отнесете долу дрехите на скъпата Беси.

— Ние ще се погрижим за вещите на Беси — заяви Алвира. — Не се тревожете за това.

Любезната усмивка изчезна от лицето на Бейкър.

— Случайно дочух, че току-що говорехте за свидетелите, госпожо Миън. С удоволствие ще ви дам телефонния им номер. Ще откриете, че са съвсем прилични хора. — Пъхна ръка в джоба си. — Всъщност имам визитната им картичка.

Бейкър подаде на Алвира визитката, после излезе, като затръшна вратата след себе си. Двете жени се обърнаха и видяха, че вратата бавно се отваря.

— Не се затваря — поясни Кейт. — Той много приказва и очевидно е успял да впечатли Беси. Истината е, че може да боядисва, но това е всичко. — Посочи към вратата. — Забеляза ли, че преди малко не натисна бравата? Просто я бутна навътре. Преди заяждаше, затова я рендоса. Сега дори не се затваря. Същото е и в салона.

Алвира я слушаше с половин ухо. Тя разглеждаше визитката, която ѝ беше дал Вик Бейкър.

— Семейство Гордън имат агенция за недвижими имоти. Това вече е интересно.

— Може да не е способен да поправя врати, но определено разбира от завещания — късно следобед каза на Уили Алвира, когато мъжът ѝ се прибра вкъщи и я завари да седи в дневната на апартамента им. — Джим и Айлийн Гордън ми изглеждат съвсем нормални.

— Как се е случило така, че са станали свидетели на завещанието?

— Според тях почти случайно. Очевидно Вик Бейкър е търсел жилище още откакто се премести тук преди почти година. Казаха ми, че няколко пъти го водили да разглежда апартаменти. На трийсети имал среща с тях в три часа, за да видят някакво жилище на Осемдесет и първа улица и докато били там, Линда позвънила по клетъчния му телефон. Съобщила му, че Беси не се чувствала добре и искала да подпише новото си завещание. Вик попитал семейство Гордън дали имат нещо против да свидетелстват. Те се съгласили и — това е моментът, който толкова ме безпокои — Вик и Линда едва не припаднали, когато Беси им прочела завещанието, преди да го подпише.

— Ако семейство Гордън са водили Бейкър да разглежда жилища, трябва да са проверили състоянието му — каза Уили. — Попита ли ги за това?

— Проверили са го. Ако щеш вярвай, Вик и Линда са добре осигурени. — Опита се да се усмихне. — Много работа ли ти намери Корделия?

— Изобщо нямах време да си отдъхна. В магазина се пукнала тръба и успях да я поправя едва след като спрях водата навсякъде. Добре, че е събота и нямаше деца.

— Е, скоро това няма да е проблем — въздъхна Алвира. — И освен ако не открия нещо, което съм пропуснала, за тях вече няма да има място. — Тя вдигна ръка и включи микрофона си. Сръчно пренави последната част от записа и го пусна.

Приятният глас на Айлийн Гордън бе ясен и разбираем:

— Накрая госпожа Маър каза, че вече можела да умре в мир, след като знаела, че домът ѝ ще запази изконното си състояние.

— Обзалагам се, че ключът се крие в тази ужасна дума „изконен“ — каза Алвира. — И ще продължавам да посещавам семейство Гордън, докато, не го открия. Струва ми се, че са добри хора, но все пак има нещо странно в това как случайно са станали свидетели на завещанието. Може пък да са много добри актьори и аз да се хващам на лъжите им.

— Остави това засега — рече Уили. — Хайде да вечеряме порано. Умирам от глад.

В шест и половина тъкмо излизаха навън, когато телефонира монсеньор Ферис.

— Кейт беше на службата — каза той. — Съобщи ми, че си ходила при свидетелите. Какво стана?

Алвира накратко го информира и го увери, че няма да се откаже. После, преди да се сбогува, попита:

— Появи ли се пак онази млада жена, която видяхме вчера?

— Днес идва два пъти. Сутринта присъства на службата, после си тръгна по време на проповедта. Изглеждаше ужасно измъчена. След това я забелязах в пет часа, но пак нямах възможност да поговоря с нея. Алвира, ти каза, че ти се сторила позната. Имаш ли представа коя е или къде може да си я виждала? Наистина бих искал да се опитам да ѝ помогна.

— Мъчех се да си спомня, но засега не ми хрумва нищо — със съжаление отвърна тя. — Но съм сигурна, че съм виждала някъде снимката ѝ, но просто не мога да се сетя.

Два часа по-късно, когато двамата с Уили минаваха покрай „Карнеги Хол“ на връщане от ресторанта, тя замълча по средата на изречението и посочи.

— Виж, Уили. Това е същото момиче.

На афиша за коледния концерт имаше снимки на изпълнителите — Пласидо Доминго, Катлийн Батъл, Йо-Йо Ма, Иманюел Акс и Сондра Люис.

Алвира и Уили се приближиха, за да прочетат информацията под снимката на Сондра Люис. Дори тук тя изглеждаше тъжна и замислена.

— Защо е толкова нещастно това момиче, щом му предстои дебют в „Карнеги Хол“? — попита той.

— Явно е нещо свързано със „Сейнт Клемънт“ — отвърна Алвира. — И имам намерение да открия какъв е проблемът.

13.

Като съвсем мъничка Стелина питаше баба си защо няма майка като другите деца. Старата жена ѝ казваше, че майка ѝ я оставила при татко ѝ, защото се разболяла при раждането и трябвало да отиде в Калифорния, за да се излекува. Майка ѝ много страдала, че трябва да я остави, и обещава, че ако някога се почувства по-добре, ще се върне при нея. Но също ѝ каза, че според нея това никога нямало да се случи и че Господ сигурно е повикал майка ѝ при себе си в рая.

После, точно когато тръгваше на детска градина, баба ѝ показа сребърния потир, който бе намерила в гардероба на Лени, и ѝ обясни, че е от чичото на майка ѝ, а тя го оставила на Стелина. Каза ѝ, че потирът се използвал по време на църковна служба и бил свещен.

Той се превърна в талисман за детето и понякога, когато си лягаше и си мислеше за майка си, молеше баба си да го подържи.

Навремето старицата се шегуваше:

— Вече не си бебе, Стелина. Сега си голямо момиче и ходиш на училище, ти ще решиш дали ти трябва зальгалки. — Но винаги се усмихваше и не ѝ отказваше да подържи потира. Понякога на английски, друг път на италиански, а често на смесица от двата езика тя успокояваше прелестното момиченце, единствения подарък от иначе непрокопсания ѝ племенник: — О, *bambina* — прошепваше баба ѝ, — винаги ще се грижа за теб.

Стелина не ѝ казваше, че когато сплете пръсти около чашата, почти усеща топлината на майчините си ръце.

Неделя следобед, докато гледаше как баба ѝ шие синия воал за коледното тържество, на Стелина ѝ хрумна идея. Щеше да я попита дали може да вземе потира и да изиграе ролята си така, все едно Божията майка го поднася в дар на младенеца Исус.

Баба ѝ възрази:

— О, не, Стелина. Може да се загуби, а пък и Божията майка не е имала сребро, за да го подари на младенеца Исус. Няма да е вярно.

Тя не започна да спори, но си помисли, че трябва да намери начин да убеди баба си. Знаеше точно коя молитва да каже, когато го отнесе в яслите: „Ако майка ми още е болна, моля те, нека оздравее и я помоли да дойде да ме види поне само един път.“

В Двайсет и четвърти полицейски участък в Манхатън детектив Джо Трейси сериозно се заинтригува от поредната поява на Лени Сентино. Спомняше си го отпреди няколко години, когато беше попаднал на следите му. Тогава не успя да докаже участието му в продажба на наркотици на малолетни, но бе убеден, че е замесен.

Партньорът му отбеляза, че досието на Лени не е голямо — само няколко обира с взлом и незаконен хазарт — но детективът знаеше, че просто не са успели да го заловят.

— Естествено — каза той, — преди двайтсет и пет години Лени е излежал лека присъда в затвор за малолетни престъпници, но съм сигурен, че там само е усвоил още повече номера. Арестували са го няколко пъти, но не са повдигали обвинения срещу него. Никога не сме разполагали с конкретни доказателства, но винаги нещо ми подсказваше, че разпространява наркотици в гимназиите. Спомням си, че често го виждах да разхожда детето си с количка из целия Уестсайд. По-късно чух, че онова дете било само прикритие — че разнасял дрога в количката.

Трейси остави тънкото досие на Лени Сентино на бюрото си.

— Е, след като се е върнал, ще продължа да го наблюдавам. Ако го видя с онова момиченце, може да го пипна. Накрая все ще допусне грешка и тогава няма да ми се измъкне.

14.

В понеделник сутрин, докато двамата с Уили закусваха, телефонът иззвъня и Алвира с радост чу гласа на своя редактор Чарли Евънс. Той ѝ съобщи, че макар никога да не са били осъждани, Вик и Линда Бейкър очевидно са измамници.

— Почакай малко — прекъсна го тя. — Искам да запиша всичко, за да не забравя нито дума. — После изтича в спалнята за микрофона си, включи го и бързо се върна обратно. — Добре. Чарли, продължавай — каза Алвира, като приближи записващото устройство до слушалката.

— Семейство Бейкър имат навика да издирват заможни стари хора — продължи редакторът. — Най-пресният случай е от миналата година в Чарлзтаун. Там се сприятелили с възрастен мъж, който имал два милиона долара. Явно тогава е бил сърдит на дъщеря си, защото се омъжила без негово съгласие, но с нищо не показвал, че има намерение да я лиши от наследство. Според свидетелите двамата мошеници постоянно му шушнели лоши неща за дъщеря му и как нямала търпение да прибере паричките му. И сецаш ли се как завършило всичко?

— Представили ново завещание — отвърна Алвира.

— Позна. Старецът оставял на дъщеря си малко долари и бижутата на майка ѝ. Останалото отишло за семейство Бейкър. Разбираш ли, проявили са достатъчно разум да не заграбят всичко. Тогава завещанието би могло по-лесно да се оспори.

— Ами свидетелите на завещанието? — попита Алвира.

— Солидни граждани:

— Както и очаквах — въздъхна тя.

— Открих два-три подобни случая от последните десет години, но положението ти е ясно. Всички завещания са били оспорвани, но семейство Бейкър винаги са печелели.

— Този път няма да спечелят — закле се тя.

— Надявам се, че няма, заради приятелката ти, но ще ти дам един безплатен съвет: кажи ѝ да отиде в съда, който разглежда делата за наследство на Чеймбърс Стрийт 31, и да подаде заявление за оспорване на завещанието заради незаконно въздействие. Иначе завещанието може да бъде потвърдено в срок от два дни до няколко месеца в зависимост от съдията. Ако обаче подаде заявление, поне ще забави прехвърлянето на имота. Кой е изпълнител на завещанието?

— Вик Бейкър.

— За всичко са помислили — отбеляза Чарли. — Добре, Алвира, обади ми се, ако мога да помогна с нещо, и не забравяй — искам материал за случая.

— Непременно ще получиш и можеш да се обзаложиш, че ще е за първа страница. Направо си запиши заглавието: „Разкриване на измамници“.

Редакторът се засмя.

— Действай, Алвира. Залагам на теб.

По време на третата чаша чай Алвира предаде на Уили разговора.

— Виж, скъпа — каза мъжът ѝ, — зная, че ще направиш всичко възможно, но трябва да ми обещаеш, че няма да поемаш каквито и да е рискове. Прекалено съм стар, за да се страхувам, че могат да те блъснат от някоя тераса или да те удавят във ваната.

— Семейство Бейкър не са агресивни, само са измамници. Какво ти е приготвила за днес Корделия?

— Детският център — поклати глава Уили. — Нали знаеш, трябва да се договоря с инспекторите. Сградата направо се разпада. Колкото и да ремонтираш, нищо не можеш да направиш. Единственото решение е да се разруши. Както и да е, освен това ще отделя един час да се упражнявам на пианото. Корделия ме чу да си тананикам „Цяла нощ“, докато вчера ремонтирах радиаторите, и реши да я изпълня на тържеството. Искат аз да я изсвиря. Има безумната идея по този начин да покаже на децата, че човек се учи, докато е жив.

— Това е прекрасно! — възторжено възкликна Алвира.

— Хм, на мен пък тази идея не ми харесва — отвърна той, — но децата не са придирчиви, а родителите ще обръщат внимание само на

собствените си деца, така че навярно никой дори няма да ме забележи... А ти какво ще правиш?

— Ще се отбия при Кейт. Знаеш как е, когато някой почине. След погребението човекът, който е останал сам, се събужда и осъзнава, че никога вече няма да види онова лице, нито пък ще чуе онзи глас. Тъкмо тогава се познават истинските приятели. А Кейт трябва да се оправя и с онези мошеници, освен със загубата на Беси. После ще отида при монсеньор Ферис, за да му кажа, че зная коя е онази млада жена, която се навърта около „Сейнт Клемънт“.

С обичайната си енергичност Алвира разтреби кухнята, оправи леглото, взе душ и се облече. Избра семпъл, но елегантен костюм, който приятелката ѝ баронеса Мин фон Шрайбер по време на последното си посещение в града ѝ беше помогнала да си купи. Както постоянно отбелязваше Мин, ако нямаше кой да я насочва, Алвира се спираше на извънредно неподходящи стилове и цветове, мнение, което тя покорно приемаше.

Преди да излезе, се спря да послуша Уили, който упражняваше „Цяла нощ“ на пианото, и гордо отбеляза, че свири все по-добре. Устните ѝ беззвучно изричаха думите, докато мъжът ѝ пееше. Стихът „Аз над теб докрай ще бдя“ ѝ се стори почти като молитва. „Е, аз ще бдя над теб, Кейт“ — помисли си Алвира.

Когато пристигна в къщата, с удивление откри Кейт спокойна, но категорично решена да си намери друго жилище. Щом Беси искала да остави дома си на семейство Бейкър, тя щяла да изпълни волята ѝ. Намеренията на сестра ѝ били ясни и тя ѝ оставяла апартамента на последния етаж, наред с ежемесечен доход.

— Но не мога да живея в една къща с тези хора, Алвира — заяви Кейт. — Всеки път, щом си помисля, че Беси, колкото беше болна, е седнала на бюрото си да напише на машината онова завещание, а после е повикала свидетели, когато ме е нямало — все едно, че нож се забива в сърцето ми.

— Кейт, току-що ме подсети за нещо, за което не си бях помисляла. Завещанието е било подписано миналия понеделник, на трийсети ноември, нали така? Но носи дата двацет и осми ноември.

— Да. Това беше денят, след като Беси каза на монсеньор Ферис, че не ѝ допадала идеята къщата да се превърне в детски център. И въпреки че през онзи уикенд се пошегува с мен, че щяло да е мое

задължение да чистя след децата, докато ме е нямало, е седнала на машината и го е написала.

— Колко пъти си излизала през последния уикенд? — попита Алвира.

— Ходих само на утринната служба в събота и неделя. Но Беси пишеше бързо на машина. Нали знаеш колко се гордееше с това. Можела е да натрака завещанието само за двацет минути.

— О, Кейт! — каза Алвира. Сърцето я болеше, докато гледаше старата си приятелка. Като че ли я бе напуснало каквото и да е желание за съпротива. Раменете ѝ бяха отпуснати и искрата, която даваше сила на дребното ѝ тяло, сякаш беше угаснала. Алвира разбираше, че няма смисъл да спори с нея — тя вече се бе предала. Можеше само да се опита да спечели време.

— Направи ми една услуга, Кейт. Поразпитах някои хора за семейство Бейкър. Вече открихме, че са измамници. Просто никога не са ги арестували — засега! Дай ми време до Коледа да докажа, че Беси не е написала онова завещание и макар че подписът ѝ изглежда истински, обзалагам се, че изобщо не е разбрала какво подписва.

Очите на Кейт се разшириха.

— О, Алвира, това просто не може да се докаже.

— Разбира се, че може — с убеденост, каквато обаче не изпитваше, възрази Алвира. — И вече зная с какво да започна. Веднага след като се срещна с монсеньор Том, пак ще отида при Джеймс и Айлийн Гордън и ще им кажа, че търся апартамент. Тези двамата често ще ме виждат през следващите няколко седмици. Може да участват в машинациите на семейство Бейкър, а може просто да са ги заблудили, но така или иначе ще се добера до истината.

15.

Лени Сентино беше успял да се спаси от затвора, като не проявяваше прекалена алчност. Пласираше наркотици само от време на време, при това на дребно, така че като възрастен не бе привличал вниманието на полицията, освен на детектив Джо Трейси. Пък и всъщност никога не беше продавал дрога, а само разнасяше доставки и ако го заловяха, нямаше да получи тежка присъда. Наркотиците се плащаха предварително и той нямаше нищо общо с това. Бе си спечелил репутация на сигурен човек и сред дилърите, и сред наркоманите, затова го търсеха.

И все пак, тъй като искаше да ограничи участието си във винаги опасната търговия с дрога, от време на време работеше в съвсем законен магазин за спиртни напитки. Като разнасяше доставки по домовете на хората, спокойно можеше да ги оглежда. Беше роден крадец — винаги действаше, когато собствениците не бяха вкъщи, и не взимаше нищо друго, освен бижута и пари.

Успешната серия от обира на черкви бе завършила със случая в „Сейнт Клемънт“. Безшумната аларма и случайното отвлечане на Стар го бяха накарали да осъзнае, че рискът е прекалено голям. Дори в помалките черкви вече бяха инсталирани такива системи за сигурност.

Ето защо, уверен в способността си да оцелява, Лени съобщи на познатите си, че се е върнал в града и отново е на тяхно разположение. На няколко бири в понеделник следобед се беше похвалил, че през септември е работил за фалшива компютърна фирма. Но нямаше представа, че в компанията му е внедрен детектив под прикритие и когато ченгето прати доклада си в участъка, детектив Трейси го постави под наблюдение, включващо подслушване на телефона. От своя страна полицията не знаеше, че Лени се е подсигурил, страхувайки се точно от такава възможност. Беше оставил парите от последния удар в скривалище в Мексико, наред с фалшиви документи за самоличност. Но след завръщането си в Ню Йорк прибави към плана си за бягство нов елемент. Бе очевидно, че леля Лили умира. Той

искрено обичаше Стар и детето щеше да му е много полезно. Затова беше решил, че ако се наложи да напусне страната, ще го вземе със себе си. „Все пак аз съм ѝ баща и няма да е честно да я изоставя“ — често си напомняше той.

Неизречена, но навярно много по-важна бе убедеността му, че никой не би помислил за избягал престъпник човек, който пътува с малко дете.

16.

Сондра си беше обещала повече да не се приближава до „Сейнт Клемънт“. „Ако дядо не идваше за концерта, веднага щях да отида в полицията — помисли си. — Повече не мога да живея така. Ако някой е намерил бебето и е решил да го задържи, след като е прочел писмото, може да е фалшифицирал акта му за раждане. Нищо по-лесно от това да заяви, че детето се е родило у дома. В онзи хотел никой не разбра, че съм родила — не изпитвах силни болки.“

Болката бе дошла после, мислеше си Сондра, докато лежеше будна през нощта. Унесе се едва на разсъмване, спа само няколко часа и се събуди с ужасно главоболие.

Стана и облече анцуга си. „Малко тичане може да ми помогне — реши тя. — Днес вече трябва да се съсредоточа върху репетициите. Обърках толкова много неща — не искам да се проваля и на концерта.“

Беше си обещала да бяга само в Сентръл Парк, но когато наближи северния му край, краката несъзнателно я понесоха на запад. Няколко минути по-късно стоеше срещу „Сейнт Клемънт“ и отново си спомняше онзи миг, в който за последен път бе прегръщала бебето си.

Беше се постопило и по улицата имаше повече хора, така че нямаше опасност да привлече вниманието. Снегът, толкова бял в четвъртък, почти се бе стопил и останалите преспи бяха почернели от сажди.

„Онази вечер беше много студено — спомни си Сондра — и тротоарите бяха заледени. Старата количка имаше петно от едната страна. Доколкото можех, я почистих отвътре, но беше толкова вехта, че не исках да оставя бебето дори за минута. Някой от хотела беше изхвърлил книжната торба, в която пъгнах детето. Спомням си, че имаше емблема на «Слоун».“

Някой я потупа по рамото. Стресната, тя се обърна и видя загриженото лице на шейсетинагодишна, пълна, червенокоса жена.

— Ти се нуждаеш от помощ, Сондра — нежно каза Алвира. — И аз ще ти помогна.

Взеха такси до Сентръл Парк Саут. Когато влязоха в апартамента, Алвира направи чай и зареди филийки в тостера.

— Сигурна съм, че днес не си хапвала нищо — каза тя.

Очите на Сондра отново се насълзиха и тя кимна. Чувстваше се някак нереално и в същото време изпитваше огромно облекчение.

Знаеше, че ще разкаже на Алвира Миън за бебето, и усещаше, че жената ще намери начин да ѝ помогне.

Двайсет минути по-късно Алвира решително ѝ каза:

— Слушай сега, Сондра, първо трябва да престанеш да се терзаеш. Това е било преди седем години — тогава самата ти още си била дете. Не си имала майка. Чувствала си се отговорна пред дядо си. Сама си родила бебето и си се погрижила за него. Купила си дрешки, мляко и биберони, направила си така, че да родиш в Ню Йорк, защото си знаела, че някой ден ще живееш тук. Облякла си дъщеря си и си я оставила пред енорийското жилище. Избрала си черквата, спасила дядо ти, когато разбрал, че артритът му отнема дарбата на цигулар. Позвънила си след по-малко от пет минути и си решила, че някой е намерил бебето.

— Да — отвърна тя, — но ако някакви деца са замъкнали количката по-нататък, за да се пошегуват? Ако бебето е замръзнало и после онези, които са го открили, не са искали да ги обвинят... Ако...

— Ами ако са го намерили добри хора и сега дъщеря ти стопля живота им? — с убеденост, която не изпитваше, каза Алвира. „Добрите хора първо биха съобщили в полицията и после биха се опитали да осиновят детето — помисли си тя. — Нямахте да пазят тайна през всички тези години.“

— Не мога да искам нищо повече — отвърна Сондра. — Не заслужавам нищо повече от това, защото просто не зная...

— Заслужаваш много повече, отколкото си мислиш — енергично я прекъсна по-възрастната жена. — Сега трябва да отидеш на репетицията и да се подготвиш за срещата с нийоркските почитатели на музиката. С останалото ще се заема аз. — После спонтанно прибави: — Сондра, знаеш ли колко си красива, когато се усмихваш? Трябва да го правиш по-често, чуваш ли?

По време на следващата чаша чай тя постепенно започна да повдига духа на младата жена.

— Можеш ли да си представиш как се е чувствал бедният ми дядо, който дотогава живееше сам, изведнъж да му се наложи да отглежда десетгодишно дете? — усмихната каза Сондра. — Имаше много хубав четиристаен апартамент в прекрасен блок край Мичиганското езеро в Чикаго, но въпреки това беше малък, а не можеше да си позволи по-голям.

— Какво направи дядо ти, когато отиде да живееш при него? — попита Алвира.

— Промени живота си заради мен. Премести се в кабинета си и ми даде голямата спалня. Винаги когато излизаше, намираше жена да се грижи за мен. А дядо обичаше да вечеря с приятелите си и, разбира се, често ходеше на концерти. Заради мен се отказа от ужасно много неща, които обичаше да прави.

— Пак се самообвиняваш — прекъсна я Алвира. — Обзалагам се, че преди да отидеш при него, е бил самотен. Присъствието ти му е било огромна утеха.

Сондра се усмихна още по-широко.

— Възможно е, но в замяна на моята компания трябваше да се откаже от свободата си да излиза когато поиска и от дребните удоволствия, които си позволяваше. — Усмивката ѝ се стопи. — Предполагам, че в известен смисъл съм успяла да компенсирам това. Наистина съм добра музикантка, добра цигуларка.

— Ето! — възкликна Алвира. — Най-последно да кажеш нещо хубаво за себе си.

Младата жена се засмя.

— Много си убедителна, Алвира.

— Така казва и редакторът ми — съгласи се тя. — Добре, схванах положението. Чувствала си се задължена да успееш, спечелила си стипендия, запознала си се с привлекателен и даровит мъж, била си едва на осемнайсет и си се влюбила в него. Сигурно ти е казал, че е луд по теб. Нямала си родители, нито братя и сестри. Имала си само дядо си, който често боледувал. Правилно ли съм разбрала?

— Да.

— Останалото ни е известно. Да се върнем към настоящето. Толкова красиво и талантливо момиче като теб не може да живее

изолирано. Имаш ли си приятел?

— Не.

— Прекалено бързо ми отговори, Сондра, което означава, че наистина имаш приятел. Кой е?

Последва продължително мълчание.

— Гари Уилис. Свири в Чикагския симфоничен оркестър — накрая неохотно отвърна тя. — На трийсет и четири е, осем години по-възрастен от мен, много красив, много добър и иска да се ожени за мен.

— Дотук добре — рече Алвира. — Обичаш ли го?

— Може би. Просто не съм готова за брак. В момента не съм способна на никакви чувства — зная го. Страхувам се, че ако все пак се омъжа, няма да съм в състояние да погледна лицето на бебето си, като зная, че съм изоставила сестричката му в пазарска торба на студа. Гари се отнася към мен с много търпение и разбиране. Ще те запозная с него. Той ще доведе дядо ми на концерта.

— Вече започвам да го харесвам и без да го познавам — отвърна жената. — И недей да забравяш, че днес деветдесет процента от жените имат семейства и едновременно с това работят. При мен беше същото.

Сондра огледа подредения с вкус апартамент.

— С какво се занимаваш, Алвира?

— В момента съм жена, спечелила от лотарията. Освен това пиша за „Ню Йорк Глоуб“. Допреди три години бях забележителна чистачка.

Младата жена се засмя. Не бе сигурна дали да ѝ повярва, или да приеме думите ѝ за шега, но Алвира не се впусна в обяснения. „По-късно ще имаме много време да ѝ разкажа живота си“ — помисли си.

Двете едновременно се изправиха.

— Трябва да тръгвам на репетиция — каза Сондра. — Днес ще идва диригент, чиято репутация направо вледенява изпълнители като мен.

— Е, върви и дай всичко от себе си — рече Алвира.

— Ще намеря начин да открия бебето ти без никой да разбере. Ще ти телефонирам всеки ден, обещавам.

— Алвира, дядо и Гари ще пристигнат една седмица преди концерта. Зная, че дядо ще иска да отиде в „Сейнт Клемънт“. Ужасно

се натъжи, когато научи за изчезването на потира на епископ Сантори. Но в случай, че попаднем на монсеньор Ферис, когато сме там, нали ще поговориш с него, за да му обясниш, че сме разговаряли, и да го помолиш да не казва на дядо, че съм се навъртала около черквата?

— Непременно — обеща тя.

Докато минаваха през дневната, Сондра спря до пианото. „Наръчник за възрастни начинаещи“ на Джон Томпсън беше отворен на „Цяла нощ“.

— Съвсем съм забравила тази песен. Прекрасна е, нали? — Без да дочака отговор, засвири и тихо запя:

— „Спи, мое дете, спи спокойно — цяла нощ. Бог ангели ще прати да бдят над съня ти — цяла нощ...“ Като че ли е писана за мен, нали, Алвира? Надявам се онази нощ бебето ми да е имало ангел-хранител. — Гласът ѝ секна и младата жена отново щеше да се разплаче.

— Ще ти позвъня — обеща Алвира, докато Сондра бързаше да излезе навън.

17.

— Това ли е всичко за мен. Корделия? — уморено попита Уили.
— Двете тоалетни работят, но ти предлагам да кажеш на децата да не хвърлят в тях тоалетна хартия. Тръбите са много стари. В момента и аз се чувствам такъв — с въздишка добави той.

— Глупости! — енергично възрази сестра Корделия. — Още си млад човек, Уили. Почакай да станеш на моята възраст. — Тя беше с десет години по-голяма от него.

— И на сто да станеш, Корделия, пак ще си енергична.

— Като говорим за това, в момента би трябвало да присъствам ма репетицията. Хайде, ела горе. Децата скоро ще си тръгват — рече сестра Корделия, хвана го за ръка и го поведе към стълбището.

Беше осемнайсет и петнайсет и репетицията бе в разгара си. Бяха стигнали до последната сцена в яслите. Стелина с тържествено лице стоеше на колене срещу веселия Джери Нунес, надвесена над сгънатото одеяло, което заместваше кошарата на младенеца Исус.

Водени от Хосе Диас, влъхвите приближиха отляво и пастирите се събраха от другата страна.

— По-бавно, деца — нареди сестра Корделия. Тя вдигна и после спусна ръце. — Крачка по крачка, недейте да бързате. Джери, гледай надолу. Предполага се, че трябва да гледаш към бебето, не към пастирите. Уили, изспири заключителната песен.

— Оставих нотите у дома, Корнелия. Нямах представа, че ще остана до толкова късно.

— Добре, тогава я изпей. Бог те е дарил с глас. Започни съвсем тихо, както ще пееш, докато свириш на пианото. Децата ще се присъединят към теб — първо Стелина и Джери, после влъхвите, пастирите и накрая хорът.

Уили знаеше, че няма смисъл да спори със сестра си.

— „Спи, мое дете“ — започна той.

— Хосе, ще те накажа, ако пак спънеш Дени — прекъсна го сестра Корделия. — Хайде, започни отново, Уили.

На „Бог ангели ще прати да бдят над съня ти“ запяха Стелина и Джери. Сладките им детски гласчета се присъединиха към тенора на Уили.

„Какъв прекрасен глас има това дете — помисли си той, докато слушаше Стелина и наблюдаваше кафявите ѝ очи. — Едно седемгодишно момиченце не бива да изглежда толкова тъжно.“ После песента подеха влъхвите, пастирите и накрая всички ученици:

— „Бързо спуска се нощта, в сън потъва цялата земя, аз над теб докрай ще бдя — цяла нощ.“

Накрая Уили, сестра Корделия, сестра Мейви Мери и всички доброволци от магазина енергично заръкопляскаха.

— Ако и през тези две седмици, които остават до тържеството, сте толкова добри, всички ще сме щастливи — каза на децата Корделия. — Сега се обличайте и да не си размените дрехите. Вашите скоро ще дойдат да ви вземат и няма да им е приятно да ви чакат. Цял ден са работили и са уморени. — Тя се обърна към Уили: — Аз също.

— Фактът, че дори твоята енергичност има предел, ми действа успокоително — отвърна брат ѝ. — Добре, след като останах толкова време, спокойно мога да ти помогна да почистиш.

Двайсет минути по-късно той и двете монахини стояха на вратата и чакаха госпожа Нунес да прибере Стелина и Джери. Когато се появи задъхана и започна да се извинява, те я прекъснаха, а сестра Корделия я отведе настрана.

— Как е пралелята на Стелина? — попита я.

— Не е добре — прошепна тя и поклати глава. — Предполагам, че до края на седмицата ще се наложи да постъпи в болница. — Бързо се прекръсти. — Е, поне бащата се върна. Все е нещо — изсумтя тя, сякаш за да покаже, че не вярва на бащата на Стелина.

Когато госпожа Нунес и децата си тръгнаха, сестра Корделия каза:

— Бедното дете. Майка му го е изоставила още като бебе. Сега ще загуби и пралеля си, която го е отгледала, а бащата очевидно не се застоява дълго тук. Доколкото разбрах, не е стока.

— Права си — намеси се сестра Мейви Мери. — В петък вечер дойде да търси Стелина, след като вече си беше отишла. Остави у мене неприятно впечатление, затова поразпитах за него момчетата в участъка.

— Не се отказваш от старата си работа, а, детектив? — попита Уили.

— Никому не вреди. Според слуховете господин Сентино като че ли сериозно ще загази.

— Което означава, че това прекрасно дете може да остане без дом — тъжно отбеляза сестра Корделия.

— А след няколко седмици ние дори няма да можем да го гледаме след училище. — Тя въздъхна. — Добре, стига вече. Прибирай се вкъщи, Уили. Свърши чудесна работа и можеш да си получиш заплатата в края на седмицата.

— Много смешно — усмихна се на обичайната ѝ шега той. Когато напуснаха сградата, тримата останаха за малко на тротоара. — Пийнете по чаша вино и си починете — каза Уили. — Бих ви завел на вечеря, но не съм се чувал с Алвира, откакто позвъни на обяд да каже, че отива в агенцията за недвижими имоти, така че не зная кога ще вечеряме.

Корделия удивено го изглежда.

— Шегуваш се. Мислех си, че обичаш апартамента, в който живеете. Алвира винаги е казвала, че никога не би го напуснала. Наистина ли търси нов?

— Не, разбира се — успокои я брат ѝ. — Това просто е прикритието ѝ, за да ходи при онова семейство, което е свидетелствало на завещанието на Беси. Надява се, че като ходи при тях достатъчно често, ще открие нещо за случая. Както и да е, тръгвам си, но вие двете също сте се справили чудесно. Тържеството ще има страхотен успех. Би трябвало да поканите кмета, за да види какво сте постигнали.

Комплиментът не успя да разведри загрижените им лица и когато се прибра вкъщи, Уили завари Алвира също разтревожена.

— Изтърках си подметките да разглеждам апартаменти с Айлийн Гордън — каза тя.

— Научи ли нещо?

— Да, тя е прекрасна жена и съм готова да си заложа живота, че за нищо на света не би взела нещо, което не е нейно.

— Това означава, че семейство Бейкър са ги измамили — заключи Уили.

— Да, но се надявах и те да се окажат мошеници. По-лесно е да заловиш престъпници, отколкото да убедиш невинни хора, че са били

заблудени — въздъхна тя.

18.

Връзката на монсеньор Томас Ферис със „Сейнт Клемънт“ беше започнала четирийсет години по-рано, когато току-що го бяха ръкоположили за свещеник. След седем години го прехвърлиха в нова енория в Бронкс, после го назначиха при кардинала. Преди десет години се беше върнал в „Сейнт Клемънт“ като пастор и се надяваше да прекара там остатъка от активния си живот. Той признаваше пред себе си, че сърцето му го влече натам, и много се гордееше с църквата — с нейната история и важното ѝ място в обществото. Единственият инцидент, който помрачаваше службата му и вече седем години продължаваше да го измъчва, бе кражбата на потира на епископ Сантори.

— Аз съм виновен, защото се случи през моята смяна — казваше на другите свещеници той. Те знаеха колко страда за загубата. — Получихме предупреждение, че са извършени обири на черкви, но просто не обърнахме достатъчно внимание. Естествено, бяхме поставили аларми на прозорците и вратите, но само толкова. Трябваше да инсталираме детектор за движение. Мислех си да го направя, но просто не ми остана време.

И макар че в шкафа с потира на епископа имаше безшумна аларма, в този случай тя се беше оказала безполезна. Когато бяха пристигнали полицаите, крадецът и потирът вече бяха изчезнали.

Тази загуба винаги най-силно го измъчваше през коледните празници, защото потирът беше изчезнал тогава. И въпреки че монсеньорът и енорияшите постоянно се молеха за завръщането му, молитвите му бяха особено пламенни по това време на годината.

„Някои се раждат светци, а не стават такива впоследствие“ — Том Ферис вярваше в това. Винаги бе смятал, че те се раждат с вродена доброта, която всички усещат, независимо от обстоятелствата. Беше се запознал с епископ Сантори към края на живота му, след като вече се бе оттеглил от официалните си задължения. Епископът беше останал да живее в енорийското жилище на „Сейнт Клемънт“ до смъртта си.

„Около него се носеше аура на светец — помисли си Ферис, — същата аура, която обграждаше кардинал Кук.“

В понеделник вечерта, когато заключваше черквата, свещеникът мина покрай изповедалнята. „Крадецът, който открадна потира, трябва да се е крил вътре — помисли си. — Ако му е трябвал диамантът, мога само да се моля, че не е изхвърлил самата чаша в някоя кофа за боклук.“

Монсеньор Ферис всъщност не вярваше, че потирът е бил изхвърлен. В последно време дори му хрумна невероятната мисъл, че кражбата е била извършена, защото от потира е имало нужда на някое друго място, че далеч от дома си в „Сейнт Клемънт“ той изпълнява по-важна мисия.

Когато излезе навън и заключи вратата след себе си, свещеникът механично хвърли поглед към улицата, за да провери дали е там загадъчната млада жена. Когато не я видя, за миг изпита съжаление — надяваше се, че ще се върне. Много пъти му се бе случвало наоколо да се навъртат хора, които се страхуват да споделят с него грижите си, но после събират смелост да го сторят. „Имам нужда от помощ, монсеньор“ — обикновено започваха те.

Икономката му беше оставила ядене във фурната. Помощникът му си бе тръгнал и Том Ферис имаше възможност да почете, докато ядеше простата си вечеря и отпиваше от чашата с вино. Когато свърши, той изплакна съдовете и ги нареди в миялната машина. С усмивка си спомни старите дни, когато пасторът — обикновено известен сред шестимата или седмината си помощници като „шефът“ — властваше като абсолютен монарх. Тогава в енорийското жилище идваше икономка, която готвеше фантастично и поднасяше великолепни блюда три пъти дневно.

Тъкмо си пиеше кафето, когато му позвъни Алвира и сложи край на спокойната вечер.

— Монсеньор Том — започна тя, — една приятелка има проблем и макар да смятам, че мога да се справя с положението, трябва да поговоря с теб. Разбираш ли, пиша материал за младо момиче, което преди седем години родило и оставило бебето си на стъпалата пред едно енорийско жилище. — Алвира замълча за миг. — И ти разказвам всичко това, защото става въпрос за твоето жилище.

— Такова нещо никога не се е случвало, Алвира!

— Случвало се е, но ти не си разбрал. Убедена съм, че наистина се е случило. Няма значение, въпросът е, че моят редактор ще пусне материала на първа страница и тъй като трябва да запазим в тайна коя е майката, искаме всички съобщения да бъдат насочвани към теб, защото в крайна сметка това все пак е било твоето жилище. Ще предложи голямо възнаграждение за всякаква ценна информация. Ти само трябва да приемаш обажданията.

— По-спокойно, Алвира.

— Не мога. Това е най-подходящият момент за публикуването на такъв материал. Хората обръщат повече внимание на такива неща около Коледа, пък и детето е навършило седем години тъкмо миналата седмица. В момента пиша статията и трябва да зная дали си съгласен да посоча името ти като посредник.

— Първо искам да видя какво ще напишеш — предпазливо отвърна той.

— Разбира се. Много сме ти благодарни за съдействието и съжалявам, че те натоварвам с това, но сме сигурни, че статията и наградата ще привлекат вниманието. Наистина се надяваме да открием момиченцето. Надяваме се също, като не споменаваме името на майката, някой „доброжелател“ да не се опита да я използва за назидание и накрая да я арестуват за изоставяне на дете. Искам да кажа, смяташ ли, че е по-добре и ти да не знаеш коя е?

— Нека си помисля — отвърна той.

— За мен няма проблем — каза Алвира. — Мога да се позова на правото на журналиста да не разкрива източниците си.

„И мен не могат да ме принудят да разкрия самоличността й — помисли си Ферис, — но тайната на изповедта не бива да се използва лекомислено.“

— Почакай малко, Алвира. Казваш, че това се е случило точно преди седем години. Да не би да говориш за онази вечер, когато откраднаха потира? Тогава ли е било оставено бебето?

— Да, очевидно тогава. Когато майката телефонира в енорийското жилище, й отговорил възрастен свещеник. Поискала да я свърже с теб, но той й обяснил, че си навън с полицията заради някакъв сериозен проблем. И тя решила, че вече си намерил бебето.

Монсеньор Ферис взе решение.

— Напиши статията, Алвира. Ще участвам.

Той затвори. Можеше ли онзи, който е взел бебето, да е видял крадеца и поне да ги насочи към него? Като помогнеш на тази зловеща майка, може би най-после щеше да намери отговор на мъчителния въпрос какво се е случило с потира.

19.

Всеки път щом влезеше в стаята на Беси, Кейт Дъркин чувстваше, че нещо не е наред, но продължаваше да ѝ убягва какво точно. Раздразнена от това, тя най-после се помоли на Свети Антоний да ѝ помогне. В молитвата си му призна, че обикновено търси помощта му за нещо материално, например очилата си, джобната си книга или единственото си „истинско“ бижу, пръстена с мъничък диамант от сватбата на майка.

Този път на Свети Антоний му бяха необходими две седмици, за да ѝ помогне да си спомни, че го е скрила в празно шишенце от аспирина, когато двете с Беси бяха заминали на екскурзия с автобус до Уилямсбърг.

— Виждаш ли, Свети Антоний — обясни му тя, докато нареждаше сгънатото бельо в кашона върху леглото, — аз наистина мисля, че Алвира е права и че е възможно семейство Бейкър да са заблудили Беси и да ме лъжат за къщата. Разбира се, не съм сигурна в това, но все пак се тревожа, защото всеки път, щом вляза в тази стая и погледна към бюрото със старата пишеща машина на Беси, нещо започва да ме гложди.

Кейт забеляза, че на един чорап се е спуснала бримка.

— Бедната Беси — изрече на глас. — Очите ѝ отслабваха, но не ми позволяваше да ѝ купя нови очила. Все повтаряше, че това било чиста разсипия, защото сигурно нямало да издържи до Коледа.

„Е, оказа се права — с въздишка си помисли Кейт, докато отваряше следващото чекмедже, за да извади памучните нощници на сестра си. — Бедната Беси, трябва да е прибрала тази нощница, без да забележи, че я е носила. — Поклати глава, докато изтупваше пудрата от дантелената яка.“

— Ще я изпера, преди да я прибера при другите — измърмори.

„Не, всъщност не съм изненадана, че я е облякла и после я е върнала обратно — каза си. — Тази дантела не ѝ харесваше. Твърдеше, че била груба. Изненадана съм обаче, че изобщо я е обличала.“

Все още държеше розовата нощница на цветчета в ръце, когато някакъв шум я накара да се обърне. Вик Бейкър отново стоеше на прага и я наблюдаваше.

— Опаковам дрехите на сестра ми, за да ги пратя за благотворителни нужди — рязко каза тя. — Освен ако вие не предявите претенции и върху нощниците ѝ.

Вик се извърна, без да ѝ отговори. „Този човек ме плаши — помисли си Кейт. — В него наистина има нещо страшно. С радост ще се махна от тук.“

Същата вечер тя отиде при пералнята и с изненада откри, че розовата нощница липсва от малката купчина пране, която беше натрупала там.

„Трябва да изкуфявам — каза си тя. — Бих могла да се закълна, че съм я донесла. Добре де, може да съм я опаковала. Сега ще се наложи да преровя всички онези проклети кашони, за да я намеря.“

20.

На единайсети декември, петък, статията на Алвира за бебето, оставено седем години по-рано на стъпалата пред енорийското жилище на „Сейнт Клемънт“, се появи на първа страница на „Ню Йорк Глоуб“. Телефонът на монсеньор Ферис започна да звъни едва ли не от минутата на излизане на вестника.

Разговорите поемаше дългогодишната му секретарка. Тя съобщаваше, че записва всяко едно от обажданията, и предаваше на свещеника онези, които ѝ се струваха интересни. Когато в понеделник сутрин телефонира на Алвира, гласът на монсеньор Ферис звучеше мрачно.

— Досега има повече от двеста обаждания, но нито едно от тях сериозно. За съжаление мнозина телефонираат, за да кажат, че не изпитват съчувствие към жена, която е изоставила новороденото си дете на студа, даже да е било само за няколко минути.

— Идваха ли от полицията? — попита тя.

— Идва една жена от Службата за детски надзор и не беше много доволна, повярвай ми. Единственото, което можем със сигурност да установим, е, че няма съобщение за бебе, открито мъртво или изоставено по това време в Ню Йорк.

— Предполагам, че и това е нещо — въздъхна Алвира. — Ужасно съм разочарована, че не стигнахме доникъде. А си въобразявах, че идеята ми е много добра.

— Наистина беше добра — отвърна той. — Как е майката? Знаеш ли, мислех си, че може да е онази млада жена, която миналата седмица често се навърташе наоколо.

— Но все пак искрено можеш да отговориш, че не знаеш коя е, нали? — с известна загриженост попита Алвира. Както обикновено тя записваше разговора им.

— Няма нужда да изключваш микрофона, Алвира.

Не зная коя е и не искам да зная. Между другото, какво чувам, че си търсела жилище?

— Направо си изтърках подметките от обикаляне — призна тя. — Семейство Гордън са мили хора, но, монсеньор Том, трябва да ти кажа, че макар навярно да са добри в продаването на недвижими имоти, не са най-умните същества, създадени от Господ Бог. Могат да те заведат в някоя дупка и да ти кажат, че е очарователна. И знаеш ли, невероятното е, че наистина си вярват. И после съвсем се побъркват, когато ти казват, че вместо за милион и двеста хиляди, колкото иска собственикът, си можел да го вземеш само за деветстотин хиляди долара.

— Агентите на недвижими имоти обикновено говорят възторжено за жилищата, които показват, Алвира — меко отвърна той. — В някои кръгове това се нарича „оптимизъм“.

— В техния случай просто е ограничено мислене — възрази тя. — Както и да е, предстои ми да ходим с Айлийн, за да видим някакво място, от което според нея се разкривала прекрасна гледка към Сентръл Парк. Нямам търпение. След това пак ще отида при Кейт и ще се опитам да я поободря.

— Дано да успееш. Тя постоянно чете завещанието на Беси и се измъчва. Знаеш ли какво е последното ѝ откритие? Сестра ѝ се била подписала с такова желание, че едва не пробила хартията. Като че ли просто нямала търпение да остави къщата си на чужди хора.

След разговора с монсеньора в продължение на двайсетина минути Алвира седя потънала в размисъл. После си облече палтото и излезе на терасата.

Вятърът брулеше лицето ѝ и тя се разтрепери, въпреки че беше топло облечена. „Провалих се — каза си. — Мислех си, че правя услуга на Сондра — и сега тя е изпълнена с напразни надежди. Това още повече ще я съсипе. Дядо ѝ и приятелят ѝ пристигат утре и тя трябва да изглежда добре пред тях, а също и на репетицията за концерта на двайсет и трети. Освен това дадох на Кейт надежда, че ще намеря начин да оспоря новото завещание. Но след като разгледах почти всички свободни апартаменти в Уестсайд, установих единствено, че Джим и Айлийн са прекрасни хора, които просто трябва да имат късмет в продажбите, защото определено не слушат какво им обясняваш.“

— Засега нищо — тъжно призна тя на Кейт, когато отиде при нея. — Но както винаги съм казвала, никога не е късно.

— О, Алвира — възрази приятелката ѝ, — разбира се, че е късно. Безпокои ме обаче това, че като че ли постоянно съм в емоционална дупка. Непрекъснато си мисля за Беси през онзи последен понеделник, когато я оставих да седи тук и да гледа телевизия — нали знаеш колко много ѝ харесваха „Животът е само един“ и „Окръжна болница“? Тя постоянно ми говореше за тях, за това, че всички герои си причинявали едни на други ужасни неща. И през цялото това време е имала намерение да ми причини нещо ужасно.

Същата нощ Алвира отново не можа да заспи. В един часа след полунощ най-после се отказа, отиде в кухнята, направи си чай и пренапи записа от начало.

„Еркюл Поаро — каза си. — Мисли като него!“

В седем, когато Уили влезе в кухнята, я завари развълнувана.

— Уили, може би успях да разплета случая — с щастлива усмивка съобщи тя. — Всичко започва с подписа на Беси. На копието не се забелязва много. Тази сутрин лично ще отида в съда и ще разгледам оригинала. Човек никога не знае какво може да открие.

— Ако изобщо има нещо, ти ще го откриеш, скъпа — отвърна мъжът ѝ. — Залагам на теб.

21.

Предлагаха му нещо голямо — по-голямо дори от работата, която вършеше за онази фалшива компютърна фирма. Лени реши да поеме риска — един голям удар и щеше да се уреди за години наред. Освен това смяташе, че е време да замине за Мексико, особено след като майката на Стар се намираще в Ню Йорк и я търсеше.

Статията в „Ню Йорк Глоуб“ го беше уплашила. В нея подробно се описваше историята на момиченцето. Ами ако някой от любопитните съседи в блока им се замислеше и си спомнеше, че Лени се е появил с бебето си точно преди седем години? Тази мисъл сериозно го безпокоеше. А кой знае? Някой дори можеше да си спомни старата синя количка с петно от едната страна.

За случая постоянно се говореше дори по местните радиостанции. Дон Аймъс се занимаваше само с него. Беше повикал в студиото началника на полицията и той каза, че ако някой е взел бебето, могат да го обвинят в отвличане.

— Когато намерите ценен предмет и не знаете кой е собственикът, би трябвало да го предадете — заяви началникът. — Такъв е законът. А какво би могло да е по-ценно от новородено човешко същество?

После двамата с Аймъс разговаряха за писмото, което се цитираше дословно в статията.

— Фактът, че майката е искала детето ѝ да попадне при добро семейство, не означава просто каквото и да е семейство — отбеляза началникът на полицията. — Когато тя се е отказала от бебето, то е попаднало под опеката на властите и сега от името на тези власти ние го искаме обратно. Надявам се, че ако някой дори само подозира кой може да е взел детето, незабавно ще ни съобщи. Гарантирам, че анонимността му ще бъде запазена и ще получи наградата, без това да се разгласява.

В онзи вторник сутрин, докато разбъркваше захарта и млякото в чашата за Лили, Лени осъзна още нещо. Здравето на леля му се

влошаваше и през последните няколко дни тя почти не ставаше от леглото. Той разбираше, че ако се наложи да я приемат в болница и тя спомене пред някого за Стар, социалните работници навярно ще дойдат в апартамента да я потърсят.

Когато влезе в спалнята на леля си, тя веднага отвори очи.

— Не се чувствам добре, Лени — каза старицата, — но зная, че ако отида на лекар, ще ме накара да остана в болницата. Искам да видя как Стелина играе Благословената майка на тържеството, затова ще изчакам. Но когато все пак постъпя в болница, трябва да й позволиш да отиде при госпожа Нунес, докато се върна. Обещавах ли ми?

Тържеството щеше да се състои на двацет и първи декември — деня, за който беше определен големият му удар. Лени знаеше, че Лили едва ли ще е в състояние да отиде на представлението. Но ако издържеше дотогава, за него щеше да е чудесно. Щом свършеше работата, щеше да я накара да постъпи в болница и когато се избавеше от нея, двамата със Стар щяха да заминат, навярно в полунощ. „Тя е моята щастлива звезда — помисли си — и не трябва да я загубя.“

Той внимателно постави чашата на нощното шкафче до леглото.

— Аз ще се грижа за теб, лельо Лили — обеща. — Стелина няма да го понесе, ако не си там, поне за да я видиш в онази прекрасна рокля, която й уши. И съм съгласен, че когато постъпиш в болница, ще е най-добре да отиде при госпожа Нунес, докато се върнеш. Аз трябва да ходя на работа и не искам да седи сама вкъщи.

— Grazie, Лени, grazie — промълви леля му и го потупа по ръката.

Бялата туника и синият воал висяха на закачалка до шкафа. Когато Лени погледна към тях, от откренатия прозорец нахлу лек ветрец и разлюля воала, който докосна поставения върху шкафа потир.

„Още едно предупреждение“ — помисли си. — В статията в „Глоуб“ специално се подчертаваше фактът, че преди седем години полицията е била при „Сейнт Клемънт“ заради кражбата. На друга страница на вестника се разказваше историята на потира и дори имаше негова снимка.

Лени с радост би се избавил от проклетата чаша, но знаеше, че не може да рискува. Ако изчезнеше, леля му щеше да се разтревожи и Стар щеше да разкаже на всичките си приятели.

Не, потирът също трябваше да почака. А когато двамата със Стар най-после заминаха, Лени щеше да го хвърли в Рио Гранде.

22.

Сондра повече не можеше да чете вестник, да гледа телевизия или да слуша радио. Статията на Алвира за бебето беше разбунила духовете и това я караше да потъва в земята от срам.

В понеделник вечер бе намерила в куфара си неотвореното шишенце с таблетки за сън, което ѝ беше предписал лекарят, защото често страдаше от безсъние. Никога не бе прибягвала до тях — предпочиташе да се помъчи. Но в понеделник нямаше друг избор. Просто трябваше да поспи.

Когато се събуди в осем часа във вторник обаче, бузите ѝ бяха мокри от сълзи и си спомняше, че е плакала насън. Изтощена и объркана, тя успя да седне в леглото и колебливо спусна крака на земята.

В продължение на няколко секунди хотелската стая като че ли се въртеше около нея. Пъстрите завеси се сливаха с раираната дамаска на дивана. „По-добре да бях останала будна цяла нощ или да бях изпила всички хапчета от шишето — помисли си. Но после тръсна глава. — Не съм толкова страхлива.“

Взе горещ душ и той ѝ помогна да се посъвземе. Облече хавлиен халат, уви си косата с кърпа и си поръча бъркани яйца, препечени филийки, сок и кафе.

„Довечера пристигат дядо и Гари — напомни си тя. — Ако ме видят в това състояние, ще ме разпитват какво ми е и няма да ме оставят на мира, докато не им разкажа всичко. И днес вече трябва да свиря както трябва. Утре пък дядо ще присъства на репетицията и трябва да се представя отлично. Така той ще се увери, че всички тези години на жертви са си стрували.“ Сондра се изправи и застана до прозореца. „Днес е вторник, петнайсети декември“ — помисли си, докато гледаше към улицата, вече оживена от автомобили и пешеходци, които бързаха за работа.

— Концертът е следващата сряда — изрече на глас. „На другия ден е Бъдни вечер — тогава би трябвало да се върнем в Чикаго —

помисли си. — Само че аз няма да замина. Ще позвъня на вратата на енорийското жилище при «Сейнт Клемънт», нещо, което трябваше да направя преди седем години, вместо да търся телефон. Ще кажа на монсеньор Ферис, че съм майката на бебето, и после ще го помоля да съобщи в полицията. Не мога да нося в себе си тази вина нито ден повече.“

23.

В десет часа сутринта във вторник Хенри Браун, чиновник в Съдебната палата на Чеймбърс Стрийт в Долен Манхатън, вдигна поглед и каза „добро утро“ на решителна наглед шейсетинагодишна жена с червена коса и волева брадичка. Хенри притежаваше усет за човешката природа и забеляза бръчиците около устата и очите ѝ, които показваха, че жената често се усмихва. Знаеше, че раздразнението, изписано на лицето ѝ, е моментно.

Той реши, че е отгатнал какъв е проблемът: „Сигурно иска да види завещанието на някой свой роднина, който я е лишил от наследство.“

— Казвам се Алвира Миън — поясни тя. — Научих, че оспорваните завещания са обществени документи и имам право да видя всяко, което поискам.

— Точно така — любезно отвърна той. — Но, разбира се, трябва да го направите в присъствието на представител на съда.

— Не ме интересува, даже целият градски съвет да се събере — рязко отсече Алвира, но после омекна. В крайна сметка този услужлив чиновник не бе виновен, че колкото повече се приближаваше до възможността да види оригиналното завещание на Беси, толкова повече се ядосваше.

Петнайсет минути по-късно Хенри Браун седеше до нея, докато тя разучаваше документа.

— Пак тази дума — измърмори Алвира.

— Моля?

— Просто постоянно се натъквам на думата „изконен“. Разбирате ли, готова съм да се обзаложа, че жената, която е написала това завещание, никога не е използвала тази дума през целия си осемдесет и осем годишен живот.

— А, бихте се удивили колко грамотни стават хората, когато пишат завещанията си — услужливо отвърна той. — Разбира се, допускат и много грешки. — Замълча за миг, после прибави: — Трябва

обаче да призная, че „изконен“ е нещо ново. Никога не съм срещал тази дума в завещание.

Алвира престана да го слуша, когато чу поразителното твърдение, че е нещо обичайно в завещанията да се използват нетипични и навярно претенциозни думи.

— Това пък какво е? — попита тя. — Погледнете последната страница. Завещанието вече е подписано.

— Това се нарича „потвърдителна клауза“ — поясни Хенри. — Според законите на щата Ню Йорк тази страница трябва да попълнят свидетелите. Тя потвърждава, че те са подписали завещанието. Завещателката, в този случай госпожа Беси Дъркин Маър, също трябва да я подпише. Това просто е потвърждение, че свидетелите са присъствали на подписването. В противен случай ще трябва да се явят в съда по време на оспорването, а, разбира се, когато завещанията са написани преди години, свидетелите могат да са се преместили или да са починали.

— Я погледнете това — нареди Алвира, вдигнала един до друг двата листа. — Подписът на Беси на завещанието и после на това... как го нарекохте? На потвърдителната клауза. Виждате ли? Мастилото е различно. Но те трябва да са подписани по едно и също време, нали така?

Хенри Браун проучи двата подписа.

— Определено са с различно синьо мастило. Но може би вашата приятелка Беси е решила, че подписът ѝ под завещанието, макар и съвсем законен, е с доста светло мастило, затова просто е сменила писалките. В това няма нищо незаконно. Свидетелите са се подписали със същата писалка — посочи го.

— Единият от подписите на Беси е ясен, другият е по-нечетлив. Възможно е също да се е подписала на двата листа по различно време — каза Алвира.

— А, това вече не е законно.

— Решително съм съгласна с вас!

— Е, ако сте свършили, госпожо Миън... — започна Хенри.

Тя му се усмихна.

— Страхувам се, че не съм. Не мога да изразя колко съм ви благодарна, че ми отделихте от времето си, но зная, че бихте желали правосъдието да възтържествува.

Хенри любезно отговори на усмивката ѝ, като си помисли: „Всеки, който е лишен от наследство, се жалва, че правосъдието не било възтържествувало.“

— Вижте, Хенри — започна жената. — Нали мога да ви наричам Хенри? А вие ме наричайте просто Алвира. — Без да дочака отговор, тя продължи: — Беси заявява, че това е последната ѝ воля. Аз се обзалагам, че това завещание е фалшиво. А и откъде би могла да знае как да напише тази потвърдителна клауза? Кажете ми, моля.

— Ами, може да е помолила някого да я напише вместо нея или пък някой да ѝ е дал образец — търпеливо отвърна той. — А сега, госпожо Миън, искам да кажа Алвира...

— Добре — прекъсна го тя. — Зная, че това не е доказателство, но тези подписи изглеждат различни и съм сигурна, че Беси не се е подписала на двете места по едно и също време. — Енергично започна да си събира вещите. — Добре, Хенри, благодаря ви — каза и припряно си тръгна.

Алвира отиде направо в агенцията за недвижими имоти на Джеймс и Айлийн Гордън. Имаше среща с тях, за да види поредния апартамент, този път на Сентръл Парк Уест и описан от Айлийн като „безценен“.

Докато се преструваше, че жилището я интересува и слушаше жената за пореден път да превъзнася прекрасната гледка — макар че апартаментът се намираше на втория етаж и от прозорците му нищо особено не се виждаше — Алвира успя да насочи разговора към подписването на завещанието.

— А, да, милата стара сладурана подписа и двата документа — каза Айлийн Кръглите ѝ очи бяха широко отворени и тя се усмихна. — Сигурна съм. Но очевидно беше много уморена. Мисля, че тъкмо затова вторият подпис беше доста нечетлив. Даже да е сменила писалката, не съм забелязала. Истината е, че може просто да съм се оглеждала наоколо. Онази къща е почти в отлично състояние. Искам да кажа, че някои неща, например вратата на дневната, се нуждаят от ремонт, но това не е нищо. Каквито са цените в момента, спокойно бих могла да получа за нея три милиона.

„За пръв път мисля, че си права“ — каза си Алвира, когато, напълно обезсърчено, изключи микрофона в иглата на ревера си.

24.

— Този Лени Сентино е по-хитър, отколкото изглежда — каза на шефа си Джо Трейси детектив Роберто Пагано, който работеше под прикритие. Беше сряда вечер и двамата се бяха срещнали на предварително уговореното място. — След онзи път в кръчмата не е изрекъл и думичка за доставките, които е правил за така наречената компютърна фирма, или за нещо друго, което да ни помогне да го пипнем. Струва ми се, че ако и тогава не беше изпил няколко бири, нямаше да каже нищо.

— Пък и всеки нормален адвокат би успял да отхвърли тези обвинения — загрижено рече Джо. — Затова стискам палци да не се откаже от акцията в понеделник вечер.

— Едва ли — заяви Пагано. — Ако инстинктът не ме лъже. Лени се готви да се чупи. Изглежда разбира, че в последно време в Горен Уестсайд става напечено за дилърите. Исква да направи удара в понеделник вечер и после се обзалагам, че ще замине.

— Възможно е, но се надявам не за там, закъдето той си мисли — каза Трейси. — Естествено, ако Лени свърши работата, ще ни падне в ръцете. Но ако се уплаши и вземе, че изчезне? — Това го подсети за нещо друго. — Последните няколко дни прибира дъщеря си от онзи детски център. Как така изведнъж е станал грижовен баща?

— Може би просто иска детето да го запомни с добро — сви рамене Пагано. — Не мога да си представя, че ще си вземе беля на главата със седемгодишно хлапе.

— Да се надяваме, че можем да разчитаме на това — съгласи се шефът му.

25.

Последната репетиция за коледното тържество бе насрочена за петък следобед и Лени се погрижи да присъства. Той обясни на сестра Корделия и сестра Мейви Мери, че тъй като щял да е на работа в четири часа в понеделник, не искал да пропусне единствената възможност да види дъщеря си като Благословената майка.

С угодническа усмивка им каза, че бабата на Стелина била много болна, но че той винаги щял да се грижи за своето момиченце.

— Ние двамата с теб ще победим света, нали така, Стар? — попита, като галеше детето по косата. — Дори ще те науча да решиш тези твои прекрасни къдрици. — Той се усмихна на монахините. — Баба вече не може да ти слага както трябва шнолата.

Жените кимнаха с каменни лица. После сестра Корделия се извърна и плесна с ръце.

— Добре, деца, заемете местата си за последната репетиция. А, ето те, Уили. Страхувах се, че си ни забравил.

Уили и Алвира се качваха по стълбището. Брат й се усмихна:

— Корделия, до Коледа остава само една седмица. Ако щеш вярвай, но трябваше да пазарувам.

— А аз трябваше за последен път да отида при семейство Гордън — рече жена му. — Днес направо ме изхвърлиха. Били усетили, че не съм готова да направя правилния избор, и ми дадоха имената на някои от конкурентите си в случай, че искам да продължа да търся ново жилище през остатъка от живота си.

— В такъв случай трябва да приемем, че добрият Господ иска да закрием Детския център до първи януари — отвърна Корделия. — И не се чувствай виновна, Алвира. Ти направи всичко възможно, за да докажеш, че завещанието на Беси е фалшиво. — Тя подкани децата: — Хайде да започваме репетицията.

После отново се обърна към Алвира, сниши глас и почти незабележимо кимна с глава към Лени: — Онзи човек е бащата на Стелина. Седни до него. Той се опитва да ни направи добро

впечатление, така че със сигурност ще разговаря с теб. Опитай се да измъкнеш от него каквото можеш. Струва ми се, че си е наумил нещо.

Сестра Корделия се оказа права. Лени наистина беше приказлив. По време на цялата репетиция обясняваше как се отказал от добра работа в Средния Запад, защото Стар ужасно му липсвала, но не можел да я откъсне от любимата му леля. От време на време прекъсваше разказа си, за да отбележи колко мили били децата. Междувременно разказа на Алвира за красивото ирландско момиче, за което навремето бил женен — майката на Стар.

— Казваше се Роуз О’Трейди. Много обичахме да танцуваме. Когато бяхме в някое заведение, исках оркестъра да свири „Сладката Роузи О’Трейди“ и тихичко ѝ я пеех.

— Какво стана с нея? — попита тя.

— Не споделям това с много хора. След раждането получи толкова тежка депресия, че се наложи да постъпи в болница. После...

— Тук гласът му секна. — Не я пазеха достатъчно внимателно — драматично прошепна.

„Самоубийство“ — помисли си Алвира.

— О, ужасно съжалявам — искрено каза тя.

— Леля ми обясни на Стар, че майка ѝ била болна и трябвало да замине надалеч и че навярно никога няма да се върне. Аз исках да ѝ кажем, че майка ѝ е мъртва, но баба ѝ продължава да се съпротивлява — продължи той, доволен, че толкова добре разиграва измислената си версия.

Наложи се за кратко да прекъснат репетицията, когато Рашид, третият влъхва, изпусна съда с мирото.

— Няма нищо, Рашид — извика сестра Корделия, когато видя сълзите в очите му. Сестра Мейви Мери се втурна да събере парчетата. — Всичко е наред, продължавайте, деца.

Уили седна на пианото. Бе време за заключителната сцена.

— „Спи, мое дете, спи спокойно...“ — тихо запя той.

Коленичили до люлката, Стелина и Джери вдигнаха поглед.

— „Бог ангели ще прати да бдят над съня ти...“ — подеха те.

— Много хубава песен — каза Лени. — Напомня ми за...

— Шшт! — „Господи, не може ли да млъкне поне за да чуе детето си?“ — помисли си Алвира, вече толкова ядосана, че ако имаше лепенка, сигурно щеше да му залепи устата. Забеляза, че когато мъжът

беше заговорил, Стелина погледна към него и после засрамено се извърна.

„Детето разбира какъв е баща му — каза си. — Бедното момиченце, днес наистина изглежда малко раздърпано. Косата му е разрошена, а обикновено толкова добре е сресано. Но пак е красиво, с тази дълга почти до кръста къдрава тъмноруса коса, с тази чудесна кожа и проницателни кафяви очи. Лицето му е тъжно и прилича на възрастен човек. Защо животът на някои деца започва толкова ужасно?“

Когато репетицията свърши, Лени шумно заръкопляска.

— Страхотно! — извика той. — Адски сте готини! Стар, татко ти се гордее с теб!

Стелина се изчерви и извърна очи.

— Татко ти се гордее с теб — имитира го Джери, когато се изправи на крака. — Ти си толкова хубава Благословена майчица, ха, ха, ха!

— Все още не е късно да си намерим нов Свети Йосиф — предупреди го сестра Корделия и леко го плесна. — Не забравяйте в понеделник да си вземете костюмите на училище, деца. Ще се преоблечете тук.

— Аз ще взема Стар от училище и ще я заведа вкъщи да се преоблече — каза на Алвира Лени. — Баба й няма да може да дойде на тържеството, но иска да я види в костюма. После ще отида на работа.

Тя разсеяно кимна. Вниманието й бе насочено към Корделия, която събираше даровете на влъхвите. „Тези шоколади с жълт станиол наистина приличат на злато — помисли си. — Боядисаната купа, която е донесла за тамяна, е много красива. Ще трябва да донеса нов съд за мирото на мястото на онзи, който изпусна Рашид.“ После забеляза, че Стелина хваща Корделия за ръка и я отвежда настрани.

— Споделят си нещо тайно, а? — разтревожи се Лени.

— О, съмнявам се — бързо отвърна Алвира. — Зная, че Стелина искаше сестра Корделия и сестра Мейви Мери да се молят за баба й.

— А, да — след няколко секунди каза той. — Предполагам, че е затова.

Доволен от впечатлението, което смяташе, че е направил на репетицията, Лени си тръгна заедно със Стелина, като на всеослушание обясни, че има намерение да я заведе на вечеря.

— Вече не можем да уморяваме баба с готвене и сигурно ще трябва да си намеря готварска книга — беше последната му забележка.

На път за „Макдоналдс“ попита Стар, дали е казвала на сестрата да се моли за баба й, когато я е отвела настрани.

— Всеки ден я моля — тихо отвърна Стелина. Инстинктивно разбираше, че на баща й може да не му хареса онова, за което всъщност беше попитала сестра Корделия — ако баба й позволи да вземе сребърния потир, някога принадлежал на чичото на майка й, ще може ли Рашид да го поднесе като дар вместо строшения съд.

За нейна радост сестрата се съгласи. Стар бе убедена, че ако помоли баба си, тя няма да й откаже. „И когато Рашид го остави до люлката, ще се помоля, ако майка ми още не е отишла в рая, да дойде и да ме види поне веднъж.“

В последно време Стелина мислеше само за това. И все повече вярваше, че ако поднесат потира в дар на младенеца Исус, молитвата й ще бъде чута. И че майка й най-после ще дойде при нея.

26.

Питър Люис, дядото на Сондра, пристигна в сряда следобед. Фактът, че Гари не го придружава, едновременно я изпълни с облекчение и разочарование.

— Ще дойде само за концерта — каза дядо й, — защото е много зает. Освен това ми се струва, че е достатъчно проникателен, за да разбира, че пред толкова важно изпълнение е по-добре музикантът да бъде оставен насаме с музиката си.

Сондра знаеше какво иска да каже дядо й. Гари Уилис страстно обичаше музиката и разбираше присъщото за всички артисти напрежение.

— Радвам се, че е постъпил така — отвърна тя, — но също се радвам, че ти си тук. Изглеждаш много добре, дядо. — Въпреки подутите му от артритата китки и пръсти, тройният байпас беше възвърнал цвета на лицето му и енергичността му — нещо, което Сондра се бе опасявала, че възрастта и болестта завинаги са му отнели.

Когато му каза колко добре изглежда за годините си, той отговори:

— Благодаря ти, Сондра, но днес човек на седемдесет и пет не се смята за толкова стар. Доброто кръвоснабдяване на сърцето прави чудеса, макар да се надявам, че никога няма да ти се наложи лично да го разбереш.

„Дядо най-после изглежда достатъчно здрав, за да го понесе, когато му разкажа за бебето и какво смятам да направя след концерта.“ Но дори само от мисълта тя пребледня.

— А ти ми се струваш отслабнала и изнервена — заяви той. — Случило ли се е нещо, или това просто е обичайната сценична треска? Ако е така, трябва да призная, че съм разочарован. Мислех си, че съм те излекувал от това.

Сондра отклони въпроса.

— Дядо, това все пак е „Карнеги Хол“. Съвсем различно е.

В четвъртък и петък той се срещаше със стари приятели, докато тя репетираше с нюйоркския диригент.

По време на вечерята в петък дядо ѝ съобщи, че ходил в „Сейнт Клемънт“ и научил за кражбата на потира на епископ Сантори.

— Очевидно същата вечер там е било изоставено бебе — отбеляза той, докато четеше менюто. — В последно време във вестника даже се появила статия за това. — Замълча за миг. — Писия на скара и салата — рече и изпитателно я погледна. — Когато те водят в такъв ресторант, мила, поне имай любезността да се преструваш, че менюто те интересува.

На другия ден, когато дойде на репетицията ѝ, тя ясно видя разочарованието в очите му. Свиреше соната на Бетховен и макар че от техническа гледна точка изпълнението ѝ да беше свършено, липсваше му жар.

Когато свърши, дядо ѝ сви рамене.

— Техниката ти е изключителна, няма спор. Но винаги си скривала нещо от себе си. Не зная защо. Сега скриваш всичко. — Строго я погледна. — Ако продължаваш така, Сондра, няма да се задържиш дълго на голямата сцена! Какво има? Страниш от човека, който те обича и когото, сигурен съм, ти също обичаш. Страниш и от мен. Не зная защо, но го наблюдавам от години. Нищо ли не може да те трогне?

Той тъжно и примирено сви рамене, извърна се и се отправи към изхода на студиото.

— Аз съм майката на бебето, изоставено при „Сейнт Клемънт“ — извика тя и думите тежко увиснаха между тях.

Дядо ѝ спря и се обърна.

Сондра безжизнено му разказа всичко. Когато свърши, последва продължително мълчание. Накрая старецът кимна.

— Това било, значи. И виждам, че в известен смисъл ме обвиняваш за това, че си изоставила бебето. Може да си права, а може и да не си. Няма значение. Ще обърнем и последния камък, за да го открием. Ще разкажем на Гари — той има огромни възможности. И ако не прояви разбиране, значи не те заслужава. А сега... — дядо ѝ взе цигулката и я пъкна в ръцете ѝ — ... сега свири с цялата си обич към детето, което търсиш.

Сондра постави инструмента под брадичката си и взе лъка. Можеше да си представи дъщеричката си. „Но дали косата ѝ е руса като моята, или е като на баща ѝ — тъмна, копринено мека? Очите ѝ — дали още са сини или кафяви като моите, или тъмни като неговите?“ Беше го познавала толкова за кратко и вече не изпитваше към него никакви чувства, но все пак той бе баща на детето ѝ. „Сигурно прилича на мен — реши. — Сега е на седем, музиката е в душата ѝ — мислеше си, докато прокараваше лъка по струните. — Лицето ѝ все още ми убягва. Но чувам стъпките ѝ. Усещам присъствието ѝ. Тя също чувства, че копнея за нея.“ — Забравила за дядо си, Сондра унесено засвири.

„Аз дори не ѝ дадох име. Как бих я нарекла? Как я наричам в душата си?“ — Отчаяно търсеше отговора, но не можеше да го открие.

Когато свърши, дядо ѝ кимна.

— Това е нещо друго. Все още не даваш всичко от себе си, но беше много по-добре. Какво ще изсвириш, когато те извикат на бис?

Сондра сама се изненада от отговора си:

— Една коледна песен. „Цяла нощ“.

27.

В неделя сутринта Алвира и Уили отидоха на службата в „Сейнт Клемънт“, Кейт Дъркин също присъстваше и по нейно настояване после отидоха в дома ѝ на кафе.

Когато пристигнаха, семейство Бейкър тъкмо излизаха.

— Двамата с Линда отиваме за сутрешните вестници — весело каза Вик. — Винаги решаваме цялата кръстословица в неделния „Таймс“.

— Познавах един човек, който твърдеше, че всяка седмица я решавал цялата, но когато веднъж някой провери, се оказа, че лъже — попълваше празните места, с каквато дума му хрумне — отвърна Уили. — Може би е ваш приятел?

Усмивката на Бейкър замръзна. Линда сви рамене и го дръпна за ръкава.

— Хайде, мили.

— Виждам, че вече не носи черната си вратовръзка — отбеляза Уили, докато наблюдаваше отдалечаването им.

— Цяло чудо е, че още не си е строшила врата на тези високи токчета — каза Алвира. — Тротоарът е заледен.

— Повярвай ми, точно тя няма да се подхлъзне — отвърна Кейт. — Винаги ходи с такива обувки. — Отключи вратата и я отвори. — Влизайте. Тук става ужасно течение.

— Хайде да си изпием кафето в салона — предложи Кейт, докато си събличаха палтата. — Сутринта запалих камината и е много уютно. След черква в неделя Беси обичаше да пие кафе с прясно изпечен кекс в салона.

Тя не позволи на Алвира да ѝ помогне.

— Какво са няколко чаши и чинийки! Ти цяла седмица тичаш заради мен. Влез вътре и седни.

— Винаги съм харесвал тази стая — отбеляза Уили, когато се настани на мекия кожен фотьойл — любимото място на съдия

Алойшъс Маър, чийто портрет в съдийска тога все още добродушно гледаше към тях от стената над камината.

— Прекрасна е — съгласи се Алвира. — Вече рядко се срещат такива високи тавани и камини. Например тези дърворезби. Това си е цяло изкуство. Ужасно е, че бедната Кейт няма да им се наслаждава до края на живота си. — Тя се огледа наоколо и въздъхна. — Е, предполагам, че Беси не би имала нищо против да заема любимото ѝ кресло. Представям си я как седи там с крака на възглавничката и гледа любимите си сериали — и тежко ти, ако я прекъснеш по време на „Животът е само един“ или „Окръжна болница“. И какво прави после, малко преди да умре? Качва се горе и пише завещание, с което изхвърля сестра си от тази къща. Хм, това означава, че е пропуснала поне един от сериалите си тъкмо в последния си ден на този свят.

— Може в рая да дават сапунени опери и да си навакса — отвърна Уили.

Кейт влезе в стаята с поднос, който остави върху малката масичка.

— О, Уили — каза тя, — би ли затворил вратата? „Миличък“ и „сърчице мое“ всеки момент ще се върнат с вестниците и не искам да ни пречат.

— С удоволствие, Кейт — рече той и с пъшкане се изправи.

Споменаването на семейство Бейкър отново ги върна към темата за завещанието. Алвира инстинктивно включи микрофона си.

— Беси винаги пишеше с писалката на съдията и никога не използваше синьо мастило — каза Кейт, когато Алвира заговори за различните подписи под завещанието и потвърдителната клауза. — Но пък в последните си дни правеше много невероятни неща.

— Ами пишещата ѝ машина? — попита Алвира. — Струва ми се, че в Деня на благодарността спомена нещо за нея.

— Не съм сигурна — измърмори Кейт.

— Добре. А как беше със зрението?

— Носеше бифокални очила, ти знаеш. Но за четене трябваше по-голям диоптър. Ако не приближеше нещо до очите си, изобщо не можеше да го прочете. Може да е подписала онези документи, като си е мислела, че са за доставка на боя, лак или инструменти. Веднъж бях тук, когато Бейкър ѝ донесе да подпише такава квитанция. И ѝ подаде своята писалка.

— Но това не може да ти помогне в съда — отбеляза Уили. — Кейт, бих дал всичко за парче от твоя кекс.

Тя се усмихна.

— Разбира се. Беси също го обичаше. Каза ми дори след смъртта ѝ в неделя сутрин да ѝ оставям парче в тази стая. Иначе призракът ѝ щял да ме преследва.

„А ето ги и семейство Бейкър“ — помисли си Алвира. От антрето се разнесе изщракването на външната врата.

— Наследниците се връщат — измърмори тя и после се смая, когато вратата на салона рязко се отвори и на прага усмихнати застанаха Вик и Линда Бейкър.

— Предобедна закуска — с обичайния си тон каза Вик. — Така го наричат в Англия. — Пристъпи в стаята. — Леле, този кекс изглежда великолепен, Кейт.

— И наистина е такъв — ледено отвърна Алвира. — Вие не бяхте ли поправяли тази врата, господин Бейкър?

— Да, поправих я.

— Затова ли не се затваря?

— Ще я видя отново. — Тази тема очевидно го правеше неспокоен и той се завъртя към вратата. — Е, нямам търпение да реша кръстословицата.

Те изчакаха да заглъхнат тежките стъпки на Вик и тракането на токчетата на Линда.

— Този човек от нищо не се обижда — отбеляза Уили.

— Не е само това — отвърна Кейт. — Искане да чуе за какво си говорим. Слава Богу, че вече почти свърших с разчистването на стаята на Беси. Когато съм там, той винаги се навърта наоколо. — Тя се намръщи. — Знаеш ли, Алвира, като говорим за пишещата машина, тя също се нуждае от поправка. Постоянно прескача, освен ако не пишеш съвсем бавно. Току-що се сетих. От известно време, когато погледна към машината, все се мъча да си спомня какво наистина каза Беси в Деня на благодарността.

Алвира изпи последната глътка от кафето си и със съжаление отклони поканата за второ парче кекс.

— Дай да видя машината — каза тя.

В бюрото на Беси откриха няколко листа хартия. Алвира пробва и установи, че пишещата машина наистина се нуждае от поправка.

— Откога е така?

— Поне от Деня на благодарността.

— Това означава, че Беси или е написала завещанието си преди Деня на благодарността — и следователно е излъгала монсеньор Том, когато са се срещнали в деня след празника, или че го е написала през уикенда, но съвсем бавно. Кой кого заблуждава?

— Но това също не е доказателство, скъпа — напомни й Уили. Погледна към кашоните до стената в стаята на Беси. — Кейт, искаш ли да ти помогна с пренасянето им?

— Не още. Трябва да опаковам още нещо, но не мога да го открия. Оставих за пране една розова нощница на Беси и сега я няма. По нея имаше малко пудра и не исках да я пращам мръсна. — Тя сниши глас и плахо погледна през рамо: — Знаете ли, ако Линда Бейкър не се обличаше като евтина уличница, бих се заклела, че Вик я е взел за нея. Какво ще кажете за това?

Същия следобед, докато Уили гледаше по телевизията мача между „Джайънтс“ и „Стийлърс“, Алвира седеше на масата в трапезарията и за пореден път слушаше записите на разговорите, свързани със завещанието на Беси. В същото време си водеше бележки и бърчеше чело, щом нещо ѝ направеше впечатление.

Резултатът бе равен и вече течеше четвъртата част, когато тя извика:

— Мисля, че го открих! Уили, Уили, слушай! Ти би ли нарекъл Беси „милата стара сладурана“?

Мъжът ѝ не откъсна поглед от екрана.

— Не. Никога.

— Разбира се, че не. Защото просто не беше мила стара сладурана. Беше груба, упорита и свадлива. Но тъкмо там е въпросът. И след всичкото онова обикаляне с Айлийн най-после да го проумея, докато си седя вкъщи.

Въпреки че мачът беше напрегнат, Уили насочи цялото си внимание към Алвира.

— За какво говориш, мила?

— Семейство Гордън никога не са виждали Беси — триумфално отвърна тя. — Просто са видели някаква жена да подписва

завещанието си. Вик и Линда са вмъкнали в къщата някого, докато Беси е гледала сериалите си.

Два часа по-късно Алвира и Уили пристигнаха в дома на Кейт заедно с Джим и Айлийн Гордън. Вече бяха предупредили монсеньор Ферис, сестра Корделия и сестра Мейви Мери да ги чакат там и ги завариха да седят в салона при също толкова озадачената Кейт.

— Какво става, Алвира? — попита Корделия.

— Ще видиш. Наследниците ще дойдат, нали?

— Семейство Бейкър ли? — рече Кейт. — Да, казах им, че ще дойдете и че имаш изненада за тях.

— Прекрасно. Кейт, не се познаваш с тези мили хора, нали? Джим и Айлийн Гордън са били свидетели — или поне са си мислели, че свидетелстват на подписването на завещанието.

— Мислели са си, че свидетелстват ли? — попита свещеникът.

— Точно така. Айлийн, разкажи ни какво се случи, когато сте дошли тук — помоли я Алвира.

Със сериозно изражение на приятното си лице Айлийн Гордън отвърна:

— Ами, ако си спомняш, бяхме отишли да покажем на господин Бейкър прекрасен мезонет на Западна осемдесет и първа улица точно срещу музея. Това е една от най-красивите сгради в...

— Айлийн — прекъсна я Алвира, като се мъчеше да скрие раздразнението си, — моля те, разкажи ни за завещанието.

— А, да, добре. Позвъни госпожа Бейкър и когато пристигнахме тук с господин Бейкър, тя ни помоли да влезем вътре тихо. Каза, че в салона имало възрастна жена, която не обичала да я смущават, докато гледа сериалите си. Вратата беше затворена и ние се качихме на пръсти в спалнята, където ни очакваше госпожа Маър.

— Възрастна жена в салона! — избухна Кейт. — Това е била Беси!

— Тогава кой е бил в спалнята? — попита монсеньор Ферис.

Чуха, че семейство Бейкър слизат по стълбите.

— Защо не попитаме Вик? — предложи Алвира, когато двамата влязоха в салона. — Вик, коя е била жената, която сте облекли в розовата нощница на Беси? Може би някоя актриса? Още една

измамница, която е участвала в плана ви? — Той понечи да отговори, но тя не му даде възможност. — Имам снимки на Беси. Направихме ги само преди няколко седмици, в Деня на благодарността — в близък план. — Подаде снимките на семейство Гордън. — Повторете онова, което ми казахте.

— Това определено не е жената, която лежеше на леглото и подписа онова завещание — отвърна Джим Гордън.

— Да, има известна прилика, но не е същата жена — потвърди Айлийн.

— Разкажи ни останалото, Айлийн — рече Алвира.

— Когато слязохме долу, вратата на салона беше отворена и видяхме възрастна жена. Седеше на онова кресло — посочи към стола на Беси тя. — Не погледна към нас, но я видяхме в профил — тя вече определено беше жената от снимките на Алвира.

— Това достатъчно ли ти е, Вик? — попита Уили. — Утре сутрин Кейт ще подаде иск за оспорване на завещанието, семейство Гордън ще разкажат всичко и най-късно след няколко дни ще повдигнат обвинение срещу вас, измамници такива.

— Мисля, че е време да се изнесем — побърза да заяви Вик Бейкър. — Кейт, заради това недоразумение ние незабавно ще напуснем къщата. Ела, Линда. Веднага ще си съберем багажа.

— На добър път. Надявам се да се озовете в затвора — извика след тях Алвира.

— Ти ме помоли да донеса шампанско — няколко минути по-късно каза на Алвира монсеньор Ферис, докато стояха в трапезарията. Той отвори бутилката.

— Сега разбирам защо.

Сестра Корделия и Кейт едва започваха да осъзнават значението на случилото се.

— Вече не се налага да напусна дома си — развълнувано рече Кейт.

— А на мен няма да ми се наложи да изоставя децата си — възкликна сестра Корделия. — Благодаря ти, Господи!

— За Алвира — сестра Мейви Мери вдигна чашата си.

За миг лицето на монсеньор Ферис помръкна.

— Сега остава само да открием онова изчезнало дете и да си върнем откраднатия потир на епископа.

— Както Алвира винаги казва, „никога не е късно“ — гордо отвърна Уили. — И както винаги казвам аз, залагам на нея.

28.

Както беше обещал, в понеделник следобед Лени взе Стелина от училище.

— Стар — задъхано каза той, — баба току-що получи припадък и се наложи да дойде лекар. Той повика линейка. Известно време може да се наложи да остане в болница, но ще се оправи. Обещавам ти.

— Сигурен ли си? — изпитателно се вгледа в очите му тя.

— Абсолютно.

Момиченцето изтича напред и когато зави зад ъгъла, видя, че от блока им изнасят носилка. Сърцето му се разтуптя, когато се втурна към нея.

— Бабо, бабо — извика и протегна ръце към любимата си пралеля.

Лили Малдонадо се опита да се усмихне.

— Стелина, сърцето ми не е добре, но в болницата ще ми помогнат и ще се върна. Сега трябва да си измиеш ръцете и лицето, да се срешиш и да си облечеш туниката на Благословената майка. Не трябва да закъсняваш за тържеството. Довечера татко ти ще ти донесе дрехи при госпожа Нунес. Докато се върна, ще спиш при нея.

— Бабо — прошепна Стелина, — Рашид, който играе един от влъхвите, строши съда с мирото. Моля те, може ли да му дам чашата от мама, за да я носи на тържеството? Тя е свещена, нали си ми разказвала, че била на чичо й, който бил свещеник. Моля те. Много ще я пазя. Обещавам.

— Трябва да тръгваме, момиченце — каза санитарят и задърпа Стелина за ръката, за да я отстрани от носилката. — Можеш да посетиш баба си в болницата „Сейнт Люк“. Тя е съвсем наблизко, на Сто и тринайсета улица.

Очите на детето се насълзиха.

— Бабо, знам, че ако занеса чашата, ще се сбъдне едно мое желание. Моля те, позволи ми.

— Какво е това желание, bambina? — попита Лили с глас, натезал от успокоителното, което ѝ бяха сложили.

— Да се върне майка ми — каза момиченцето и сълзите започнаха да се стичат по бузите му.

— О, Стелина, bambina, да можеше наистина да се върне, преди да умра. Добре, вземи чашата, но внимавай да не те види баща ти. Може да не ти позволи да я вземеш.

— Благодаря ти, бабо. Утре ще дойда да те видя, обещавам.

Минута по-късно линейката замина с пусната сирена.

— Трябва да побързаме, Стар — каза Лени.

Детският център беше украсен с елха и гирлянди от сплетени елхови клонки. През уикенда неколцина доброволци бяха построили в единия край на голямата стая на втория етаж платформа, която служеше за сцена. От двете ѝ страни бяха закачени стари кадифени завеси. За публиката бяха наредени сгъваеми столове и в стаята прииждаха родители, роднини и приятели на децата, които участваха в тържеството.

Алвира бе пристигнала рано, за да помогне на Корделия и Мейви да облекат децата. С помощта на ужасни заплахи сестра Корделия успяваше да поддържа известен ред сред възбудените изпълнители. В шестнайсет и десет, точно когато вече всички започваха да се тревожат за нея, се появи Стелина.

Алвира бързо я хвана за ръка.

— Баба ти видя ли те в костюма? — попита, докато поправяше синия воал върху водопада от тъмnozлатиста коса на детето.

— Не. Откараха я с линейка в болницата — тихо отвърна Стелина. — Татко ми обеща да ме заведе да я видя. Тя ще оздравее ли, госпожо Миън?

— О, надявам се, миличка. Но докато е в болница, ние ще се грижим за теб. Нали знаеш колко се страхувахме, че ще се наложи да закрием Детския център? Е, стана чудо и вече няма такава опасност — а това означава, че ще се виждаме всеки ден след училище.

Стелина тъжно се усмихна.

— О, толкова се радвам. Тук ми е хубаво.

— А сега тичай да си заемеш мястото до Свети Йосиф. Искаш ли да ти поддържа багажа? — Тя протегна ръка към найлоновата пазарска торбичка, която стискаше Стелина.

— Не, благодаря. Трябва да дам на Рашид чашата, за да я поднесе на младенеца. Сестра Корделия ми позволи. Благодаря ви, госпожо Миън.

Алвира я проследи с поглед. „Това дете ми напомня за някого. Но за кого?“ — запита се тя, докато се връщаше на мястото си.

Светлините угаснаха. Дойде време за началото на коледното тържество.

— Беше прекрасно! — заповтаряха всички, когато заглъхнаха последните звуци на „Цяла нощ“ и гръмнаха аплодисменти. Из цялата стая запроблясваха светкавици на фотоапарати — родителите искаха да запечатат момента. Алвира рязко дръпна сестра Мейви Мери за ръкава.

— Мейви, искам да направиш снимка отблизо на Стелина — каза. — Даже няколко.

— Естествено, Алвира — съгласи се монахинята. — Тя игра превъзходно. Когато запя, не издържах и се разплаках. Вложи толкова чувство в думите!

— Така е. Носи музиката в душата си.

Невероятната, безумна идея на Алвира започваше да се превръща в увереност, но не искаше да я признае дори пред самата себе си. „Като начало можем да проверим акта за раждане — помисли си тя, — но, мили Боже, възможно ли е?“

— Готово — две-три минути по-късно каза Мейви и внимателно ѝ подаде няколко полароидни снимки. — След малко ще станат по-ясни. Освен това успях да я снимам заедно с Рашид, когато ѝ връщаше сребърната чаша.

„Сребърна чаша ли? Не! Това е потир! — помисли си Алвира. — Може и да греша. Може би прекалявам с фантазиите си. Но поне едно нещо мога да проверя незабавно.“

Мейви, моля те направи няколко снимки отблизо на онази чаша — каза тя. — Нека Стелина да я поддържа.

— Хайде, Алвира — повика я Уили. — Трябва да ми подаваш подаръците за децата.

— Мейви, направи снимките и ми ги запази — нареди Алвира. — Не ги изпускай от ръце.

Тя побърза да отиде при мъжа си. Подаръците бяха на масата зад нея.

— Добре. Дядо Коледа, това е за Хосе — сърдечно каза Алвира и момченцето нетърпеливо протегна ръце.

Уили го прегърна.

— Почакай малко, Хосе. Сестра Мейви ще дойде да ни снима.

Алвира нямаше търпение да се освободи и да провери подозренията си, но беше по-лесно просто да помогне на Уили, вместо да търси някой да я замести.

Междувременно Корделия и нейните доброволци раздаваха бонбони и безалкохолни, макар че някои вече започваха да се разотиват. Алвира с удивление видя, че Грейс Нунес също се готви да си тръгне, следвана от Джери и Стелина.

Когато я повика, Грейс се приближи.

— Къде ще заведеш Стелина?

— Засега ще я оставя у тях — обясни жената. — Довечера баща ѝ ще я доведе при мен. Каза, че първо искал да вечеря заедно с нея, след като се върнел от работа. Трябва да намина покрай сестра ми за малко, но той обеща да се прибере рано. Стелина ще заключи вратата. Нали, Стелина?

— Ще я заключа. О, надявам се татко да е научил нещо за баба — сериозно отвърна момиченцето.

Десет минути по-късно вече бяха раздадени всички подаръци. Алвира изтича при сестра Мейви Мери и взе полароидните снимки. После си облече палтото.

— Какво има? — с приглушен от пухкавата брада на Дядо Коледа глас попита Уили.

— Трябва да покажа на монсеньор Том едни снимки — каза през рамо тя. — Ще те чакам там.

Свещеникът не беше вкъщи, но я увериха, че скоро ще се прибере. Като се молеше да се върне по-скоро, Алвира неспокойно се

разхождаше в салона на енорийското жилище. Половин час по-късно Уили и монсеньор Ферис пристигнаха едновременно. Свещеникът се усмихна.

— Каква приятна изненада, Алвира.

Без да се впуска в обяснения, тя му подаде снимките.

— Виж това, монсеньор Том.

Той взе снимката, на която Рашид връщаше чашата на Стелина, после погледна и останалите.

— Алвира — тихо рече, — знаеш ли какво е това?

— Струва ми се, че зная. Потирът на епископ Сантори. А ти знаеш ли кое според мен е това момиченце?

Той зачака.

— Мисля, че е бебето, оставено пред вратата ти в нощта на изчезването на потира.

29.

Грейс Нунес изпрати Стелина до вратата на апартамента ѝ. Жената я изчака да влезе вътре, после остана, докато чу, че ключът се завърта два пъти в ключалката.

— Доскоро, миличка — извика от коридора и си тръгна, сигурна, че Стелина няма да отвори на никого, освен на баща си.

В апартамента беше тихо и тъмно. Детето незабавно забеляза разликата. Без баба ѝ жилището ѝ се струваше чуждо и опустяло. Обиколи стаите и запали осветлението. Когато влезе в спалнята на баба си, понечи да съблече туниката си, но се спря. Баба ѝ искаше да я види в нея и тя се надяваше, че баща ѝ ще я заведе в болницата.

Извади сребърната чаша от торбичката и седна на ръба на леглото. Допирът до чашата ѝ помагаше да не се чувства толкова самотна. До този момент баба ѝ никога не бе отсъствала, когато тя се прибираше вкъщи.

В седем часа тя чу забързани стъпки в коридора пред апартамента. „Не може да е татко — помисли си. — Той никога не тича.“

Но после на вратата се заблъска.

— Стар, отвори! Отвори ми! — отчаяно извика баща ѝ.

Веднага щом чу изщракването на ключалката, Лени натисна бравата и се втурна вътре. „Всичко беше инсценировка, капан! Трябваше да го разбере още отначало“ — помисли си той. Онзи, новият, се бе оказал ченге. Лени едва успя да се измъкне, когато осъзна какво става, но нямаше съмнение, че в момента претърсват Форт Лий, за да го открият, и че след минути ще пристигнат тук. Но трябваше да поеме риска и да мине през апартамента — фалшивите му документи и всичките му пари бяха в чантата, която следобед беше приготвил и оставил в жилището на леля си.

Той изтича в стаята си и измъкна чантата изпод леглото. Стелина го последва и застана на прага. Лени се обърна, за да я погледне, и

видя, че държи в ръце потира. „Е, това е добре“ — помисли си. Искаше да го махне от тук, колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Хайде, Стар, да вървим — нареди й. — Заминаваме. Не се опитвай да взимаш нищо друго, освен чашата. — Знаеше, че може би е лудост да води детето със себе си, след като го преследваше полицията, но Стелина щеше да му носи късмет — тя бе неговата щастлива звезда.

— При баба ли ще ме водиш, татко?

— Може би по-късно утре. Казах ти, хайде. Трябва да тръгваме. — Хвана я за ръката и я задърпа след себе си към коридора.

Стелина стискаше сребърната си чаша, докато се мъчеше да не изостава. Без да заключват вратата след себе си, те се затичаха надолу по стълбището — един етаж, втори, трети.

На последната площадка преди фойето Лени рязко спря и се заслуша. „Засега нищо“ — помисли си той и изпита облекчение. Трябваше му само още минута и щяха да са в откраднатата кола. И после щеше да е на свобода.

Бяха по средата на фойето, когато входната врата внезапно се отвори. Лени дръпна Стар пред себе си и се престори, че вади оръжие.

— Само стреляйте по мен и ще я очистя — неубедително извика.

Групата водеше Джо Трейси. Нямаше намерение да рискува живота на детето, колкото и несериозна да беше заплахата.

— Всички назад! — предпазливо заповяда детективът. — Пуснете го да мине.

Колата на Лени се намираще само на няколко крачки пред блока. Пред безпомощните погледи на полицаите той повлече Стар към нея, отвори предната лява врата и хвърли вътре чантата.

— Влизай и се премести от другата страна — нареди й. Никога не би я наранил, но се надяваше ченгетата да не го знаят.

Тя се подчини. Баща й влезе и затръшна вратата. Пусна я, за да запали двигателя, и тогава тя светкавично отвори дясната врата и изскочи навън. Стиснала в ръце потира, с развят зад себе си воал, Стелина се затича по улицата, докато полицаите обграждаха колата.

Десет минути по-късно Алвира, Уили и монсеньор Ферис пристигнаха пред блока и откриха Лени с белезници на задната

седалка на патрулна кола. Те изтичаха нагоре по стълбището и научиха, че Стелина и потирът са изчезнали.

Застанали в дневната на апартамента, в който през тези седем години бе живяло момиченцето, тримата разказаха на Джо Трейси за потира и за подозрението си, че Стелина е изчезналото бебе от „Сейнт Клемънт“.

Откъм спалнята на Лени се появи един от полицаите.

— Виж това, Джо. Намерих го пъхнато между полицата и стената в гардероба.

Трейси прочете смачканата бележка, после я подаде на Алвира.

— Тя наистина е изчезналото бебе, госпожо Миън. Ето го доказателството. Това е писмото, което майката е закачила за одеялцето.

— Трябва да телефонирам — с въздишка на облекчение рече тя. — Но първо искам да открием Стелина...

— Вече я търсим — отвърна Трейси. В този момент иззвъня клетъчният му телефон. Той послуша за миг и широко се усмихна. — Спокойно можете да телефонирате. Малката Дева Мария току-що се е опитала да влезе в болницата „Сейнт Люк“, за да види баба си. — После нареди по телефона: — Останете там. Веднага тръгваме за болницата. — Детективът се обърна към Алвира, която вече беше вдигнала слушалката в отсрещния край на стаята. — Предполагам, че се опитвате да влезете във връзка с майката на детето.

— Да, така е. — „Дано Сондра си е в хотела“ — помоли се тя.

— Госпожица Люис остави съобщение, че вечеря с дядо си в ресторанта — обясни ѝ служителката от рецепцията. — Да ви свържат ли с нея?

Когато Сондра отговори, Алвира ѝ каза:

— Бързо вземи такси и ела в болницата „Сейнт Люк“.

Детектив Трейси взе слушалката от ръката ѝ.

— Оставете таксито. Ще пратя да ви вземе патрулна кола, госпожо. При нас е едно момиченце, което със сигурност искате да видите.

Четирийсет минути по-късно Алвира, Уили, монсеньор Ферис и Джо Трейси се срещнаха със Сондра и дядо ѝ пред стаята на Лили в

кардиологичното отделение на болницата.

— Тя е вътре при жената, която я е отгледала — прошепна Алвира. — Не сме ѝ казали нищо. Ти ще трябва да го направиш.

Пребледняла и разтреперана, Сондра отвори вратата.

Стелина стоеше до леглото, обърната с профил към тях. Слабата светлина като че ли обграждаше с ореол лъскавите руси коси, които се спускаха изпод синия воал.

— Бабо, радвам се, че си будна и се чувстваш по-добре — казваше момичето. — Един любезен полицай ме доведе тук. Искан да ме видиш в красивата ми рокля. И ето, наистина пазих чашата на майка ми. — Тя вдигна в ръце сребърния потир. — Използвахме го за тържеството и аз се помолих желанието ми да се изпълни — майка ми да се върне при мен. Мислиш ли, че Бог ще ми я прати?

Разплакана, Сондра се хвърли към дъщеря си, коленичи до нея и я грабна в прегръдките си.

Алвира затвори вратата на стаята.

— Има сцени, на които не са необходими зрители — решително заяви тя. — Понякога е достатъчно просто да знаеш, че ако силно вярваш, желанията ти ще се сбъднат.

ЕПИЛОГ

Два дни по-късно, вечерта на двацет и трети декември, залата в „Карнеги Хол“ беше пълна за галаконцерта, в който щяха да участват видни представители на музикалния свят и на който щеше да се състои нюйоркският дебют на блестящата млада цигуларка Сондра Люис.

В една от централните ложи седяха Алвира и Уили, Стелина, дядото на Сондра, нейният приятел Гари Уилис, монсеньор Ферис, сестра Корделия, сестра Мейви Мери и Кейт Дъркин.

Стелина, обект на безброй любопитни погледи, седеше отдясно на първия ред в блажено неведение за възбудата, която предизвикваше. Кафявите ѝ очи блестяха от радост.

В продължение на два дни вестниците в града отразяваха новината за намерилите се майка и дете и за възвръщането на безценния потир. Това бе трогателна човешка история, особено подходяща за коледните празници.

Вестниците поместваха снимки на Сондра и Стелина и както Алвира казваше: „Дори слепец би видял, че детето е копие на майка си. Не мога да повярвам, че не го забелязах веднага.“

Когато го запитаха дали ще повдигне обвинение срещу Сондра за изоставяне на детето, окръжният прокурор заяви: „Трябва да съм много по-ужасен, отколкото ме смятат враговете ми, за да предявя обвинение срещу тази млада жена. Сгрещила ли е, като не е позвънила на вратата на енорийското жилище? Да, сгрещила е. Направила ли е всичко възможно, за да намери дом за бебето си, макар самата тя да е била едва осемнайсетгодишна? Да, категорично.“

На което кметът бе отвърнал: „Ако той наистина беше предявил обвинение срещу нея, щях да направя живота му черен.“

Когато диригентът се качи на сцената, в залата избухнаха аплодисменти. Светлините угаснаха и вечерта на великолепната музика започна.

Прекрасна във вечерната си тъмнозелена кадифена рокля, Алвира стисна ръката на Уили.

Един час по-късно под бурни ръкопляскания на сцената се появи Сондра. Монсеньор Ферис се наведе напред и прошепна:

— Както би казал Уили, ти пак успя, Алвира — и аз никога няма да забравя, че ти си причината да си върнем потира на епископа. Жалко, че диамантът го няма, но най-важен е самият потир.

— Мисля, че и Уили заслужава да му отдадем дължимото — тихо отвърна тя. — Ако неговите ноти на пианото не бяха отворени на „Цяла нощ“, Сондра нямаше да я запее. А това ме накара да се замисля и после, когато Стелина я запя на тържеството, вече бях сигурна.

Когато Сондра вдигна лъка, те прекъснаха разговора си.

— Погледни детето — прошепна на мъжа си Алвира и посочи към Стелина.

Момиченцето беше хипнотизирано от изпълнението на майка си. Лицето му сияеше.

Когато я повикаха на бис и засвири „Цяла нощ“, Сондра погледна нагоре към дъщеря си. Стелина тихо запя, така че я чуваха само хората около нея. Никой не можеше да се съмнява, че в този момент майка и дъщеря мислят само една за друга. За тях не съществуваше никой друг на света.

Когато заглъхнаха и последните звуци, настъпи дълбока тишина. Уили се наведе към жена си и прошепна:

— Алвира, скъпа, жалко, че не си взех нотите. Може би щеше да е по-добре с акомпанимент на пиано. Ти как мислиш?

Издание:

Мери Хигинс Кларк. През цялата нощ

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Лилия Анастасова

Коректор: Линче Шопова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.